

Zor dönemin bilinciyle devrime hazırlanıyoruz!

25. kuruluş yıldönümünü kutladığımız TKİP, '70'li yılların halkçı kimliğe dayalı yapısal zaaflarının sert ve kapsamlı bir eleştirisinin ürünü olmuştu. Tam da bu sayede-

dir ki, bugün bu aynı geçmişte devrimci olan her şeyi savunup yaşatmak tutum ve yeteneğini de TKİP gösterebilmektedir. Geçmiş aşamayanlar, onda devrimci olanı geleceğe taşıyamazlardı. Taşıyama-

dılar da. Zor dönemin bilinciyle devrime hazırlığını sürdüren partimiz ise, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da devrimi ve devrimci birikimimizi kararlılıkla savunmaya devam edecektir! **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2023 / 19
29 Kasım 2023

Kızıl Bayrak

Sermaye sefalet koşullarını ağırlaştırmaya hazırlanıyor...

İnsanca bir yaşam için örgütlü mücadeleye!

kizilbayrak81.net

Yargı krizi mi, rejimi tahkim etme manevrası mı?

Sinsilik/riyakarlık abidesi olan bu zorba zihniyetin temsilcileri, düzen muhalefetine de çağrı yaparak bir "anayasa tartışması panayırı" açmak istiyor.

Erdoğan-Scholz görüşmesi: Riyakar ilişkilere dayalı gerıcilik

Alman emperyalizminin sosyal demokrat (SPD) Başbakan'ı Olaf Scholz, Berlin'e davet ederek AKP şefi Tayyip Erdoğan'ı memnun etti.

"Bir bebekten katil yaratan karanlık"

Hrant Dink'in katili Ogün Samast'ın tahliye edilmesi, katiller yaratan karanlığın halen işbaşında olduğunu kanıtlamaktadır.

Sınıfın ve devrimin partisi 25. yaşında

S.16

Engels ve anti-semitizme karşı mücadele- A. Eren

S.19

Sermaye sefalet koşullarını ağırlaştırmaya hazırlanıyor...

İnsanca bir yaşam için örgütlü mücadeleye!

Sermaye temsilcileri, devlet ve sendika bürokratlarından oluşan Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun, 2024 yılında geçerli olacak olan asgari ücreti belirlemek için 1 Aralık'ta toplanacağı duyuruldu. Asgari ücret konusunda yeni bir ortaoyunu sürecinin başlayacağını söylemek için masada oturanların sınıfsal konumlarına bakmak bile yeterli olacaktır.

Fakat, ağırlaşan kriz koşullarında toplanacak olan komisyonun sadece mizanzen yaratmakla yetinmeyeceği açıktır.

KRİZ VE ASGARI ÜCRET

Türkiye kapitalizmini pençesine alan ekonomik-mali kriz, hafiflemek bir yana tüm ağırlığı ile toplumun üzerine çökmüş bulunuyor. Gerici-faşist rejimin uyguladığı ekonomi politikaları ise özellikle son yıllarda krizin faturasını her geçen gün kabartıyor. Cumhurbaşkanlığı seçimini bir şekilde "kazasız" atlatıp, iktidar dümenini elinde tutmayı sürdüren Erdoğan yönetimi, mali politika alanında belli "U dönüşleri" yapsa da verili tabloda esasa ilişkin bir değişiklik olmadı. Tersine, enflasyondaki ve kurlardaki yükseliş devam etti, buna bağlı olarak hayat pahalılığı yeni rekorlara imza attı. Emekçilerin alım gücü ise sistematik olarak eridi.

İktidarın gündemine aldığı "yeni ekonomi politikaları" ise önümüzdeki dönemde emekçileri hedef alacak olan kapsamlı saldırıların kapıda olduğunu

gösteriyor. Zira, uygulanacak olan bir tür IMF'siz IMF programı ile emekçilerin alım gücünün sistematik olarak düşürülmesi, aynı anlama gelmek üzere ücretlerin açlık sınırında tutulması, sermayeye yeni kaynaklar aktarılması, vergi yükünün artırılması ve emekçilerin omuzuna yüklenmesi vb. hedefleniyor. Gerici-faşist rejim, özünde krizin faturasının yeni bir boyutta topluma fatura edilmesi anlamına gelen bu politikayla enflasyonu dizginleyeceğini iddia ediyor. Daha doğru bir ifadeyle, kapsamlı sosyal-iktisadi yıkım saldırısını "enflasyonu düşüreceğiz" yalanı ile paketleyerek toplumu manipüle etmeye çalışıyor.

Bu koşullarda toplanacak olan Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun masasından emekçiler payına ne çıkacağı ise açıktır: Bir kez daha açlık ve sefalet! Zira söz konusu masanın etrafında toplanacak olanlar tümüyle sermayenin temsilcileridir. Esas aldıkları şey ise Türkiye kapitalizmini pençesine alan ve kontrolden çıkmış bulunan ekonomik-mali krizin her yol ve yöntemle emekçilere fatura edilmesi, sermaye birikiminin ve büyümesinin ise güvenceye alınmasıdır. Dolayısıyla, iktidarın gündeminde olan kapsamlı sosyal yıkım saldırılarının önemli bir halkasını oluşturan asgari ücret başlığının sermaye lehine nasıl bağlanacağı masada olacaktır. Örneğin, önden kamuoyuna servis edilen kimi tartışmalar, bu kez TÜİK'in çarpıtılmış enflasyon oranlarının da al-

tında kalan bir ücret artışının emekçilere dayatılacağını göstermektedir.

ASGARI ÜCRET, İŞÇİ SINIFI VE POLİTİK MÜCADELE

Önümüzdeki haftalarda belirlenecek olan asgari ücret, dar anlamda "üçün beşe" yükseltilmesi bağlamında ele alınabilecek bir sorun değildir. Zira toplumun büyük bir kesiminin iktisadi, sosyal ve kültürel açıdan hangi koşullarda bir yaşam süreceğini doğrudan etkileyecektir. Sermayenin asgari ücret üzerinden dayatmaya hazırlandığı açlık ve sefalet koşulları, işçi sınıfının ekmeği kadar onurunu da hedef almaktadır. Özellikle de ağır kriz koşullarında.

Öte yandan, günümüz Türkiye'sinde çalışanların önemli bir kesiminin asgari ücret bandında ücretlere çalıştırılıyor olması, dahası asgari ücret "artışının" sonrasında kurulacak olan TİS masalarında emsal teşkil etmesi konunun önemini ayrıca arttırmaktadır. Dolayısıyla asgari ücret sorunu bu geniş kapsamı üzerinden ele alınmalıdır.

İşçi sınıfı içinden geçmekte olduğumuz dönemde sınıf bilincinden yoksun, örgütsüz ve dağınık olduğu için; birçok gündemde olduğu gibi asgari ücret gündeminde de sürecin belirleyeni sermaye düzeni, seyircisi ise işçi ve emekçi kitleler olmaktadır. Uzun yıllardır süregelen bu tablonun kırılıp aşılması ise işçi sınıfının

politik mücadelesini geliştirmekle mümkün olabilir. Zira, kendisine dayatılan ağır çalışma ve yaşam koşullarına karşı öfkesi her geçen gün artan, fakat bu koşulları kendisine dayatan sömürü düzeni gerçeğini bilince çıkaramayan, örgütsüz ve dağınık sınıf kitlelerinin sermayenin kurduğu masalara yumruğunu güçlü bir şekilde indirmesi mümkün değildir.

Bu aynı gerçeklik asgari ücret süreci için de geçerlidir. Dolayısıyla, 1 Aralık itibarıyla başlayacak olan ve emekçilerin dikkatle izleyeceği asgari ücret sürecini işçi sınıfının politik bilincini geliştirmek bakışıyla ele almak büyük bir önem taşımaktadır. Bu bağlamda, sürecin her adımında işçi sınıfı ve emekçilere Asgari Ücret Tespit Komisyonu şahsında karşılarında bütünlüklü bir düzen olduğu farklı araç ve yöntemle anlatılabilmelidir.

Toplumun geniş kesimlerine açlık ve sefalet dayatan sermaye düzenine karşı verilecek mücadelenin dar anlamda ay sonunda cebe girecek olan "üç kuruşu beşe" çıkarmak sınırında ele alınamayacağı ve insanca yaşam koşullarının sağlanabilmesi için sermayeyi, onu siyasi olarak temsil eden gerici-faşist iktidarı ve kapitalistler adına işçi sınıfını kontrol altında tutan sendika bürokratlarını bütünüyle karşıya alarak mücadele etmek gerektiği fikri asgari ücret çalışması boyunca döne döne sınıf ve emekçilerin bilincine taşınmalıdır.

Yargı krizi mi, rejimi tahkim manevrası mı?

E. Bahri

Geçerli anayasayı ayaklar altında alan AKP-MHP rejimi, Antakya'da Türkiye İşçi Partisi (TİP) Milletvekili seçilen Can Atalay'ı 14 Mayıs'tan beri zindanda rehin tutuyor. Yapılan başvuru üzerine durumu değerlendiren Anayasa Mahkemesi (AYM), aylar sonra "hak ihlali" kararı aldı. Buna göre Atalay'ın derhal serbest bırakılması gerekiyordu. Ancak dinci-faşist rejimde yargı süreçleri farklı işliyor. Atalay'ı serbest bırakması gerekenler saraydan gelecek talimatı beklediler. AYM'ye saldıran Yargıtay 3. Dairesi'nin "yargı darbesi" yapması, rejimin tepesindeki Erdoğan'ın eğilimini ortaya koydu.

Saray rejiminin Yargıtay aparatını kullanarak giriştiği küstahça saldırı farklı kesimler tarafından tepkiyle karşılandı. CHP'nin yeni lideri Özgür Özel de "sert" tepki gösterdi ve darbeye karşı halkı direnmeye çağırıyor. Ancak CHP'nin somut tepkisi bazı milletvekillerinin Meclisi terk etmeme eyleminden ibaret kaldı. Atalay'ın partisi TİP eylemlere devam etti. "Yargıtay'ın küstahlığına karşı avukatlar Meclise yürüdü, emek ve demokrasi güçleri bazı eylemler gerçekleştirdi, ÇHD gibi meslek örgütleri sokağa çıkarak tepki gösterdi, barolar ise "darbeci" Yargıtay üyeleri hakkında suç duyurusunda bulundu...

Bu sınırlarda kalan tepkiler saray rejimini rahatsız etse de dikkate alınmadı, Atalay halen zindanda rehin tutuluyor.

REJİM "YARGI KRİZİ" OYUNUNU SAHNEYE SÜRDÜ

Sık sık Haziran Direnişi'ne histerik bir kinle saldıran AKP şefi Erdoğan, sahneye çıkıp "yargı darbesi" yapan Yargıtay 3. Dairesi'yle aynı hendekte durduğunu ilan etti. Bu açıklamanın ardından Adalet Bakanı da dahil olmak üzere AKP'den AYM'ye saldıran açıklamalar yapılmaya başladı. Oysa AYM'nin tüm üyeleri de saray rejimi tarafından atanmıştı. Taarruza geçen dinci-faşist rejimin tetikçi medyası da namluları AYM'ye çevirdi. Nadiren de olsa anayasaya uygun kararlar alan AYM, rejimin aparatları tarafından düşman ilan edildi. Zira rejim de kullandığı aparatlar da hukuk, yasa, kural tanımak gibi "yüklerden" azadeler. "Yüce despot" ne derse yasa odur bu zihniyete göre. Nitekim Can Atalay'ın aylardan beri rehin tutulması, "yüce despot hukuku" ve ic-

raatları hakkında somut bir fikir veriyor.

Sarayın Adalet Bakanı Yılmaz Tunç, "yargı darbesi" sonrasında gelişen tepkileri saptırmak için Yargıtay ile AYM arasında "yetki karmaşası" olduğunu iddia etti. Bu sahte iddiaya dayanarak "yargı krizi" söylemleri piyasaya sürüldü. Bu sahtekarlığın bir yere kadar tuttuğu görülüyor. Zira son günlerde "yargı krizi" tartışılmaya başladı. Oysa ortada öyle bir şey yok. Esas sorun rejimin kendi yasalarını pervasızca ayaklar altına almasıdır.

Geçerli anayasaya göre AYM kararları bağlayıcıdır. Ancak karara uymak istemeyen rejimi, Yargıtay'ı kullanarak karara takoz koydu. Zira sarayın talimatı o yöndeydi. Yani ortada yetki karmaşası değil, sarayın aparatı olarak sahaya sürülen Yargıtay 3. Dairesi'nin giriştiği küstahça bir teşebbüs var. Atalay'ın serbest bırakılmasını engelleyen AKP şefi saldırganların arkasında durmuş, bundan vazife çıkararak da AYM'ye karşı linç kampanyası başlatmıştır. Yani dinci-faşist rejimin kendi yasalarını ayaklar altına alarak giriştiği pervasız bir saldırı vardır. Olan bir "yargı krizi" değil, rejimin zorbalık göstergisi var. Olay bu kadar açıktır.

Bu noktada devreye giren faşist partinin şefi Devlet Bahçeli, daha önce de dile getirdiği talebini yineledi: AYM ortadan kaldırılmalı ya da yapısı değiştirilmeli.

AYM üyelerini AKP-MHP rejimi atanmıştır. Ancak bu faşist zihniyete göre AYM üyeleri Kandil'den gelmiştir. Tek işleri devlete karşı faaliyet göstermek

ve teröristlere hizmet etmektir. İktidar ortağı olan birinin bu tür laflar etmesi deli saçması gibi birşey. Ancak bunlar rastgele edilmiş sözler değil. Dinci-faşist rejimin güdük, işlevi asgariye indirilmiş bir hukuka bile tahammül etmek istediğini gözler önüne seriyor. Her yönüyle açık faşist bir rejime duyulan özlemi anlatıyorlar.

"YARGI DARBESİ"NDEN "YENİ ANAYASA" TARTIŞMASI BAŞLATMA SİNSİLİĞİ

Dinci-faşist rejimin "temcit pilavı" gibi iki de bir ortalığa sürdüğü konulardan biri de anayasa değişikliği tartışmalarıdır. 20 yıldır bu konuyu ısıtıp duruyorlar. Yargıtay aparatını kullanarak Atalay'ın serbest bırakılmasına engel olan Tayyip Erdoğan birkez daha "yeni anayasa" laflarını piyasaya sürdü. AKP şefleri ile saray tetikçisi medya hemen durumdan vazife çıkarıp konuyu gündemde tutmaya başladılar.

Geçmişte 12 Eylül askeri faşist darbesinin anayasasından kurtulmak istedikleri yalanını piyasaya sürerek tartışma açıyorlardı. Oysa kendileri o darbenin ürünüydüler ve baş cellat Kenan Evren'e hep sadık kaldılar. Hal böyleyken bazı ahlak liberaller "darbe anayasasından kurtulacağız" diyerek AKP'nin şakşakçılığını yapıyordu. Oysa her tartışmanın ardından rejim daha faşizan bir niteliğe büründü. AKP-MHP rejimi kendi anayasasını 2016'da kazanmadığı referanduma dayanarak yürürlüğe koymuştu. Ancak

rejimin kendi anayasasına uymak gibi bir derdi olmadı. Zira şekilsel de olsa, "hukuka uygun" hareket etmek bu rejimin fitnatına aykırıdır. Atalay olayında görüldüğü gibi, kendi anayasalarına "paçavra" muamelesi yapıyorlar. Geline aşamada ise suç işlemekle kalmıyor, suçlarını daha faşizan bir anayasa tartışması başlatmanın fırsatı olarak da görüyorlar. Sinsilik/riyakarlık abidesi olan bu zorba zihniyetin temsilcileri, düzen muhalefetine de çağrı yaparak bir "anayasa tartışması panayırı" açmak istiyor. Düzen muhalefetine şefleri "yargı darbesi"nin sorumlularından hesap mı soracak, "anayasa tartışmaları panayırı" çimlerinde takla mı atacaklar? Bu durum önümüzdeki günlerde netleşecek.

Yalan ve riyakarlıkla kitleleri aldatmanın "başarılı yönetme biçimi" diye övüldüğü, sahtekarlık ve zorbalığın "politikada ustalık" kabul edildiği bu kokuşmuş sistemde suç işleyenlerin yeni anayasa tartışmaları başlatmaları da artık şaşırtıcı sayılmıyor.

Elbette dertleri anayasa filan değil. Devlet Bahçeli'nin yukarıda andığımız sözleri, ülkeyi ve emekçileri nasıl bir rejimle yönetmek istediklerini net bir şekilde anlatıyor. Düzenin kurumlar ya da siyasi figürlerinin buna karşı durması beklenmiyor. Sorun, emekçilerin kendilerine sefalet, çocuklarına karanlık bir gelecek dayatan bu kokuşmuş rejime karşı nasıl bir direniş geliştirecekleri noktasında düğümleniyor.

Rejim krizi derinleşiyor...

A. Gül

ÇÖZÜM DEVRİMDE KURTULUŞ SOSYALİZMDE!

14-28 Mayıs tarihlerinde yapılan parlamento ve Cumhurbaşkanlığı seçimleri, sermaye düzenin içinde debelendiği ağır ekonomik ve siyasi krize bir nebze de olsun çare olamadı. Gerici-faşist iktidar bloğu her türlü yalan dolan, rüşvet, kumpas ve hırsızlığa dayalı sandık hilelerine rağmen seçimleri kıl payı kazanabildi. Yeni döneme "şaibeli" başlayan iktidarın krizi, son altı ayda hem içerde hem dışarda gelişen olaylarla yeni ve daha derin boyutlar kazandı. Dolayısıyla düzenin tüm aktörleri, yeni döneme göre mevzilenip pozisyon alma yoluna gittiler.

Seçimlerden sonra Tayyip Erdoğan'la Devlet Bahçeli'nin başında bulunduğu gerici-faşist "cumhur ittifakı" kendine irili-ufaklı yeni ırkçı-şeriatçı partiler eklemleyerek yoluna devam etti. Başında Kemal Kılıçdaroğlu ile Meral Akşener'in bulunduğu ve seçimleri kazanacağına kesin gözüyle bakılan Millet ittifakı ise kaybettği seçimlerin ardından birbirini suçlayarak dağılıp tuzla buz oldu. Yenilginin faturası Kemal Kılıçdaroğlu ile ekibinin sırtına yüklenerek tasfiye edildiler. Saray rejiminin saldırılarının devam ettiği, açlık ve yoksulluğun kol gezdiği ülkede toplum, altı aydır burjuva muhalefetin özellikle CHP kanadının içinde bulunduğu utanç verici durumu seyretmek zorunda bırakıldı.

Şaibeli seçimleri kazanarak yola devam eden dinci-faşist iktidar bloğunun ise ilk yaptığı şey başta temel gıda ürünleri olmak üzere her şeye zam yapmak oldu. Böylece krizin tüm faturasını emekçi kitlelerin sırtına yükledi ve yüklemeye devam ediyor. Kapitalist ekonomiye biraz nefes aldrabilmek için Erdoğan rejiminin elinde bundan başka da bir çıkış yolu bulunmuyor. Uyguladıkları reçetelerin hiçbiri borç batağında debelenen ekonomiye derman olamadı. Para dilendikleri Londra tefecileri ise saray rejimine güvenmedikleri için borç vermeye yanaşmadılar.

Emperyalist tekeller adına iş tutan bazı figürleri kabinesine dahil eden Erdoğan altı aydır dışarıda kapı kapı dolanarak para dileniyor. Fakat hiçbir sonuç elde etmiş değil. Tel Aviv'e gidip siyonist şeflerle görüşmeye hazırlandığı sırada gerçekleşen Aksa Tufanı hareketi, planla-

rını alt üst etti. 7 Ekim'de kudurmuş bir şekilde Gazze'ye saldıran İsrail, Filistinli direnişçilerden yediği darbenin intikamını sivil halkı, çocukları, kadınları, yaşlıları toplu şekilde öldürerek almaya çalıştı. ABD ile batılı emperyalist devletler Siyonist İsrail'den yana tavır alarak dünyanın geri kalanını da aynı tutumu almaya zorladılar.

Geçmişte İsrail'e esip-gürleyen Tayyip Erdoğan, bu defa dut yemiş bülbül misali uzun süre siyonistlerin Gazze'de yaptığı soykırımı izlemekle yetindi. İsrail saldırıganlığı konusunda konuşmak zorunda kaldığında ise, Erdoğan rejimi yine riyakarca iç kamuoyuna hitap eden bir üslup kullandı. Önce Siyonist İsrail'e "ağır" ithamlarda bulundu. Ancak attığı hamaset nutukları dışında ciddiye alınacak hiçbir şey yapmadı. İş bir iki tumturaklı lafla geçiştirme yoluna gitti. Zira İsrail ile her alanda iş tutan Erdoğan, aynı şekilde ekonomisi ve siyaseti ile de batılı emperyalistlere göbekten bağımlıdır.

Dış politikada sıkışan sermaye düzeni iç politikada da sorunlar yaşıyor. Tayyip Erdoğan'ın TİP Hayat Milletvekili Can Atalay'ı hapiste rehin tutmasını, Anayasa Mahkemesi'nin/AYM "hak ihlali" kabul eden bir karar olması iktidarda "kriz"

yarattı. AYM'nin kararını tanımayan Yargıtay 3. Ceza Mahkemesi "yargı darbesi" yapmakla suçlandı.

"Yargı darbesi" tartışmalarını fırsatla çevirmeye çalışan gerici-faşist Erdoğan rejimi, anayasa konusunu yeniden açtı. 20 yılda ele geçirdiği kurumları/mevki-leri anayasal bir çerçeveye oturtmak, böylece kalıcı hale getirmek için hamle üzerine hamle yapıyor. Devlet kurumlarının büyük çoğunluğunu ele geçirerek rejimin aparatı gibi kullanıyor. Şimdi ise geride kalan ufak tefek direnç noktalarını bertaraf etmek için hamleler yapıyor.

Yargıdaki sorun her ne kadar AYM'nin TİP Hatay Milletvekili Can Atalay için verdiği "hak ihlali" kararına Yargıtay'ın uymamasından kaynaklanmış gibi görünse de bunu, "Erdoğan rejiminin yaşadığı krizin ihtiyaçlarına çare bulma hamlesi" olarak görenler de var. Dolayısıyla bu krizi aşmak için yürürlükteki AYM'yi ya toptan kapatmak ya da yeni rejimin ihtiyaçlarına göre yeniden yapılandırmak istediklerini, faşist partinin başı Devlet Bahçeli aracılığıyla dile getirdiler. İktidar tarafından topluma dayatılan bu zorbalığa, daha önce olduğu gibi burjuva muhalefet kanadından kayda değer herhangi bir tepki gelmedi.

Tabi ki CHP ana muhalefet partisi olarak birtakım girişimlerde bulundu. Nihayet çiçeği burnunda yeni genel baş-

kanları Özgür Özel, 'sert' ve 'heyecanlı' bir konuşma yaparak cumhur ittifakının AYM'ye yönelik hamlesini, "Erdoğan'ın önderliğinde bir darbe girişimi" olarak nitelendirdi. CHP'nin buna direneceğini ilan etti, toplumu da her alanda ve her yerde buna karşı koymak için direnişe çağırdı. Doğal olarak bu 'sert' çıkışın ardından CHP'nin bir şeyler yapacağına dair toplumda bir beklenti oluştu. Ancak görüldük ki, yapabildikleri şey, Meclisin sıcak ve konforlu salonlarını "terk etmeme" eyleminden ibaret akladı. Bunu da iki üç kişilik guruplar halinde dönüşümlü yapıp bitirdiler.

CHP'nin yeni yönetimi, tepkilerinin oturma eyleminden ibaret olmadığını, sokağa çıkmak isteyenlerin veya buna karşı yapılacak değişik eylemlerin de arkasında olacaklarını iddia ediyorlar. Yani utanmadan kitlelere "siz sokağa çıkın biz sizin arkanızdan geliriz" mealinde şeyler söylüyorlar. Oysa daha altı ay önce seçimler vesilesiyle kendilerine oy vermiş milyonlarca insanı ortada bırakıp rezil bir iç iktidar kavgasına girdiler. Daha da ötesi çok bilinçli ve sinsî bir tutumla, seçimler sürecinde milyonlarca insanda birikmiş öfke ve enerjiyi boşa akıttılar. Mücadeleyi sokaklara taşımak isteyen on binlerce insanın önünü, "aman provokasyonlara gelmeyin" diyerek kesip adeta toplumsal travma yaşatıp hayal kırıklığına uğrattılar.

Kendileri ise gönül rahatlığıyla parlamentoda koltuklarına oturup keyif çatıyorlar.

Bugün AKP-MHP ittifakında somut ifadesini bulan Türkiye'nin gerici, faşist rejimi bir avuç asalak sermayedara hizmet ediyor. Bu rejim, toplumun farklı kesimlerinden gelen hak taleplerini ise faşist zor yoluyla acımasız bir şiddetle ezip susturmaya çalışıyor. Zorbalığa boyun eğmeyenlere polis ve yargı sopasıyla saldırıyor. Katilleri, mafya babaların sokaklara salıyor, gazetecileri hapse kapatıyor. İlerici devrimci güçlere, Kürt hareketine, hak arayan işçilere, direnen kadın ve gençlere göz açtırmıyor.

Böylesine acımasız, soysuz bir rejimle öyle şatafatlı salonlarda ve meclisin deri koltuklarında oturup heyecanlı nutuklar atarak başa çıkılmaz. Nitekim seçim sonuçlarına bağlı olarak 15 Mayıs'ta "cennet ülke" vaat edenlerin kendileri hüsranı uğradı. Bu rejimin saldırıları ancak emekçi kitlelerin örgütlü mücadelesiyle püskürtülebilir. Sol/sosyalist olma iddiasında samimi olanların öncelikle yapmaları gereken şey işçileri/emekçileri örgütlü mücadeleye kazanmak için çaba harcamaktır.

Belirtmek gerekiyor ki, bu sistem var oldukça, belli haklar kazanılabilse de bunların hiçbiri garanti altında olmayacaktır. Kendi anayasasını bile ayaklar altında çiğneyen sermaye iktidarı gerçeği orta yer duruyor. Hal böyleyken parlamentarist/reformist hayallerle bir yere varılamaz. Gerçek hak ve özgürlükleri kazanıp güvence altına almanın artık biricik yolu var; o da toplumsal devrimdir.

Bu devrim ise, maddi toplumsal temeline oturmuş, o zeminde militanını/kadrosunu bulmuş, mücadelesini ve kültürünü yaratmış, devrimci bir sınıf hareketi hedefine odaklanmış, bu sınıfla etle tırnak gibi kaynaşmış öncü devrimci sınıf partisinin yol göstericiliğinde başarılabilir ancak.

Yakınlarda VII. Kongresi'ni ilan eden devrimci sınıf partisinin "Devrimi ve devrimci birikimimizi savunuyoruz!" şiarını yükseltmesi tam da bu ihtiyaca yapılan bir vurgudur: "TKİP VII. Kongresi'nin Devrimi ve devrimci birikimimizi savunuyoruz!" şiarı, yeni tasfiyecilerle savrulmalara ve devrimci mücadeleden kaçışlara karşı da net ve tok bir direnme tutumu ve çağrısıdır...

Partimiz bu yeni dönemi de başarıyla göğüsleyerek geleceğe yürüyecektir. Bu geçmiş devrimci kuşaklara karşı borcumuz, Türkiye'nin devrimci geleceğine karşı sorumluluğumuzdur."

AKP-MHP iktidarının çimentosu: Sahtekarlık

Düzen partilerinden ve yöneticilerinden genel anlamda dürüstlük beklemek, ölü gözünden yaş beklemekten de öte boş ve safça bir tutum olur. Sahtekarlık, düzen partilerinin vaz geçilmez karakteristiğidir. Buna rağmen AKP ile küçük ortağı MHP'nin sahtekarlık konusunda diğer düzen partilerini fersah fersah geride bıraktıkları da bir gerçektir. Çünkü sahtekarlık, kurdukları dinci-faşist ortaklığın çimentosu durumundadır.

Bahçeli ve Erdoğan'ın ortaklıktan önce birbirine karşı söyledikleri sözler, yaptıkları bel altı vuruşlar tiksinti verici bir pespayelikler serisiydi. Ama çıkarları örtüşünce o sözleri anında unutup ortak oldular.

AKP-MHP ikilisi, Siyonist İsrail'in Filistin halkına yönelik soykırıma varan saldırıları karşısında ve Filistin sorunu konusunda sahtekarlıkta ne denli ileri gidebileceklerini bir kez daha gösterdi. "Aksa Tufanı" hareketinin başladığı 7 Ekim'de Türkiye'deki Hamas şeflerini gönderen Erdoğan, Gazze'deki soykırımı uzun süre sessizce izledikten sonra "Hamas terör değil kurtuluş örgütüdür" biçiminde sözler söyledi. AKP şefi Erdoğan sadece halka değil, Hamas'a da sahtekar-

lık yaptı.

Erdoğan da Bahçeli de pişkin pişkin Filistin üzerine hamasi nutuklar atıyor. Siyonist İsrail'e Ceyhan'dan yapılan petrol sevkiyatı aralıksız sürerken, İsrail'e istihbarat sağlayan Kürecik üssü yerli yerinde dururken, ABD savaş uçakları İncirlik'ten Siyonist katillere silah/mühimmat taşımaya devam ederken gerici-faşist rejimin şeflerinin Filistin halkının yanında olduğunu söylemeleri bir başka sahtekarlık örneğidir.

Sadece şefler değil partilerindeki müritleri de aynı şeyi yapıyorlar. Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, benzer bir saldırıyı Rojava Efrin'de yapmamışlar ve yapmıyorlarmış gibi, İsrail'i Filistin topraklarını işgal ettiği, halkın evlerini, mallarını gasp ettiği için suçladı.

Erdoğan'ın benzer içerikteki sözlerine karşı Netanyahu gibi biri "dinime söven Müslüman olsa bari" minvalinde karşılık verdi. Türkiye'nin sadece Kuzey değil, Güney ve Batı Kürdistan'daki saldırılarını örnek vererek, "bunları yapanlar bana söz söylemesin" tarzı tepki gösterdi.

Netanyahu, Erdoğan ve avnesinin sözlerini duymak istemese de pek ciddiye almıyor. Bunların tümünün iç politikaya yönelik sahtekarlıklar olduğunu biliyor. Söylemde İsrail'e karşı esip gürlenseler de ekonomik, askeri ve siyasi ilişki-

lerde değişen bir şey yok sonuçta.

AKP-MHP ikilisi, meclise sunulan önergeyi reddederek Siyonist İsrail'in hizmetinde olduklarını bir kez daha gözler önüne serdi. Saadet Partisi'nin Meclise verdiği "Türkiye'nin İsrail'e gönderdiği malların içeriği ve miktarı ve bunun Gazze'deki durum üzerindeki etkisinin tespiti" ile ilgili araştırma önergesi, AKP ve MHP'li milletvekillerinin oylarıyla reddedildi. Siyonist rejim petrol ve demir çelik gibi temel ihtiyaçlarının büyük bir kısmını Türkiye üzerinden alıyor.

Sahtekarlıkları su yüzüne çıkacak diye korkmuyorlar. Böyle bir korkuları olsaydı bir yandan Coca Cola'ya düzmece boykot uygularken öte yandan teşvik vermezlerdi. Asıl olarak AKP-MHP'ye oy veren kitlelerin bu sahtekarlığı fark etmeyeceğine güveniyorlar. Bu konuda çok da haksız sayılmazlar. Bu durumda iktidarın sahtekarlığının teşhirini sürekli yapmak daha bir önem taşıyor.

Yandaş medyasıyla sahtekarlıklarını örtmeye çalışsalar da mızrak çuvala sığmıyor artık. İçeride sermayeye, dışarıda emperyalist/Siyonist güçlere hizmet eden AKP-MHP iktidarının sahtekarlıklarını bıkmadan usanmadan emekçiler nezdinde teşhir etmek gerekiyor.

H. ORTAKÇI

Tayyip Erdoğan-Olaf Scholz görüşmesi...

Riyakar/pragmatik ilişkilere dayalı gericilik

Alman emperyalizminin sosyal demokrat (SPD) Başbakan'ı Olaf Scholz, Berlin'e davet ederek AKP şefi Tayyip Erdoğan'ı memnun etti. Zira Erdoğan'ın emperyalist ülkelerin başkentlerinde kırmızı halılar üzerinde yürümeye özel bir merakı olduğu biliniyor. Uzun süredir bundan mahrum kalmanın sıkıntısını yaşarken, Scholz imdadına yetişti. Bunu önceki Şansölye Angela Merkel'de defalarca yapmıştı.

"TERÖRİST İSRAİL/İŞGALE KARŞI SAVAŞAN HAMAS" GERİLİMİ

Gazze'de soykırım yapan ırkçı-Siyonist rejimi "sert" ifadelerle eleştiren, ancak İsrail'e ya da onun suç ortağı olan ABD'ye karşı tek bir somut adım atmayan Erdoğan'ın Filistin konusundaki riyakarlığı ilk defa bu kadar belirgin bir şekilde deşifre oldu. Ancak bu, Filistin davasını istismardan vazgeçeceği anlamına gelmiyor. Nitekim Almanya ziyaretinden önce açıklamalar yaparak, birkez daha siyasi rant devşirme manevrasına girişti.

İsrail'in terörist bir devlet olmakla itham eden Erdoğan, Hamas'ın ise işgal edilen topraklarını kurtarmak için mücadele eden bir örgüt olduğunu söyledi. Elbette bunlar doğru ifadeler. Ama kendisi terörist devlete hizmet etmeye, ona ihtiyaç duyduğu şeyleri ihraç etmeye devam ediyor. Bu tutumuyla pratikte Filistin topraklarını işgal eden rejime önemli hizmetlerde bulunuyor. Buna karşın soykırımcı siyonistlere yaltaklanmada sınır tanımayan Alman hükümetinin şefi Olaf Scholz, Erdoğan'a yanıt vererek İsrail'i savunan bir "mücahit" olduğunu birkez daha gösterdi.

İsrail'i savunma refleksiyle hareket eden Scholz, adeta zirvaladı. Dünyanın gözleri önünde soykırım işleyen vahşi bir rejime "demokrat" etiketi yapıştıran Scholz, Şifa Tıp Kompleksi'ni işgal eden, Gazze'deki 35 hastanenin 25'ini bombalayan, binlerce çocuk öldüren İsrail'in "uluslararası hukuka uyan bir devlet" olduğunu da iddia etti.

Scholz'un zirvaları, Erdoğan'ın aradığı ortamı yarattı. Nitekim hemen yeni açıklamalar yaparak tartışmayı alevlendirdi. Bundan hareketle saray beslemesi medyanın da katkılarıyla "dünya lideri" zirvaları birkez daha piyasaya sürüldü.

Erdoğan-Scholz atışması Alman ka-

muoyunun bir numaralı gündemi haline getirildi. İrkçı-siyonist rejime hizmette ölçü tanımayan, bu konuda kendini ispatlamak için İsrail'in ayakları altına bir paspas gibi kendini seren Alman medyası Erdoğan'a ateş püskürdü. Ziyaretin iptali için hükümete baskı yaptılar. Buna karşın ziyaret gerçekleşti. Çünkü tarafların birbirlerine ihtiyaçları var. Erdoğan'ın zihniyetini yakından tanıyan Almanya ve AB, buna rağmen seçimlerde dinci-faşist cumhur ittifakını desteklemişlerdi. Ne de olsa çıkarlar esastı, diğer şeyler ise duruma göre ihmal edilebilir. Sonuç itibarıyla "sahte gerilim" yaratan Erdoğan bildiğini okumuş, topa giren Scholz da onun ekmeğine yağ sürmüştür. Özünde her ikisi savaş suçları işleyen İsrail'e destek sunan tiplerdir. Ancak Scholz bunu açıkça yaparken, Erdoğan'ın Filistin davasını istismar etme çabaları, taraflar arasında söylemden kaynaklı bir gerilim yarattı.

ESAS OLAN SEFİL ÇIKARLARDIR

Scholz ya da onun gibiler, olağan koşullarda Erdoğan türü bir siyasetçi ile aynı ortamda bile bulunmak istemezler. Ancak emperyalist çıkarlar söz konusu olduğunda, burunlarını kapatıp el sıkışmakta bir sakınca görmezler. Erdoğan'ın başında bulunduğu saray rejimini bunun

için desteklediler. İngiliz The Daily Telegraph gazetesinin "Erdoğan kazandı, AB şefleri rahat bir nefes aldı" başlıklı bir haber yapması pespaye vaziyeti özetler niteliktedir.

Almanya-Türkiye arasında ekonomik, ticari, siyasi, askeri vb. çok yönlü ilişkiler var. Ancak Scholz için bu koşullarda en önemli konu mültecilerdir. Saray rejimi ile mültecilerin geri dönüşü konusunda imzaladıkları anlaşma, onlar için hayati bir önem taşıyor. Zira bu anlaşmaya dayanarak Türkiye'yi bir mülteci deposu olarak kullanıyorlar. Bunun karşılığında Erdoğan rejimine verdikleri para onlar için önemli bir miktar değil. Bundan dolayı "burun kapatarak" el sıkıştıkları Erdoğan'la işbirliğine tam gaz devam ediyorlar.

Scholz ile ortak basın toplantısı düzenleyen AKP şefinin konuşması karşı tarafı rahatsız eden ifadeler içeriyordu. Gazze'deki katliamlara değinen Erdoğan şu ifadeleri de kullandı: "Eğer burada elimiz, kolumuz, dilimiz bağlı kalırsak bunun hesabını tarihe veremeyiz. Bunun için bir borçluluk psikolojisi içerisinde İsrail-Filistin savaşını değerlendirmemek gerekir. Bakın ben rahat konuşuyorum çünkü bizim İsrail'e borcumuz yok. Borçlu olsak bu kadar rahat konuşamayız.

Borçlu olanlar rahat konuşamıyorlar. Biz holokost cenderesinden geçmedik, öyle bir durumumuz da yok..."

Erdoğan'ın Gazze'de olanlar konusunda dili tam bağlı değil. Ama hem eli hem ayağı bağlı. Zira Gazze'de soykırım yapanlara hizmet etmeye dolu-dizgin devam ediyor. İsrail'e istihbarat sağlayan Malatya/Kürecik Radarı üssü 7/24 çalışıyor. İsrail'e petrol ve demir-çelik taşıyan gemi filoları işlerine devam ediyor. Gazze'deki soykırım suçunun bir numaralı ortağı ABD'nin İncirlik üssü İsrail'in hizmetindedir. Bu arada ABD ya da İsrail'i rahatsız edecek somut adımlar atmak bir yana, İsveç'in emperyalist savaş aygıtı NATO'ya üyeliğini onaylayarak jest yapan Erdoğan, güya batılılara insanlık üzerine ders veriyor. Oysa kendisi de aynı fitratın önde gelen temsilcilerinden biridir.

Ziyaret öncesi, ortak basın toplantısında ve ziyaretin ardından Gazze'ye yönelik savaş konusunda güya çatışan taraflar, medya şovlarının ardından işlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Rezil sınıfsal çıkarlara dayalı gerici politikalar yine esas olmaya devam etti. Sahnede şov yapıp ters düşerken, perde arkasında anlaşmalara imza atıp işlerinin başına döndüler.

Ülke “Avrupa’nın çöplüğü” haline getirildi

Uluslararası araştırmalar, Türkiye’nin iş cinayetleri, yolsuzluk, organize suçlar, kadın cinayetleri gibi her biri öbüründen berbat farklı alanlarda dünyada onlarca ülke arasında üst sıralarda yer aldığını ortaya koyuyor. Veriler; Türkiye kapitalizminin siyasi temsilcisi olan gerici-faşist rejimin tercihlerinin emekçilere ölüm, sağlıksız koşullar, yıkım, daha fazla sömürü ve yoksulluğu reva gördüğünü kanıtıyor. Bu kokuşmuş/mafyatik rejimin tercihleri ülkeyi bir tür “kötülükler bataklığı” haline çevirmiş durumda.

Son araştırmalardan biri “atık plastik ithalatı” üzerine yapıldı. Avrupa İstatistik Ofisi’nin (Eurostat) yayımladığı son rapora göre, Türkiye 2022’de Avrupa Birliği’nden (AB) en fazla plastik atık ithal eden ülke oldu.

Kapitalist sistemin ücretli emek sömürüsü ve “kar daha çok kar” kuralına dayalı işleyişi nedeniyle, doğada geri dönüşürülemez ve içerdiği kanserojen maddeler nedeniyle ölümcül zararları bulunan plastik kullanımı alabildiğine yayılmış durumda. Yaygın plastik kullanımının yarattığı atıklar da koca bir soruna dönüşmüştür. Zira plastik atıkların geri dönüşümü hem maliyetli bir süreç, hem de doğa ve insan sağlığına zarar veriyor. Bundan dolayı biriken plastik atıklar denetimin yapılmadığı, kontrolsüzlüğün kural olduğu, insan sağlığı ile doğanın hiçe sayıldığı Türkiye gibi ülkelere gönderilir. Plastik atığın geri dönüşüm maliyetinden kaçınan AB ülkeleri, biriktirdikleri çöpün tamamını gemilerle Türkiye, Endonezya, Hindistan gibi sömürünün daha yoğun, insan sağlığının hiçe sayıldığı ülkelere gönderiyor.

Eurostat’ın son raporuna göre AB 2022’de sınırları dışına toplam 6,4 milyon ton atık kâğıt, plastik ve cam ihraç etti. Bunun 1,1 milyon tonu plastiklerden oluşuyor. Türkiye, AB dışına gönderilen plastiğin yüzde 29’una tekabül eden 319 bin tonunu ithal etti. Türkiye’yi yüzde 17 ile Endonezya, yüzde 15 ile Malezya izledi. Yine Türkiye 588 bin tonluk hacimle, geçen yıl AB’den en fazla atık kâğıt ithal eden ülkelerden biri oldu. “Yerli/millî” AKP-MHP rejimi Türkiye’yi açık ara farkla AB’nin çöpünü toplayan, geri dönüşüm işlemlerinin tümüyle kontrolsüz biçimde

yapıldığı bir ülke haline getirdi.

Adana ve İstanbul’da emekçi semtlerine kurulan geri dönüşüm tesislerinde çalışan işçiler kayıtsız, göçmen ve çocuklardan oluşuyor. Çevresinde yaşayanların ise bu tesislerden çıkan gazdan kaynaklı zehirli hava soluyarak uzun vadede yaşam hakları gasp ediliyor.

Sayıştay raporlarına göre Türkiye’nin 17 yılda plastik atık ithalatı 155 kat arttı. Greenpeace’nin yaptığı araştırmalarda plastik atıkların toprağa verdiği zararın, kirletilmemiş toprağa göre 400 bin kat fazla olduğu saptandı. Bu veriler, geri dönüşüm tesislerinin çalışanları ile çevresinde yaşayanların nasıl bir tehditle karşı karşıya olduğunu ortaya koyuyor. Ancak sermaye iktidarı, plastik atık ithalatında her yıl bir önceki yılın rekorunu kırmakta ısrar ediyor.

CHP’lilerin plastik atık ithalatına yönelik çalışmaları kapsamında Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı’na geçtiğimiz haftalarda verdiği soru önergesini yanıtlayan Bakan Mehmet Özhasseki, plastik atık ithalatında dışa bağımlı olduğunu söyleyerek bunun süreceğini, yani saray rejiminin insan ve doğayı hiçe sayan politikalarının aynı pervasız-

lıkla devam edeceğini teyit etti.

AB’nin sözde çözümü ve ikiyüzlülüğü Öte yandan, 2022 yılının Aralık ayında, Avrupa Birliği Çevre Komitesi (ENVI) aldığı kararla AB sınırları içinde üretilen plastik atıkların ihracatının yasaklanması, AB sınırları içinde işlenip geri dönüşümünün sağlanması konusunda parlamentoya görüş bildirmişti. Plastik atıkların gönderildiği ülkelerde verdiği tahribatın farkında olan Avrupa Parlamentosu da (AP) imha edilecek tüm atıkların sevkiyatının yasaklanmasını içeren, sevkiyata yönelik daha sıkı prosedürler ve kontrol önlemleri getiren bir yasa teklifini kabul etmişti. Yasaya göre OECD üyesi olmayan yoksul ülkelere ihracatın yasaklanmasına, OECD ülkelerine ihracatın ise kademeli olarak durdurulacağına dair karar alındı. Türkiye ise, OECD ülkeleri arasında yer almasına rağmen atık ithalatını durdurmak bir yana yıldan yıla artmaktadır.

AB’nin uygulanıp uygulanmayacağı ya da nasıl bir geri dönüşüm sağlayacağı belli olmayan yasası, Türkiye’yi çöplük olmaktan kurtarır mı? Bu soru orta yerde dururken, insan sağlığını ve doğayı gözetilen bir üretim ilişkisi kurulmadığı süreçte

plastiklerin gezegene ve insanlığa verdiği zarar baki olmaya devam edecektir. Dünya çapında geniş tartışma ve araştırmalara neden olan plastik sorunu, kapitalizmin sürdürülemez olduğunu gözler önüne sermektedir. Kapitalizmin işleyişi, neden olduğu çevresel sorunların çözümünün de esas engelidir.

Bu durum TKİP VII. Kongresi sonucu bildirgesinde tüm açıklığıyla ifade edilmiştir:

“...Yüzyıllardır emekçi insanın yanı sıra doğayı da hiçbir kural ve ölçü tanımadan hoyratça sömürüp yağmalayan kapitalist sistem, toplumsal devrim tehdidinden ve böylece her türlü engelden kurtulmuş olmanın da verdiği pervasızlıkla, son kırk yılda bunu en yıkıcı ve tahrip edici boyutlara vardırdı. Emekçi insana ödetilen sonu gelmez bedellerden daha başından beri doğa da payını alıyordu. Ama son kırk yıldaki aşırı yüklenme, bunun artık gelip belli sınırlara dayandığını göstermektedir.

Bu sınırların ötesinde, doğanın milyonlarca yıl içinde oturmuş dengesinin geri dönülemez biçimde bozulması ve böylece bir bütün olarak canlı yaşamın yok olma akıbetiyle karşı karşıya kalması vardı. Bu tehdit ve tehlike, son kırk yıl içinde bir dizi gösterge üzerinden açığa çıktı ve halen de dolu dizgin ilerliyor. Çevre kirliliği, ozon tabakası, sera etkisi, küresel ısınma, iklim sorunları, yenilenebilen doğal kaynakların hızlı tükenişi ve elbette tüm canlı yaşam dengesinin gitgide bozulması, biyo-çeşitlilikte fakirleşme, bitki ve hayvan türlerinin kaybolması, canlı yaşamın çok zengin bir alanı olan denizlerdeki büyük kirlenme vb... Kapitalizm bir sistem olarak artık, insanlık için olduğu kadar gezegenimizin doğal dengesi ve dolayısıyla tüm canlılar dünyası için de son derece ölümcül bir tehdit haline gelmiştir.

İnsanlığın karşı karşıya kaldığı küresel sorunlara küresel çözümler, halklar arası kardeşçe işbirliği, dayanışma ve giderek bütünleşme, çevrenin ve doğanın korunması, tüm bunlar ancak kapitalist dünya sisteminin aşılması ölçüsünde olanaklıdır. Çıkış ve çözüm, devrimci enternasyonalizmden ve dünya devriminden geçmektedir.”

“Bir bebekten katil yaratan karanlık”

AGOS Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'i 19 Ocak 2007'de katleden tetikçi Ogün Samast, “iyi halli” olduğu gerekçesiyle 15 Kasım 2023 günü tahliye edildi. Samast'ın 16 yıl 10 ay sonra tahliye edilmesine gelen tepkiler üzerine saray yargısı, 17 Kasım'da yeni bir iddia-name düzenlediğini duyurdu.

Cumhuriyet'e konuşan Dink ailesinin avukatı Hülya Deveci, düzenlenen iddia-name üzerine şunları dedi:

“TCK 220/ 6 yollamasıyla TCK 314/2'den cezalandırma talep edilmiş. Fakat bu sevk maddesine göre Ogün hakkında açılan bu dava biraz kamuoyundaki tepkileri susturmak ya da hamle yapmış olmak için açılmış bir dava gibi görünüyor. Sevk maddelerine göre Ogün hakkında açılacak dava zamanaşımı süresi geçen sene 19 Ocak 2022'de dolmuş oluyor zaten. Bu davanın daha önce açılması gerekiyordu. Yine cezasızlık meselesine denk geliyor. Uzun yıllar sonra bu davayı açarsanız tabii ki zamanaşımıyla karşı karşıya kalırsınız. Hukuk tekniği açısından dava zamanaşımı süresi dolan bir dava açmışlar.”

Kontr-gerillanın tetikçisi Samast'ın Hrant Dink'i öldürme sürecine giden olaylar dizisi katliamın örgütlü suç kapsamında yapıldığını kanıtlamaktadır. Samast'a “basit çete”den ceza verilmesi ve yargılamada “örgütlü suç” kapsamı dışında tutulması, rejimin tetikçilerini koruma politikasının örneklerinden biridir.

KATLIAMA GİDEN SÜREÇ

Rakel Dink bu cinayetin arkasındaki güçlere işaret ederek şöyle demişti: “Bir bebekten katil yaratan karanlığı sorgulamadan hiçbir şey yapılamaz.”

Sermaye devleti, Hrant Dink'in öldürülmesinden önce de sonra da süreci bizzat örgütleyen karanlığın sorgulanmaması için her şeyi yaptı.

İlk olarak AGOS gazetesinde yayınlanan yazılar nedeniyle Hrant Dink hedef gösterildi. Dink, 2004 yılında AGOS'ta Sabiha Gökçen'in Hatun Sebilciyan isimli bir Ermeni kızı olduğunu yazdı. Bunun üzerine Genel Kurmay Başkanlığı'nın Dink'i hedef gösteren demeçleri, Dink'in Valiliğe çağrılarak MİT tarafından tehdit edilmesi, suç duyuruları, AGOS gazetesini önünde “Ya sev ya terk et!” sloganının atıldığı provokatif eylemler, Dink'e aç-

lan davalarda yaşanan faşist saldırılar... Tüm bunlar ardı ardına ve planlı bir süreç olarak örgütlendi. Medyanın da bu linç gösterisine tek mil halinde katılımıyla birlikte Dink “Türklüğe hakaret eden Ermeni” şeklinde hedef gösterildi. Hrant Dink, öldürülmesinden bir hafta önce AGOS gazetesinde şunları yazmıştı:

“Ve işte yine uçurumun kıyısındaydım. Peşimde tekrar birileri vardı. Onları seziyordum. Ve onların Kerinçsiz ekibiyle sınırlı ve salt onlardan oluşacak denli sıradan ve görünür olmadıklarını çok iyi biliyordum.”

Hakkında açılan davada mahkûmiyet kararının ardından “hain” ilan edilen Dink, 19 Ocak 2007'de AGOS gazetesini önünde Ogün Samast tarafından katledildi.

Hrant Dink cinayeti dava süreci Dink'in katledilmesinin ardından başlayan dava sürecinde, AGOS gazetesinin ve Dink ailesi avukatlarının cinayetin devlet kontrolünde ve destekçiliğinde gerçekleştiğine dair sundukları kanıtlar görmezden gelindi. Olaylar hep taşeron/tetikçi birkaç kişi etrafında döndürüldü ve cinayetin arkasındaki esas sorumlu olan devlet saklanmaya çalışıldı. Yargıla-

ma sürecinde tetikçi Samast'a cinayetin talimatını 2004'te Trabzon'da Mc Donalds'a bombalı saldırı düzenleyen Yasin Hayal'in verdiği açığa çıktı. Hayal, bombalı saldırıdan sonra Trabzon Emniyeti İstihbarat Şubesi'nde göreve başlatılmıştı. Yasin Hayal'in Hrant'ı öldürmek için silah istediği kişi, eniştesi Coşkun İçci ise Trabzon İl Jandarma Komutanlığı'na bağlı çalışıyordu.

Trabzon istihbaratına bağlı çalışan Erhan Tuncel'in, Yasin Hayal'in Hrant Dink'e yönelik saldırı planladığına dair Emniyet Müdürlüğü'ne 15 Şubat ve 7 Nisan 2006 tarihlerinde rapor verdiği ve raporun Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanlığı ile İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne iletildiği açığa çıktı. Temmuz 2006'da Coşkun İçci'nin, Yasin Hayal'in kendisinden silah istediğini, Hrant Dink'e suikast gerçekleştireceğini, çalıştığı Trabzon İl Jandarma Komutanlığı'na bildirdiği ortaya çıktı. Tetikçinin Hrant'ı vurduğu sırada ise aralarında rütbeli jandarma astsubayın da bulunduğu altı kamu görevlisinin olay yerinde olduğu saptandı.

Tüm bunların yanı sıra, Samsun'da yakalanan Ogün Samast kahraman gibi karşılandı ve polisler Samast'la Türk bay-

rağı eşliğinde hatıra fotoğrafları çekti. Yani cinayetin arkasında devletin, dolayısıyla AKP-Cemaat iktidarının bulunduğu gün gibi ortadaydı.

Hrant Dink cinayetine ilişkin açılan davalarda 100'e yakın kişi yargılandı, ancak kamu görevlilerinin yargılandığı dava eksik yürütüldü. Dink'in hedef haline getirildiği süreç davaların konusu dahi edilmedi.

Tetikçi Samast ise, Hrant Dink'i “Vatan haini olarak gördüğü için” öldüren “bağımsız bir kişi” olarak yargılandı ve sermaye devletinin gerçekleştirdiği planlı bir cinayet daha böylece örtbas edilmek istendi.

Valisinden Yargıtay'ına, medyasından tetikçisine, Başbakan'ından İçişleri Bakanına, emniyetinden istihbaratına kadar devletin organize ettiği bir cinayete katledildi Hrant Dink. Hrant Dink'in katledildiği günden bugüne geçen süreç ve gelinen yerde Ogün Samast'ın tahliye edilmesi, katiller yaratan karanlığın halen işbaşında olduğunu kanıtlamaktadır.

İşçilere vergi yükü, kapitalistlere af!

Her ay işçi ve emekçilerin maaşlarından otomatik olarak yaptığı kesintilerin yanı sıra sık sık arttırılan dolaylı vergilerle onları daha fazla yoksulluğa ve açlığa sürükleyen dinci-faşist iktidar, söz konusu sermaye olunca bol keseden dağıtmaya devam ediyor.

Açıklanan son bütçe planı ile birlikte AKP-MHP iktidarı başta yandaşları olmak üzere birçok kodamanın sermayedarın vergi borçlarını almayacağını duyurdu. Bütçe planına göre 2024 yılında kapitalistlerin ödemesi gereken ancak alınmayacak olan vergilerin toplamı 2 trilyon 210 milyar TL'dir. Alınmayacak vergiler 2025 yılında 2.7 trilyon, 2026'da ise 2.6 trilyon lira olarak belirlenmiştir.

Üç yılın toplamında sermayeye hibe edilecek miktarın toplamı ise 8 trilyon 211 milyar TL olacak. Kapitalistlere yapılan bu kıyak, önümüzdeki yıl işçi ve emekçinin cebinden çıkacak verginin %70'in üzerinde artması anlamına geliyor.

Asgari ücretlinin maaşından dahi her ay 2 bin TL kesinti yapan iktidarın kapitalistlere yaptığı bu kıyaklar ilk olmadığı gibi farklı şekillerde devam da ediyor. Bu ise, kendilerine "yerli/milli" etiketi yapış-tranların hangi sınıfa hizmet ettiklerini gözler önüne seriyor.

YANDAŞLARA ÖZEL VERGİ AFFI

Yıllar içinde birçok defa kapitalistlerle yapılan vergi afları gündeme gelirken bunların çoğu "ticari sır" gibi safsatalarla toplumdaki gizleniyor.

Listeye bakıldığında "vergi kıyağı"nın en çok saray rejimine yakın kapitalist asalaklara yaradığı görülüyor:

*Demirören Grubunun 2018 yılında Ziraat Bankası'ndan çektiği 750 milyon dolarlık kredi borcunun silindiğine dair haberler çıktı. Bu büyük soygunun araştırılması için mecliste soru önergesi verildi. Ancak AKP-MHP takımı, "ticari sır" diyerek soruları yanıtlamaktan kaçtı. Bu krediyle Doğan Medya'yı satın alan Demirören ise "yandaş medya" olarak rejime hizmet etmeyi sürdürüyor.

*Tayyip Erdoğan'a yalalaklıkta sınır tanımayan Mehmet Cengiz'de kıyaktan pay alanlardan biri. 11 yılda 19.7 milyar liralık devlet ihalesi alırken 2005-2009 yıllarına ait 424,4 milyon lira vergi borcu ise affedildi!

*Gerici-faşist iktidarın medyadaki önde gelen tetikçilerinden Yeni Şafak gazetesinin sahibi Albayrak Grubu'na ait Albayrak Gayrimenkul Yatırım Ortaklığı A.Ş.'ye kesilen 55.7 milyon TL'lik vergi cezası da 2010'da 1.2 milyon TL'ye düşürüldü. Yani yandaş medya olmanın ödülü olarak 54,5 milyon TL Yeni Şafak patronlarının cebinde kaldı.

*Kanal A'nın patronları Kaya kardeşlere ait Elektromed Şirketine ait 135.6 milyon TL'lik vergi borcunun da 129.8 milyon TL'si 2010'da silinirken şirket sadece 5.8 milyon TL vergi ödedi.

*Devlet ihalelerinin alımında başı çeken "beşli çete" içinde yer alan Kalyon grubuna ait 9.5 milyar TL'lik vergi borcunun tümü silindi.

4 Ekim 2017 itibarıyla yansıyan bir başka tabloda ise holdinglere ait 3 milyar 106 milyon lira tutarındaki borcun yüzde 97,6'sının "affedildiği" ve söz konusu holdinglerin sadece 74 milyon 515 bin lira vergi ödediği basına yansımıştı.

Yıllar içinde birçok şirket ve kapitalistin vergi borçları yüzde 90'ın üzerinde "affa" uğramış, temsili ödemelerle bu borçlar sıfırlanmıştır. Öyle ki Türkiye'nin en büyük tekellerinden biri olan Sabancı

Holding'in Yönetim Kurulu Başkanı Güler Sabancı'nın 9 milyon liralık vergi borcu da yüzde 92.8 indirim ile 650 bin liraya düşürülmüştü.

PEŞKEŞLER TEŞVİK ADI ALTINDA SÜRÜYOR

Dinci gerici iktidarın kapitalistler için doğrudan yaptığı bu vergi aflarının yanı sıra teşvik adı altında sunduğu peşkeşler de yüklü bir meblağ tutuyor.

Sadece 2023 yılının ilk beş ayında "vergi indirimi, KDV istisnası, gümrük vergisi muafiyeti, KDV iadesi, sigorta primi işçi hissesi desteği, sigorta primi işveren hissesi desteği, yatırım yeri tahsisi, faiz veya kâr payı desteği" adı altında şirketlere 6 bin 918 teşvik verildi.

Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı'nın Haziran 2023 verilerinde ise 1249 teşvik verildiği; Yatırım adı altında 69 milyar TL'den fazla, ithal makine ve teçhizat adı altında ise 1 milyar doların biraz üzerinde bir peşkeş yapıldığı açıklanmıştır.

Sermayeye hizmette sınır tanımayan; başta yandaşları olmak üzere bütün kapitalistleri ihya etmek için canhıraş bir

çaba sergileyen dinci gerici iktidar açlık ve yoksulluk çukuruna ittiği işçi ve emekçileri ise vergi ve zam furyası altında ezmeye devam ediyor.

Asgari ücretliden dahi her ay iki bin TL kesinti yapılırken ilk altı ayın ardından bir üst vergi dilimine giren çalışanlardan daha yüksek kesintiler yapılıyor. Dolaylı vergilerle de işçi ve emekçilerin her lokmasından yapılan kesintiler de her fırsatta arttırılıyor.

Sürekli artan girdi fiyatları nedeniyle aldıkları kredi borçlarını zamanında ödeyemeyen çiftçilerin ise tarım araçları haczediliyor, elektrikleri kesiliyor.

Okuyabilmek için kredi çekmek zorunda kalan üniversite öğrencileri için de herhangi bir "af" çıkarılmazken, gençliği bu borçlar altında ezmeye devam ediyorlar.

Kapitalist sistemin saray rejimi elitele yaptığı bu vergi adaletsizliğini ortadan kaldırmak, peşkeşlere son vermek için tek çıkar yol sınıfa karşı sınıf bilinciyle mücadeleyi büyütmezdür. Aksi taktirde AKP-MHP koalisyonu gitse de başa gelecek diğer partiler de aynı şekilde sermayeye hizmet etmeye devam edecekler.

E. YALÇIN

Kartal Meydanı'nda "Artık yeter" mitingi

Kartal Meydanı'nda "Açlık, yoksulluk, baskı, savaş, sömürü düzenine artık yeter" mitingi gerçekleştirildi.

Saat 12.00'da Başak İstasyon önünde toplanan kitle Kartal Meydanı'na kadar yürüyüş gerçekleştirdi. BDSP "Ya barbarlık ya sosyalizm" pankartı ile katıldı. "NATO'dan çıkılsın! Tüm emperyalist üsler kapatılsın!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği", "Büyük Ekim Devrimi yol gösteriyor! Buz kırılmış yol açılmıştır", "Filistin'de işgale son! İsrail ile tüm ilişkiler kesilsin!", "Topyekün saldırılara karşı Genel grev, genel direniş" yazılı dövizler taşındı.

Sınıf devrimcileri bölgelerden alana gelirken otobüslerde yapılan konuşmalarda 19 Kasım'da katledilen TKİP üyesi Komünist işçi Alaattin Karadağ'ı andı.

Mitingde Alaattin Karadağ şahsında devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşu sırasında "Devrim şehitleri ölümsüzdür" ve "Alaattin Karadağ kavgamızda yaşıyor" sloganları atıldı. Enternasyonal marşının söylendiği saygı duruşunun ardından mitingi örgütleyen bileşenler adına ortak metin okundu.

"İŞGAL, GREV, DİRENİŞ" ŞIARINI YÜKSELTELİM

Ekonomik krizin derinleştiği ve bunun emekçilere fatura edilmeye çalışıldığı ifade edilen açıklamada orta vadeli program teşhir edildi. Açıklamada asgari ücret, ocak zamları ve metal ve diğer işi kollarındaki TİS süreçleri işaret edilerek "Fabrika komiteleri kurarak, "işgal, grev, direniş" şiarını yükseltelim" denildi.

Açıklamanın devamında AKP döneminde kazanılmış haklara dönük saldırıların işaret edilerek sandık havale eğilimine dair şunlar belirtildi:

"Sınırlı olan söz, basın, gösteri, örgütlenme özgürlüğümüz yok edilmek isteniyor. Düzen muhalefeti ve sendika bürokratları bu saldırıları izlemekle yetinmiyorlar. "Durun", "bekleyin", "sandıkta çözeceğiz" gibi nutuklar atarak, sınıf mücadelesinin gelişimini engelleyerek bu saldırılara ortak oldular, olmaya devam ediyorlar. Bizler biliyoruz ki; siyasal hak ve özgürlükler sokakta korunur ve mücadele ederek geliştirilir."

Cumartesi Anneleri'ne dönük saldırıların, Gezi tutsakları ve avukatların tutuklanmasına değinilen açıklamada

artan devlet terörü teşhir edildi. Kürt halkına dönük saldırganlık ve Rojava üzerinden estirilen savaş tamtamlarına değinilen açıklamada "İşçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesini büyüteceğiz" denildi. Filistin halkına dönük emperyalist-Siyonist işgale değinilen açıklamada "İsrail'le askeri, siyasi, ticari, başta olmak üzere her türlü ilişki kesilmelidir" denildi.

Emperyalist saldırganlığa dair şunlar ifade edildi:

"Etnik, dini çatışmaları derinleştiriyorlar. Bu saldırıların karşısında duran güçleri baş düşman ilan ediyorlar. Emperyalist saldırganlığa "artık yeter" diyoruz. Tüm emperyalist üslerin kapatılması, NATO'dan çıkılması için mücadelemizi büyüteceğiz."

"İnsanlığı yıkıma sürükleyen kapitalist düzeni tarihin çöplüğüne atmaktan, işçi sınıfı ve emekçilerin sosyalist iktidarını kurmaktan başka kurtuluş yolumuz yok" vurgusu yapılan açıklamanın sonunda ise "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!, Yaşasın devrim ve sosyalizm!" denildi.

Söz direnen işçilerde

Ortak açıklamanın ardından bütün direnişçiler sahneye davet edildi. İBB direnişçisi Tülay Çal, Ataşehir Belediyesi'n-

de işten atılan işçiler, Asır Plastik işçileri, TGS üyesi Sputnik direnişçilerinin katıldığı mitinge Pekintaş direnişçileri mesaj iletti. Kürsüde göçmen işçilerin report edilme kaygısı ile söz alamadıkları ifade edildi ve sloganlarla selamlandı.

İlk olarak İBB direnişçisi Tülay Çal konuşma yaptı. İşten atılma sürecini anlatan Çal, boyun eğmeyeceğini ifade etti ve CHP'nin "değişim" söylemini eleştirdi.

TGS üyesi Sputnik direnişçileri adına yapılan konuşmada ilk olarak Siyonist İsrail'in saldırganlığı teşhir edildi. Sputnik'te süren grev süreci anlatılan konuşmada "Sputnik dinlemeyin" çağrısı yapıldı.

Asır Plastik işçileri direnme sürecini anlattı. İşçiler Ekmek ve Onur'un kendilerine sahip çıktığını belirterek haklarından vazgeçmiyor dediler.

Emekliler adına yapılan konuşmada yaşam koşullarının ağırlığına dikkat çekildi ve "Emek mücadelesinden emekli olunmaz" denildi.

Ataşehir Belediyesi direnişçileri yaptıkları konuşmalarında dayanışma çağrılarını yaptı.

Kadın örgütleri adına yapılan konuşmada dünyanın pek çok farklı alanında

direnen kadınlar selamlandı. Kadınların yaşadığı sorunların anlatıldığı konuşmada mücadeleden vazgeçilmeyeceği ifade edildi.

Gençlik örgütleri adına yapılan konuşmada ise barınma sorunu ve krizin gençlik üzerindeki etkilerinden bahsedildi. Yaşan intiharlardan bahsedilirken, düzenin yarattığı geleceksizlik üzerinde durulan konuşmada direnme ve örgütlenme çağrısı yapıldı.

Miting girişinde "Filistin'den Rojava'ya direnen halklar kazanacak! Birleşik İşçi Hareketi" dövizini polis tarafından engellenmek istendi.

Miting sırasında hava koşullarından kaynaklı elektrik kesintisi yaşandı.

Mitingi örgütleyen bileşenler şu şekilde:

"Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Birleşik İşçi Hareketi, Birleşik İşçi Kurultayı, DEV TEKSTİL, Dostluk ve Kültür Derneği, Halkların Demokratik Kongresi, İşçinin Kendi Partisi, Kaldıraç Hareketi, Komünist İşçi Hareketi (Söz ve Eylem), KÖZ, Proleter Devrimci Duruş, Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası, Yeni Dünya için Çağrı)"

Sendika ağaları sus pus...

Kabul etmeyeceğiz!

MESS kapsamındaki fabrikalarda çalışan işçileri ilgilendiren Grup TİS görüşmeleri sona erdi.

Ne MESS üyesi kapitalistler ne de sendika ağaları, metal işçilerinin taleplerini, ihtiyaçlarını gördüler.

Her üç yetkili sendika tarafından açıklanan taslakların yetersizliği bir yana, açıklandığı günden bugüne erimeye devam ediyor, etmeye de devam edecek.

Haftalardır yapılan oturumlar da adeta orta oyunu oynandı. Oturumlarda kimin ne dediğini çok iyi bilen metal işçilerinin, "oturumlar canlı yayınlanıyor" talebi dahi kulak ardı edildi.

MESS' in çıkarlarını gözeterek anlayışla hareket eden sendika ağalarının göstermelik ya da şov içeren kararlarının metal işçisi nezdinde bir karşılığının olmadığını da gördük.

MESS, BİLDİĞİMİZ MESS: İŞÇİ DÜŞMANI!

Yapılan 5. Oturumda MESS ağsındaki baklayı çıkardı.

Bütün metal işçilerinin de bildiği üzere:

-MESS, metal işçisine köleliği reva görüyor. Ucuz iş gücü cennetine çevirdikleri memlekette yine kapitalistlerin çıkarları her şeyin üstünde tutuluyor.

-MESS, zam oranını düşük tutarak Türk Metal ile pazarlık görüntüsü veriyor.

Böylece Türk Metal' in çöp olan taslağını sözde mücadele aracına çevirmek istiyorlar. Metal işçilerini bu oranlara alıştırmak, sonra da razı etmek istiyorlar. Halbuki taslağın tamamı alınsa dahi ülke gerçekleri düşünüldüğünde hiçbir anlamı olmayacaktır.

-MESS kapitalistleri aynı zamanda milyonlarca işçiyi ilgilendiren asgari ücret tespit komisyonunun da doğrudan tarafıdır. Asgari ücret senaryoları ile metal işçisini susturmanın yollarını arıyor.

Metal işçisi arkadaşlar!

Yine, yeni, yeniden Metal Fırtına!

MESS, sarı sendikalar, iktidar...

Kimse, işçi sınıfıyla alay edemez. MESS üyesi kapitalistler, %1300' e varan kâr rekorları kırarken, asgari ücret açlık sınırının altında kalıyor. Ne dört ikramiyeye ne erzak, yakacak ne de Mest kartları

evimizdeki giderleri karşılamaya yetiyor. Biliyoruz, yaşıyoruz, iliklerimize kadar hissediyoruz.

Bu masalardan metal işçisinin payına tek bir olumlu sonuç çıkmadı, çıkmayacak!

Bugüne kadar, ne kazandıysak diş dış bir mücadele ile kazandık.

Yaptık, yine yapabiliriz!

İşte şanlı 77-78 grevi!

İşte 98 eylemleri!

İşte 2015 Metal Fırtına!

Ve daha sayamadığımız nice mücadelelerimiz...

BIRAKALIM YAKINMAYI!

Tüm direnişlerde, grevlerde, eylemlerde metal işçilerinin kendi öz gücü var. Hepsinin ortak özelliği üretimden gelen gücümüzdü.

MESS' in izin verdiği sınırlardaki eylem çizgisinin metal işçisine hayrının olmadığını biliyoruz. Ancak bildiğimiz eylemler diyerek ipleri sendika ağalarının eline bırakamayız.

Çünkü, bu sözleşmede çocuğunun, ailenin, senin geleceğin söz konusudur.

Metal işçisinin arasına nifak sokmak isteyen fabrikalardaki MESS sözcüleri, metal işçisinin direniş, eylem, mücadele inancını ve iradesini yok sayan, yok etmek isteyen sarı sendika temsilcilerini dinlemeyelim.

Yalan söylüyorlar!

Sefalet dayatmasına karşı her fabrikada birliğimizi kurabiliriz. O güç, irade, inat hepimizde var.

Sözümüz bir...

İşgal, grev direniş!

Bu mücadeleyi omuzlayacak, metal işçisinin gerçek sendikası TOMİS olarak, sendika ağalarının saltanatına son vermek için yola çıktık ve yürümeye devam ediyoruz.

Gelin kardeşler, haklı ve onurlu yürüyüşümüze katılın.

Başka yol yoktur. Önümüze çıkan her zorluğu, engeli aşabilecek güçteyiz.

Çünkü, gücümüzü birliğimizden, metal işçisinden alıyoruz.

TOMİS GENEL YÖNETİM KURULU
23.11.2023

Dört bir yanda işçiler ve emekçiler hakları ve özgürlükleri için direnişlerini sürdürüyor.

TGS ile **Sputnik** Türkiye arasındaki TİS görüşmelerindeki anlaşmazlık nedeniyle grev kararı alan ardından işten atılan gazetecilerin grevi 100 günü aşkındır sürüyor.

Düzce'de Türk Metal'e üye olduğu için KOD 25 ve KOD 29 ile işten atılan **Aluform Pekintaş** işçilerinin direnişi 400 günü aşkındır devam ediyor.

Zorla emekli edilerek 28 Eylül'de işten çıkarılan **Ataşehir Belediyesi işçilerinin** direnişi devam ediyor.

Sakarya'nın Hendek ilçesinde 2. OSB'de bulunan **Burda Bebek**'te Petrol-İş'e üye olduğu için işten atılan işçilerin direnişi sürüyor.

İzmir'de bulunan **Agrobay** Seracılık'ta Tarım-Sen'e üye olduğu için hakları

Dört bir yanda direnişler sürüyor

gasp edilerek işten atılan işçilerin direnişi sürüyor.

Kocaeli'de GOSB Tembelova'da bulunan **Corning Kablo**'da DİSK Lastik-İş üyesi işçilerin grevi 14 Temmuz'dan bu yana devam ediyor. DİSK 25 Kasım programı kapsamında Corning Kablo işçilerini ziyaret etti. Grev alanında yapılan etkinliğe Gebze İşçilerin Birliği Derneği de katıldı.

Raporluyken hakkında tutulan asılsız tutanak yüzünden işten atılan **İBB-İsper işçisi Tülay Çal**, Saraçhane'de bulunan İBB binası önünde direnişi sürdürüyor. Çal direniş alanında İBB çalışanlarına seslendi. Urfa Özak Tekstil'de bir işçinin işten atılmasını kabul etmeyen işçilerin

üretimi durdurmasını örnek gösteren "Ben de burada 100 bin İBB çalışanı için direniyorum. Bugün bana yarın size olmasın diye direniyorum" dedi.

ODTÜ Rektörlüğü tarafından hakları gasp edilerek işten atılan yemekhane işçisi **Serdal Delibal** direnişini sürdürüyor. Delibal, öğrencilerle birlikte işine geri dönmek için kütüphane önünde her gün 12.00-18.00 arası nöbet tutuyor.

Çiğli Belediyesi işçileri maaşları geç yatırıldığı için 24 Kasım'da iş bıraktı. İşçiler iş bıraktıktan sonra maaşları yatırılırken belediye idari bina çalışanlarının maaşlarını yatırmayan belediye yönetimi işçileri bölmeye, ayrıştırmaya çalıştı.

Genel-İş üyesi **Kadıköy Belediyesi**

işçileri iki aydır alacaklarında yaşadıkları sorunlar nedeniyle 27 Kasım Pazartesi günü eylem yaptı.

Urfa'da bulunan **Özak Tekstil**'de patronun BİRTEK-SEN üyesi işçilere yönelik baskıları sürerken bir kadın işçi işten atıldı. Bunun üzerine iş bırakan işçiler fabrikayı terk etmeyerek başlattığı direnişi 3'üncü gününde devam ediyor.

Kartal'da bulunan **Asır Plastik** işçileri hakları için 28 Kasım'da fabrikkaya kapandı. Muhattap bulamadıklarını ifade eden işçilere polis saldırdı. Saldırı sonrası fabrika yetkilileri ile görüşen işçiler eylemlerini bitirdi.

CHP'li **Şişli Belediyesi**'nin hukuksuzca işten attığı Turan Aktaş direnişi sürdürüyor. CHP İstanbul İl Binası önünde 97 gündür oturma eylemi yapan Aktaş CHP li bnasını terk etmeyeceğini açıkladı.

ORTACA'DA 25 KASIM

Muğla Ortaca'da kadınlar 25 Kasım eylemi gerçekleştirdi. Ortaca Kadın Platformu tarafından saat 12.30'da Ortaca Cemevi önünde yapılan eylemde platform adına hazırlanan basın metni okundu.

"Bugün 25 Kasım, kadına yönelik şiddete karşı uluslararası mücadele ve dayanışma günü; umudumuzla, direncimizle dört bir yanımızı kuşatan duvarları aşmak için bir aradayız." Denilen açıklamanın devamında kadınları hedef alan baskı, şiddet ve çifte sömürüye karşı mücadelenin süreceğine vurgu yapıldı. Ortaca Kadın Platformu 12.30'da yaptığı basın açıklamasının ardından saat 14.00'de Ortaca Cemevi'nde "Kadın ve şiddet" konulu panel düzenledi.

SARIGAZI'DE 25 KASIM

Sancaktepe Yerel Demokrasi Kadın Meclisi'nin çağrısıyla bir araya gelen kadınlar Demokrasi Caddesi'nde basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Şiddete, savaşa, sömürüye, kadına yönelik her türlü şiddete karşı ses çıkar!" şiarıyla örgütlenen açıklamada öncelikle İBB Direnişi Tülay Çal söz aldı. İBB Direnişçisi direniş sürecine nasıl başladığını anlattı. Ardından şunları dedi:

"Bugün Türkiye'nin dört bir yanında kadınlar eylemleriyle seslerini duyurmaya çalışıyorlar. İBB'de, İzmir Agrobay'da, Ataşehir Belediyesi'nde, Sputnik'te, Burda Bebek'te kadınlar hakları için direniyor. Direnenek kazanacağız. Kadına yönelik şiddete birlikte ses çıkarıyoruz." İBB Direnişçi Tülay Çal'ın ardından basın açıklaması okundu.

BURSA'DA 25 KASIM

Bursa Kadın Platformu'nun çağrısıyla Fomara Meydanı'nda toplanan kadınlar, Kent Meydanı'na kadar sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdiler. Eylemde "Kadın dayanışması sınır tanımaz, Savaşa, şiddete, Yoksulluğa karşı sokaktayız" pankartı açılırken, kadınların taleplerini içeren dövizler taşındı. Kent Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında 25 Kasım gününün aynı zamanda barış, adalet ve demokrasi için de bir mücadele günü olarak görüldüğü ifade edildi. Açıklamada yoksullaştırma politikaları teşhir edildi, aynı zamanda üniversiteli genç kadınların sorunlarına değinildi. "Filistin ve Rojava'daki işgal ve savaş politikaları ile kadın düşmanı saldırılar devam etmekte" denilen açıklamada iktidarın uyguladığı politikalar ve gerici saldırılara karşı mücadeleden vazgeçilmeyeceği vurgusuyla son buldu.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL, GEBZE, İZMİR, KAYSERİ, ORTACA, SARIGAZI, BURSA

İllerde 25 Kasım eylemleri

Ankara Kadın Platformu, Kolej Meydanı'ndan Sakarya Caddesi'ne yürüyüş gerçekleştirdi.

"Savaşa, krize, yoksulluğa ve erkek-devlet şiddetine karşı bir aradayız" Türkçe, Arapça ve Kürtçe yazılı pankart açılan eylemde Kürtçe ve Arapça metinleri okundu.

Hakkari'de HEDEP İl binası önünde basın açıklaması düzenlendi. Eylemde basın metnini HDP Hakkari İl Eşbaşkanı Hümeyra Armut okudu.

Dersim Kadın Platformu, Sanat Sokağı'ndan Seyit Rıza Meydanı'na yürüdü.

Mardin'de kadınlar Tevera Jinên Azad'ın (TJA) çağrısıyla Karayolları Parkı'nda eylem yaptı. Eylemde basın metnini TJA adına Ayşe Bozan okudu.

Şırnak'ta TJA 25 Kasım dolayısıyla yürüyüş gerçekleştirmek istedi. Yürüyüş için bir araya gelenler polis ablukasına alındı. Polis, aralarında Jinnews muhabiri Rozerin Gültekin ve Mezopotamya Ajansı (MA) Muhabiri Zeynep Durgut'un da olduğu 20 kadını gözaltına aldı.

Van'da kadınlar, İpekyolu ilçesinde bulunan Hayat Hastanesi'nden Musa Anter Barış Parkı'na yürüdü.

Urfa Barosu Kadın Hakları Merkezi, baro binasında basın toplantısı yaptı. Urfa Kadın Platformu ise, HDP binasında Ahmet Bahçivan İş Merkezi'ne kadar "jin, jiyan, azadî" sloganlarıyla yürüdü.

KESK **Adıyaman** Kadın Meclisi Demokrasi Parkı'nda eylem yaptı. Kadınlar, "ILO'nun 190 Sayılı Sözleşmesi Onaylan-sın" çağrısında bulundu.

Diyarbakır sağlık çalışanları Yenişehir ilçesinde eylem yaptı.

Batman'da kadınlar Yılmaz Güney Parkı'nda basın açıklaması yaptı.

Siirt'te HEDEP İl Örgütü binası önünde bir araya gelen kadınlar kent merkezinde bulunan Saat Kulesi'ne kadar

yürüyüş gerçekleştirdi. Açıklamada mücadeleyi büyütme çağrısında bulunuldu.

Bingöl'de kadınlar HEDEP İl Örgütü binasında bir araya geldi.

Kadınlar **Antep** Şahinbey'de bulunan Kırkayak Parkı'nda bir araya gelerek Yeşilsu Parkı'na kadar yürüdü.

Malatya Demokratik Kadın Platformu öncülüğünde Emeksiz kavşağında bir araya gelen kadınlar, basın açıklaması yaptı.

Çanakkale'de kadınlar Golf Çay Bahçesi'nden İskele Meydanı'na kadar sloganlar eşliğinde yürüyüş yaptı, ardından meydana basın açıklaması yapıldı.

Eskişehir'de ise kadınlar Espark AVM önünde bir araya gelerek Adalar Migros önüne yürüyüş gerçekleştirdi.

Ordu Kadın Platformu'nun çağrısıyla yapılan eylemde, 2019'da evinin önünde bıçaklanarak katledilen Ceren Özdemir'in adını taşıyan meydana yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş sonrası platform adına basın açıklaması yapıldı.

Amasya Kadın Platformu'nun çağrısıyla gerçekleştirilen yürüyüşün ardından, Anıt Meydanı'nda basın açıklaması yapıldı.

Muğla'nın Bodrum ilçesinde de kadınlar, kadın düşmanı politikalara karşı sokağa çıktı.

Antalya Kadın Platformu'nun çağrısıyla şiddete, sömürüye, savaşa ve eşitsizliğe karşı yürüyüş yapıldı.

Denizli'de Kadınlar Birlikte Güçlü'nün çağrısıyla toplanan kadınlar, Candoğan Parkı'ndan sloganlarla Çınar Meydanı'na yürüdü ve burada basın açıklaması gerçekleştirdi.

Kocaeli Kadın Platformu ve İstanbul Sözleşmesi İnsiyatif'i'nin çağrısıyla Belediye İşhanı önünde toplanan kadınlar kent merkezine yaptıkları yürüyüşün ardından basın açıklaması yaptılar.

Edremit'te Şehit Meydanı'nda bir araya gelen kadınlar yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşün ardından Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması yapıldı.

KESK **Sivas** Şubeler Platformu, Cumhuriyet Meydanı'nda yaptığı açıklamada "Yaşasın kadın dayanışması!", "Kadın yaşam özgürlüğü!", "Jin jiyan azadî!" sloganlarını attılar.

Antakya'da Kadınlar Birlikte Güçlü'nün çağrısıyla bir araya gelen kadınlar "Şiddetinle barışmayacağız! Yeni bir yaşamı biz kadınlar kuracağız!" yazılı pankart açıp Harbiye Yolu'nu trafiğe kapatarak Aşağıokçular Mahallesi'ne yürüdü.

Tarsus Kadın Platformu'nun çağrısıyla Yarenlik Alanı'na yürüyen kadınlar burada basın açıklaması yaptılar.

Artvin'de Hopalı ve Kemalpaşalı kadınlar Hopa Parkı'ndan Hopa Meydanı'na yürüdü. Meydanda basın açıklaması yapıldı.

Balıkesir Kadın Platformu'nun çağrısıyla Balıkesir merkezde Salih Tozan Kültür Merkezi önünden Alihikmetpaşa Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirildi.

Rize'de Fındıklı Kadın Platformu'nun çağrısıyla kadınlar Günce Saray çocuk parkından Fındıklı Meydanı'na yürüdü.

Bolu Kadın Platformu'nun çağrısıyla gerçekleştirilen eylemde kadınlar İzzet Baysal Anıtı'nın önünde buluştu. Yürüyüş gerçekleştirilen basın açıklamasında kadın cinayetlerine değinildi.

Giresun'da KESK Kadın Meclisi'nin çağrısı ve "Kadına yönelik şiddeti tolere etmiyoruz" pankartıyla eylem gerçekleştirdi.

KAYNAK: EVRENSEL, MEZOPOTAMYA AJANSI

Zor dönemin bilinciyle

(TKİP'nin 25. Yılı etkinliğinde yapılan konuşmanın metnidir. Yayın için başlık ve ara başlıklar eklenmiştir...)

Bugün Ekim Devrimi'nin 106., partimizin kuruluşunun 25. yıldönümünü kutlamak için bir aradayız. "Devrimi ve devrimci birikimimizi savunuyoruz" şiarıyla düzenlediğimiz gecemizde, partimizin VII. Kongresini ilan etmesinin sevincini de yaşıyoruz. Bu anlamlı günde etkinliğimize katılarak heyecan ve coşkumuzu paylaştığınız dost ve yoldaşlarımızı, partimiz adına içten devrimci duygularla selamlıyorum. Hoş geldiniz!

FİLİSTİN DAVASI VE EMPERYALİST SALDIRGANLIK

Filistin halkının acıları, Ortadoğu'da siyonist temellere dayalı bir devlet kurulduğundan beri kesintisiz olarak sürüyor. Gazze üzerinden süren yıkım ve toplu insan kırımını, bunun yalnızca son halkasıdır. Bu tarihsel işgal, toplu katliam, toplu sürgün ve etnik temizlik çizgisinin gözler önündeki faili, siyonist İsrail devletidir. Fakat arkasındaki gerçek güçler, ABD emperyalizmi ile, başta İngiltere ve Almanya olmak üzere, onun Batılı emperyalist müttefikleridir. Siyonist temeller üzerinde kurulmuş ırkçı bir rejim olan İsrail, 75 yıldır Ortadoğu halklarının bağrına saplı bir hançer olarak ayaktaysa eğer, bu tümüyle onlar sayesinde. Halen sürdürülmekte olan yıkıma ve insan kırımına tam destek vermeleri bu tarihsel çizginin bir devamıdır. Bunu yalnızca İsrail için değil, fakat kendi öz emperyalist çıkarları için de yapıyorlar. İsrail Ortadoğu gibi çok kritik bir bölgede, onların emperyalist çıkarlarının da bekçisidir.

Savaş politikanın başka araçlarla devamıdır. Filistin'de olduğu gibi Ukrayna'da da! Görünüşe bakılırsa, Filistin üzerine son savaş, Filistin direniş örgütlerinin saldırısının bir ürünü oldu. Ukrayna'daki savaş ise, Rusya'nın bu ülkeyi işgal etmesi nedeniyle patlak verdi. Fakat bu tümüyle görüntüdür ve bu nedenle tamamen aldatıcıdır. Gerçekte her iki savaş da, ABD emperyalizminin liderliğindeki emperyalist kampın izlemekte olduğu politikaların dolaysız ürünüdür.

Gazze'deki savaş, ABD liderliğindeki emperyalist kampın Filistin'i tümüyle gasp etmeye yönelik tarihsel çizgisinin

bir ürünüdür. Ukrayna'daki savaş, aynı emperyalist kampın sonu gelmeyen NATO genişlemesi ve Rusya'yı kuşatıp teslim alma stratejisinin bir ürünüdür.

ABD liderliğindeki emperyalist kamp, yalnızca sorunların ve dolayısıyla savaşların kaynağı değildir. Fakat aynı zamanda bu sorunların çözümünün ve dolayısıyla savaşların bitirilmesinin de baş engelidir. Ukrayna üzerinden bunu ibretle izliyoruz. Şimdi de Gazze üzerinden izliyoruz. Batılı emperyalistler, sürmekte olan bu savaşları durdurmak için kollarını kıpırdatmak bir yana, her yolu kullanarak yangına körükle gidiyorlar. Çünkü söz konusu olan kendi öz emperyalist çıkarlarıdır.

Bu çıkarlar söz konusu olduğunda, onlar temel demokratik haklara saldırıdan da geri durmazlar. Bunu tarihten zaten biliyoruz. Şimdiye uygulamada bizzat izliyoruz. Normal zamanlarda özgürlükler ve insan hakları şampiyonu geçinenler, krizler patlak verdiğinde bunları ayaklar altına alıyorlar. İfade, toplanma, gösteri, protesto ve grev haklarına en kaba bir biçimde saldırıyorlar. Gasp ediyor ya da sınırılıyorlar. Emperyalist çıkarları söz konusu olduğunda onlar savaşın kaynağı, barışın engeli ve temel özgürlüklerin de düşmanıdır.

Ukrayna'da ikinci yılını doldurmakta

olan savaş durdurulabilir. Bunun yolu, NATO genişlemesini durdurmaktan, Ukrayna'yı NATO'ya almak sevdasından vazgeçmekten ve Rusların çoğunluğu oluşturduğu bölgelerin ulusal haklarına ve tercihlerine saygı göstermekten geçmektedir.

Gazze için acil olansa, yıkım ve katliamın derhal durdurulması, siyonist işgalcilerin burayı terk etmesidir. Dünya ölçüsünde halklar, eylemli olarak bu acil istemi desteklemektedirler. Fakat yazık ki tarihsel Filistin davası için kısa dönemli bir çözüm yolu yoktur. Sorunun çözümü, Ortadoğu'da devrimci bir altüst oluşlar dönemini beklemektedir. Bu altüst oluşlar içinde, mazlum Filistin halkı ile Yahudi emekçilerin birleşik bir Filistin için devrimci buluşmasını beklemektedir. Bu dönem gelip çatıncaya kadar, Filistin'deki acılar sürecektir. Elbette Filistin halkının boyun eğdirilemeyen soluklu ve onurlu direnişi de...

TÜRKİYE'DE SEÇİMLER VE YENİ DÖNEM

Mayıs 2023 seçimlerine boş umutlar ve dayanaksız hayallerle gidilmiştir. Reformist solun tamamı ile devrimcilikte tutunmaya çalışanların bir kesimi de bunun bir parçası olmuştur. Umutlar boş

çıktı, hayaller çöktü, yerini umutsuzluğa ve politik yaşamdan uzaklaşmaya bırakarak. Partimiz bu sürüklenişin dışında durdu. Tüm eleştiri ve uyarılarını daha baştan, seçimler ön sürecinde açıklıkla ortaya koyarak.

Dinci-faşist iktidar blokunun döküntülerine dayanan düzen muhalefetine seçimleri kazanması sonuçta esasa ilişkin bir şey değiştirmeyecekti. İşçi sınıfı, emekçiler ve mazlum Kürt halkı bir şey kazanmış olmayacaktı. Dolayısıyla düzen muhalefetine seçimleri kaybetmesiyle de gerçekte kaybettikleri bir şey yoktur.

Artık yeni bir dönem başlamıştır. Bu bir yanıla zor, öteki yanıla devrimci siyasal mücadele için önemli olanaklar barındıran bir dönemdir.

Zor bir dönemdir; zira seçim başarısıyla özgüvenini abartılı bir biçimde tazeleyen dinci-faşist iktidar, emekçilere ve toplumsal muhalefete saldırısını yeni bir düzeye çıkarmıştır. İşçi sınıfına ve emekçilere krizin ağır faturası ödetilmekte, toplumsal muhalefeti soluksuz bırakmak için yeni adımlar atılmaktadır.

Bu yeni döneme ilişkin gerçeğin bir yanısıdır. Öteki yanında, emekçilerin ilerici katmanlarında düzen muhalefetine ve parlamenter çıkış yoluna güvenin belirgin biçimde sarsılmış olması gerçeği vardır. Bu, emekçilerin dikkatini kendi öz

Devrime hazırlanıyoruz!

güçlerine ve mücadelelerine çekmek için uygun bir potansiyel zemin demektir.

Elde ettiği seçim başarısı, dinci-faşist iktidarı kendi önceki döneminden kalma büyük sorunlarla baş başa bırakmıştır. Ekonomi çöküntü halindedir ve iktidarın çözüm arayışları bir türlü sonuç vermemektedir. Bu durum onu özellikle dış politikada acze düşürmüştür. Halen daha dün söylemde düşman ilan edilenlerin kapısında avuç açar durumdadır. Fiilen uygulamakta olduğu IMF programına rağmen buna bir karşılık da alamamaktadır.

Şu günlerde Filistin sorununda takındığı riyakarca tutum da bunun ürünüdür. Onca söze rağmen, Filistin'de soykırım uygulayan İsrail'e karşı tek bir gerçek adım atılamamaktadır. İncirlik ve Kürecik üsleri, emperyalistlerle birlikte siyonistlerin hizmetindedir. Ticari ilişkiler olduğu gibi sürmektedir. Diplomatik ilişkiler alanında bile göstermelik olsun bir adım yoktur. Çünkü iktidar siyonist lobilerin elinde ya da denetimindeki finans merkezlerinden para beklemektedir.

İktidarın seçimleri kazanması, devlet krizini bitirmek bir yana, hafifletemiştir bile. Yok sayılan anayasa ve yargı üzerine son tartışmalar bunun göstergesidir. Bu, iktidarın dış basınçlar altında çatlamaya açık heterojen yapısının da bir göstergesidir.

Kürt sorunu girmekte olduğumuz yeni dönemde dinci-faşist iktidarın bir başka zayıf noktasıdır. Kürt hareketinin ve halkının direncinin kırılmaması bir yana. Filistin'deki son gelişmelerin Kürt sorunu üzerinde önemli etki ve sonuçları olacaktır. Siyonist İsrail'in Filistinlilere yönelik politikası ile dinci-faşist iktidarın Kürtlere yönelik politikası giderek daha çok bir arada anılacaktır. Unutmayalım ki, İsrail'in Gazze yıkımı başlamadan hemen önce, AKP iktidarının Rojava'daki yıkımı dolu dizgin sürmekteydi.

Girmiş bulunduğumuz yeni döneme ilişkin son bir nokta: Seçim sonrası süreç, düzen muhalefetinin kofluğunu gözler önüne serdi. Büyük umutlara konu edilen ittifak, seçimlerin hemen ardından çöktü ve buharlaştı. Bu koşullarda dinci-faşist iktidarı asıl zorlayacak olansa işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkından gelecek fiili-meşru mücadeledir. Devrimcilik

iddiasında ciddi ve samimi olan herkes, bu gerçekleri görerek konumlanmalı, kendi devrimci çıkış yoluna yoğunlaşmalı, kendi devrimci güç ve mevzilerini inşa etmelidir.

SINIF MÜCADELESİNE YÜKLENME SORUMLULUĞU

Şu gerçeği bir kez daha tüm açıklığı ile saptamak durumundayız: Türkiye solu ezici bölümüyle, yazık ki kendini artık parlamentarizme endekslemiştir. Her yeni seçim evresinde bunun yeni boyutlar kazandığını görüyoruz. Son seçimlerde düzen muhalefetinin sol kanadı konumuna yerleşmek burada yeni bir adımın ifadesi olmuştur. Bunun dünya ölçüsünde kitlelerin burjuva parlamenterlerine bağladıkları umutları günden güne yitirdiği bir dönemde olması durumun vahametini göstermektedir. Böyle bir dönemde parlamenter budalalık sol için akıl almaz bir yönelimdir.

Devrimcilerin görevi, dikkatleri seçim sandığına ve parlamentoya çekmek değildir. Devrimcilerin görevi, dikkatleri sınıf ve kitle eylemine, fabrikalara ve işletmelere, sokaklara ve alanlara odaklamaktır. Krizin gündeme getirdiği saldırı dalgasına karşı, işçilerin ve emekçilerin fiili mücadelesini örgütlemektir. Bu çer-

çevede gündeme gelebilecek her gerçek kitle eyleminin etki ve kazanımı, kitlelerin birliğine, eğitimine, örgütlenmesine ve mücadele azmine büyük bir katkı demektir. Bu, seçim sandığından elde edileceği umulan her türden başarıdan bin kez daha üstün, anlamlı ve kalıcı değerdedir.

Türkiye toplumu çok büyük çalkantılara gebe. Türkiye'nin devrimcileri bu çalkantıda kendi devrimci konumları üzerinden etkin bir yer tutmak istiyorlarsa eğer, güç ve olanaklarının ezici ağırlığını, sınıfı çalışmasına ve bu zemin üzerinden gerçek sınıf mücadelesine yöneltmek zorundadırlar. Bunun ötesindeki her yol ve tercih, niyetlerden bağımsız olarak, düzen içi çatışmanın doğrudan ya da dolaylı eklentisi olmaya götürür. Son Mayıs 2023 seçimleri bunu somut olarak bir kez daha göstermiştir.

DEVRİMCI BİRİKİMİMİZİ SAVUNUYORUZ

Başlarken belirttiğim üzere, bu yılki parti etkinliğimizi, TKİP VII. Kongresi'nin başarıyla toplandığının açıklandığı bir evrede yapıyor olmanın heyecanı ve mutluluğu içindeyiz. Yeni parti kongremizin Bildirgesi, gecemiz için seçtiğimiz aynı şiar üzerinden açıklandı. Bu çakışma rastlantı

değildir. Bu, devrimci hareketimizin yeneden doğuşunun 50. Yılına konu alan parti değerlendirmelerimizin ana fikridir.

25. kuruluş yıldönümünü kutladığımız TKİP, '70'li yılların halkçı kimliğe dayalı yapısal zaafının sert ve kapsamlı bir eleştirisinin ürünü olmuştur. Tam da bu sayededir ki, bugün bu aynı geçmişte devrimci olan her şeyi savunup yaşatmak tutum ve yeteneğini de TKİP gösterebilmektedir.

Geçmiş aşamayanlar, onda devrimci olanı geleceğe taşıyamazlardı. Taşıyamadılar da.

Zor dönemin bilinciyle devrime hazırlığını sürdüren partimiz ise, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da devrimi ve devrimci birikimimizi kararlılıkla savunmaya devam edecektir!

Bu inançla hepimizi bir kez daha içten devrimci duygularla selamlıyorum...

Devrimi ve devrimci birikimimizi savunduk, savunuyoruz, savunacağız!

**Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!**

Sınıfın ve devrimin partisi 25. yılında!

Almanya'nın Wuppertal kentinde düzenlenen "25. Yıl: Devrimi ve devrimci birikimimizi savunuyoruz" gecesinde gösterimi yapılan sinevizyon metnidir...

I-BİRİKİM

Tarih 10 Eylül 2020, Bakü kenti... Türkiye'nin sol siyasal yaşamında etkisi hep hissedilecek tarihsel bir adım atıldı. Dünyayı sarsan Sosyalist Ekim Devrimi'nden esinlenen Mustafa Suphi ve yoldaşları, Türkiye Komünist Partisi'ni kurdular. Büyük devrimin ideallerini işçi ve emekçilerle buluşturmak için yola çıkan TKP önderliği, henüz yolun başında Kemalist burjuvazinin kanlı komplosuyla katledildi. TKP çok geçmeden yeniden ayağa kalksa da devrimci bir çizgi izleyemedi. Komintern'in belirleyici müdahalelerinin de etkisiyle Kemalizm'e soldan muhalefet etme, reformları ilerletme çizgisine yöneldi ve sonuçta Kemalizm'in muhalefetteki yedeği olmaktan kurtulamadı. Dönemin Kürt isyanlarını kitle-sel katliam ve kanla boğan, emekçilere aman vermeyen sınıf bilinci güçlü Türk burjuvazisi, söz konusu çizgiye rağmen TKP'ye de soluk aldırma. TKP'liler sık sık baskıya ve zulme uğradılar, işkence ve hapisle sınıandılar. Birçok değerli kadrosu bu zulme büyük bir kararlılık ve dirençle göğüs gerdi. Burjuva cumhuriyetin ilk 40 yılı boyunca tek başına solu temsil eden TKP'nin örgütsel-fiziki varlığı ise gerçekte 1951 tevkifatı ile sona erdi.

1950'li yıllar aynı zamanda kapitalist gelişmenin hız kazandığı yıllardı. Kırdan kente göç hızlanıyor, işçi sınıfının sayısında gözle görülür bir artış yaşanıyor. Türkiye'de kapitalist gelişmenin keskinleştirdiği sınıf çelişkileri üzerinden, 1960'ların ilk yıllarında bu kez sahneye modern sınıf hareketi çıktı. Saraçhane Mitingi, Kavel Direnişi gibi tarihi çıkışlarla başlayan işçi hareketi çok sayıda grev, direniş ve gösteriyle büyük bir ivme kazandı. Aynı yıllar, kapitalist gelişmeyle yapısı büyük değişim geçiren toplumun farklı tabakalarının yaygın şekilde hareketlendiği yıllardı. Topraksız köylülük, şehir küçük-burjuvazisinin modern katmanları, eğitim emekçileri, öğrenci gençlik gibi kesimler kendi özgün talepleriyle mücadele sahnesine aktılar. Kürdistan'da, sosyal taleplerin demokratik ulusal özlere ile birlikte yükseltildiği bir yeniden uya-

nış ve hareketlenme yaşandı.

Öte yandan Küba Devrimi, Çin'de Kültür Devrimi, Vietnam, Filistin, Cezayir'de emperyalizme karşı direniş ve kurtuluş mücadeleleri, sömürge Afrika'da ulusal uyanışlar, Batıda emekçilerin ve gençliğin büyük kitle hareketleri Türkiye'deki sosyal uyanışa ayrıca ilham veriyordu. Ülkenin dört bir yanı grevler, gösteriler, yürüyüşler, fabrika işgalleri, küçük üretici eylemleri, toprak işgalleri, öğrenci boykotları ile çalkalanıyor, sosyalizm düşüncesi bu kesimler arasında giderek yayılıyor, sol ilk kez kitle-sel bir tabana kavuşuyordu. Fakat önderlik ve çizgi planında burjuva sosyalizmi egemendi. Bir yanda anayasa ve meclisi temel alan parlamenterist TİP, diğer yanda ordu ve "zinde kuvvetler"e bel bağlayan darbeci YÖN ve MDD Hareketi başı çekiyordu.

Kitle-sel ve militan bir düzeye ulaşmış gençlik hareketi genelde MDD Hareketi'nin etkisi altındaydı. Gençlik hareketi içinde yetişen kadrolar, dönemin siyasal önderliğini radikal bir şekilde sorgulamaya giriştiler. Her biri dünyadaki halkçı devrimci akımlardan da etkilenecek, farklı yollardan keskin bir kopuş gerçekleştirdiler. Denizler THKO'yu, İbrahim ve yoldaşları TKP/ML TİKKO'yu ve Mahirler THKP-C'yi kurdular. Tarihimize 71 Devrimciliği olarak kaydedilen bu çıkış, Türkiye'de o güne kadar sola hakim düzen ufkundan, reformist gelenekten, par-

lamentarist çizgiden ileriye doğru devrimci bir sıçramaydı. Kurulu düzen cepheden karşıya alınmış, örgütlü zor aygıtı olan devletin zor yoluyla yıkılması çizgisi benimsenmiş, bunun gereği olan ihtilalci örgütlenme, siyasal faaliyet ve eylemin yolu açılmıştı.

Sol hareket cephesinde 71 çıkışı, sınıf ve kitle hareketi cephesinde ise 15-16 Haziran direnişleriyle doruğuna varan sol sosyal uyanış sermaye iktidarı tarafından 12 Mart faşist darbesiyle karşılandı. Sınıf ve emekçi kitle hareketi bastırıldı. Devrimci örgütler yok edici saldırıların hedefi oldular. Kadroların bir kısmı katledildi, kalanlar işkenceden geçirilip hapsedildiler. Denizler, Mahirler, İbrahimler ölümü yiğitçe göğüsleyerek, sonraki kuşaklara destansı bir direniş geleneği bıraktılar. 12 Mart cuntasının kasveti ise çok geçmeden, 1974'ten itibaren yükselişe geçen sosyal mücadele karşısında dağılıp gitti.

1970'lerin ikinci yarısı, Türkiye tarihinin en görkemli devrimci yükselişine sahne oldu. Toplumun tüm emekçi ve ezilen katmanları harekete geçti, Kürt halkının mücadelesi yeni bir düzeye sıçradı. Devrim ve sosyalizm ideali Türkiye'nin dört bir yanında geniş bir kitle tabanıyla buluştu. 71 Devrimci hareketinden kök alan çok sayıda örgüt, öğrenci gençlik başta olmak üzere kentin ve kırsal küçük-burjuva katmanları arasında büyük bir güce ulaştılar. Coşkulu 1 Mayıs gösterileri,

DGM yasasına ve faşizme karşı militan eylemler, TEKEL ve TARIŞ direnişleri gibi bilinenler dışında, sayısız grev ve direnişle hep mücadele sahnesinde olan işçi sınıfı ise daha çok reformist TİP-TKP geleneğinin denetimine bırakılmıştı.

Büyük bir devrimci iyimserliğin hakim olduğu, devrim rüzgarlarının estiği bu dönem, devrimci mücadeleyi ezmek, neo-liberal 24 Ocak kararlarını hayata geçirmek üzere tertiplenen 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle son buldu.

II-İNŞA

ABD-NATO karargahlarında planlanan 12 Eylül darbesi toplumun üzerinden adeta bir silindir gibi geçti. Sınıf ve kitle hareketi acımasızca bastırıldı. Devrimci örgütlere karşı büyük bir süre avı yürütüldü. İşkenceler, idamlar, faşist cinayetler, zindanlarda zulüm ayyuka çıktı. Küçük burjuva sınıfsal temele ve ideolojik çizgiye dayalı olarak 70'lere damgasını vurmuş olan halkçı devrimci hareket karşı-devrim saldırısı karşısında tutunamadı. Örgütlerin tepesindeki yaygın teslimiyet, tabandaki değerli direnişleri, en ağır bedellerin yiğitçe göğüslenmesini bile gölgede bıraktı. Ağır ve kolay yenilgi, büyük bir tasfiyeci dalgaya, ideolojik, politik, örgütsel bunalım ve karmaşaya dönüştü. Devrim için gün sayanlar arasında yılgınlık ve umutsuzluk kitle-selleşti. Devrimden ve devrimci örgütten kaçış moda

haline geldi.

Geride kalanlarda kolay yenilgiyi sorgulama çabaları devam ederken, 12 Eylül zorbalığında gedikler açan ilk adımlar, zindanlarda 1982 Diyarbakır ve 1984 Metris açlık grevleriyle; işçi sınıfı cephesinden 1984 yılından itibaren gerçekleşen irili ufaklı grev ve direnişlerle, Kürt özgürlük hareketi cephesinden ise gerilla savaşının başlatılmasıyla atıldı. Fakat 12 Eylül karanlığını yırtan ilk büyük çıkış, 18 Kasım 1986'da 2.650 işçinin başlattığı Netaş grevi oldu. İşçi hareketi ertesi yıldan başlayıp '89 Bahar eylemleriyle tüm ülkeye yayıldı. '91 Madenci greviyle doruğuna vardı. Gençliği ve kamu emekçilerini de sahneye çekerek, kitlesel, militan, coşkulu bir grev, direniş, boykot ve eylem fırtınası estirdi. Aynı dönem boyunca Kürdistan'da gerilla savaşı etkili bir düzeye kavuştu. Kürt halkının mücadelesi 90'ların başından itibaren serhildanlar aşamasına sıçradı.

Bu gelişmeler, devrimci ve sol hareketin yeniden toparlanmasında politik ve moral açıdan büyük bir imkana dönüştü. Öyle ki uluslararası plandaki ağır gelişmelerin etkileri dahi pek az hissedildi. Gorbaçov, Ekim Devrimi'nin 70. Yılında, bir tarihi dönemin sonunu işaretleyen ünlü konuşmasını yapmış, yozlaşıp bürokratik bir aygıt dönüşen SSCB'nin yıkılışına varacak sürecin yeni bir dönemecini ilan etmişti. Modern revizyonizmin takipçisi akımlar düzen sularına tam demir atarken, halkçı devrimci akımların bu sürecin etkilerini yaşamaları için biraz daha beklemek gerekti.

70'lerin devrimci-demokrat akımları, dönemsel yükselişin moral rüzgarına yaslanarak, 12 Eylül'deki kolay yenilginin gerçek bir muhasebesini yapmadan yollarına devam ettiler. Yenilgiye götüren yapısal zaafarla hesaplaşmanın önündeki en büyük engel ise ancak devrimci bir hesaplaşmayla aşılabilecek küçük-burjuva ideolojik-sınıfsal konum ve çizgiydi. Halkçı devrimci akımın en ileri temsilcisi olan örgütlerde yer almış olan bir kısım devrimci ise aynı dönemsel gelişmeleri 12 Eylül yenilgisinin devrimci muhasebesini daha güçlü yapmanın imkanı olarak değerlendirdi. Bu onları geçmişin ideolojik-sınıfsal konum ve çizgisiyle de hesaplaşmaya götürdü. Bu çaba içinde Marksizm'in proleter sınıf özünün ve devrimci diyalektik yönteminin kavranması tayin edici gelişme oldu.

Tüm geçmiş birikimin geri ve zaafı yanlarının aşılması, ileri ve devrimci olanın özümsemesine dayalı bu çabalar komünist hareketin sahneye çıkmasıyla sonuçlandı. Komünist hareketin merkez yayın organı EKİM, tam da Ekim Devrimi'nin 70. yılına girilirken, "Yeni Ekimler için" şiarıyla yayın hayatına başladı. Ko-

munist hareket daha ilk adımda yakın geçmişimizin devrimci eleştirisini sosyalizmin tarihsel deneyiminden dersler çıkarma çabasıyla birleştirdi. Küçük-burjuva popülizmine, revizyonizme ve liberal tasfiyeciliğe karşı çok yönlü teorik mücadele, EKİM'in kendine özgü ideolojik kimliğinin oluşumunda belirleyici halkayı oluşturdu.

Komünistler daha en baştan, "Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" ilkesini, "Devrimci teori devrimci pratik içindir" perspektifiyle ele aldılar. Komünist hareket 1989-90 yıllarında Marksist-Leninist normlarda örgütsel bir düzey kazandı. 1991 başlarında ise ilk örgüt konferansını topladı. Bu yıllar boyunca yükselen sınıf hareketine müdahale hareketi içinde etkin faaliyetler eşlik etti. Kürt halkının özgürlük mücadelesine ve o dönem devrimci çizgideki Kürt ulusal hareketine koşulsuz destek verildi. Komünistler, 90'ların başında Sovyetlerin yıkılışı ve yaklaşık aynı yıllarda işçi hareketindeki gerilemenin yarattığı ikinci büyük tasfiyecilik dalgasına karşı da etkili bir ideolojik-politik mücadele yürüttüler. Kendi saflarındaki tasfiyecilerle devrimci hesaplaşmayı ise Ocak 92'deki Olağanüstü Konferans'la gerçekleştirmişlerdi...

1995'in ilk aylarında toplanan 3. Genel Konferans ise, EKİM'in ideolojik-teorik gelişme, örgütsel yapı, devrimci-militan pratik, sınıf hareketiyle birleşme çabaları bakımından önemli bir eşiği aştığının ifadesiydi. O yılların zorlu mücadele pratiği içinde siyasal sınıf çalışmasında büyük bir kararlılık gösterilmiş, sınıf devrimciliğine dayalı illegal-ihtilalci bir örgüt yaratılmıştı. Üstelik bu, kolay olanın, varoşlardan esen rüzgarın cazibesine kapılmadan, "Nerede hareket

orada bereket" yaklaşımı reddedilerek, bizzat sınıf zemininde başarılmıştı. Nihayet Eylül 1997'de "Her şey parti için! Her şey parti kuruluş kongresi için!" şiarıyla, parti kuruluş kongresinin somut hazırlıklarına başlandı. Daha ilk adımda öne çıkarılan "Yeni bir kültür, yeni bir gelenek" iddiasının komünist işçi partisi formunda vücut bulmasının vakti gelmişti.

III-PARTİ VE 25 YIL

1998'de toplanan parti kuruluş kongresi, o güne kadarki tüm ideolojik-politik ve örgütsel birikimi program ve tüzük formunda yeni bir düzeye taşıdı. Temel ilkeler, örgütsel sorunlar, siyasal sınıf çalışması, taktik-siyasal meseleler, gençlik çalışması, kadın sorunu, ulusal sorun vb. hemen her konuda belirgin bir yetkinliğe ulaşıldığının ifadesi oldu. İdeolojik-teorik cephede ML dünya görüşüne bağlı bir arınma ve yetkinleşme sağlanmış, illegal temellere dayalı devrimci örgütlenmede taviz verilmemiş, siyasal faaliyet, mücadele ve eylemde devrimci-militan kimlik geliştirilmiş, düzenin her türlü zoru karşısında direniş geleneğine yeni halkalar eklenmişti. Ve tüm bunlar işçi sınıfını devrime kazanmayı hedefleyen siyasal sınıf çalışmasında ısrar ve kararlılık gösterilerek başarılmıştı.

Nihayet Kasım 1998'de yayınlanan bildiriyle Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin kurulduğu ilan edildi. "Devrim tarihimizde bir kilometre taşı" olarak tanımlanan TKİP'nin kuruluşu, "onyıllardır yıkılmayı bekleyen Türkiye'nin kokuşmuş ve çeteleşmiş kapitalist sömürü düzenine militan bir savaş ilanı" olarak tanımlanıyor ve şu sözlere bağlanıyordu: "Partimizin kuruluşu, onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavgaya vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve

bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır."

Bu ilanın yapıldığı günler, Kürt hareketini İmralı sürecine götüren gelişmelerin patlak verdiği günlerdi. Aynı zamanda devrimci örgütleri çökertmeye yönelik operasyonlar birbirini takip ediyordu. TKİP de kuruluşun ardından örgütsel omurgasına yönelik aylarca süren ağır bir polis operasyonları dalgasıyla karşılaştı. Parti bu saldırıları "Devirmeyen darbe güçlendirir" bakışıyla göğüsledi. Komünist kadrolar işkencehanelerde, zindanlarda, mahkemelerde baş eğmeyen tutumlarıyla direniş geleneğine yeni halkalar eklediler. Dışarıda sınıf zemininde örgütsel-siyasal faaliyet ve mücadelenin sürekliliği sağlandı.

90'ların sonunda bir tarafta İmralı süreci derinleştirilirken, diğer tarafta devrimci hareketi ezmeye yönelik F-Tipi saldırısı hızlandırıldı. Ulucanlar katliamıyla başlangıç işareti verilen saldırı, devrimci örgütler tarafından 2000 Ölüm Oruçlarıyla göğüslenmeye çalışıldı. 19 Aralık katliamında ve hücrelerde sergilenen destansı direniş ve ağır bedeller devleti siyasi zaferden mahrum kılarsa da F-Tiplerinin hayata geçirilmesini engellemeye yetmedi. Bu gelişmeler, 90'lı yıllarda yetişmiş kadro kuşağının büyük bölümü yitiren devrimci harekette yeni bir ideolojik ve örgütsel kırılmaya yol açtı. Yeni tasfiyeciler süreci devrimci kimliğin ve değerlerin erozyonuyla iç içe derinleşti. Genel olarak sol harekette reformizm ve parlamenterizm büyük bir güç kazandı.

TKİP 2000'li yıllar boyunca sözde AB demokratikleşmesi, İmralı çizgisi vb. etkenlerle güç kazanan bu sürece karşı etkili bir ideolojik-politik mücadele yürüttü. Komünistler bunu genel politik gelişmelere etkin müdahalenin yanı sıra siyasal sınıf çalışmasında derinleşme, gençlik, kadın ve kamu emekçileri gibi özgün alanlarda mesafe almakla birleştirdiler. İrili ufaklı bir dizi işçi-emekçi direnişine öncülük ederken, 1 Mayıs'ın ve 8 Mart'ın devrimci sınıf özünü kararmaya yönelik eğilimlere karşı da devrimci siperleri tahkim etmeye çalıştılar. Geleneksel hareketlerin büyük bölümünün devrimci örgüt fikrini ve iradesini terk etmeye başladığı bir dönemde, 2007'de toplanan TKİP 2. Kongresi devrimci örgütün yaşamsal olduğuna vurgu yaptı.

III. Kongresinde "Parti, sınıf, devrim!" şiarını yükselten TKİP, şu saptamayı yapıyordu: "İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir..." TKİP IV. Kongresi ise buradan

yola çıkararak devrime çok yönlü hazırlık görevlerine, özellikle işçi sınıfı içinde güç olma ihtiyacına vurgu yapmaktaydı. Ana gövdesiyle sol hareketin “Çözüm süreci” aldatmacasına kilitlendiği, bunun 7 Haziran 2015’te olduğu gibi parlamenter hayalleri arşa çıkardığı bir dönemde, TKİP, V. Kongresini işçi sınıfının devrimci geleceğini temsil eden Greif Direnişini örgütlemiş ve Metal Fırtınasına imza atmış olarak topladı. 30. Yıl Konferansı ile VI. Kongresinde tüm bu deneyimlerin derslerinden devrimci sonuçlar çıkarıp genelleştirdi. Solda tasfiyecilik ve devrimci kimliğin yitiminde son aşamaya varıldığı son yıllarda, devrimci teorisi, programı ve taktiğiyle, ihtilalci örgütü ve moral değerleriyle TKİP, tüm güç ve enerjisiyle işçi sınıfını devrime kazanmaya yükleniyor, Türkiye’de işçi sınıfı devrimciliğini örgütlemeye kararlılıkla devam ediyor.

Düne göre koşullar daha zorlu, görev ve sorumluluklar daha ağır elbette. Fakat yaslandığı birikimin ve kendi öz süreçlerinin de tanıklık ettiği üzere, “TKİP’nin mayısında zorlu koşullara direnmek ve devrim yolunda kararlılıkla yürümek var.” Bu mayanın kaynağı ise her şeyden önce bizzat devrimci birikimimizin kendisidir. O yüzdendir ki TKİP, güncel sorumluk ve görevlerine tam da bu birikimden güç alarak sarılacağını, 7. Kongresi üzerinden şu sözlerle bir kez daha ilan etmeyi geçmiş kuşaklara bir borcu saymaktadır:

“Doğumunu, temel yapısal zayıflıkları ve halkçı kimliği üzerinden geçmiş devrimci hareketin çok yönlü bir eleştirisine borçlu olan partimiz, öte yandan bu aynı geçmişin devrimci kazanımlarına sahip çıkmak ve sınıf devrimciliği içinde anlamlandırarak geleceğe taşımak kararlılığı içinde olmuştur. Bu geçmiş devrimci hareketimizin ele alınışında, daha en başından açıklık ve tutarlılıkla ortaya koyduğumuz bir bakış açısı ve tutum olageldi. Devrimci hareketimizin yeniden doğuşunun 50. Yılında kendi kuruluşunun da 25. Yılına kutlayan partimiz bu alandaki kararlılığını sürdürecektir, devrim bayrağını yükseklerde tutacak ve bunun ayrılmaz bir gereği olarak devrimci birikimimizi savunacaktır.

Devrimi ve devrimci birikimimizi savunduk, savunuyoruz ve savunacağız!” (TKİP VII. Kongresi, Kasım 2023)

Basel’de TKİP’nin 25. yıl etkinliği

Ekim Devrimi’nin 106., TKİP’nin kuruluşunun 25. yıldönümünü Basel’de düzenlenen bir seminerle kutlandı.

Ekim Devrimi’nin 106., TKİP’nin kuruluşunun 25. yıldönümünü Basel’de düzenlenen bir seminerle kutlandı. Saygı duruşuyla başlayan etkinliğin programı aktarıldı ve seminer gerçekleştirildi.

“Devrimi ve devrimci birikimimizi savunuyoruz. Her alanda devrime hazırlanıyoruz” şiarıyla düzenlenen seminerde ilk olarak öne çıkarılan kongre şiarı gerekçelendirildi ve şunlar ifade edildi:

“Devrimin ve devrimci örgüt fikrinin ağırlıklı olarak terk edildiği, tasfiyeciliğin, legalizmin ve parlamentarizmin solun ezici bir bölümüne egemen olduğu bir tarihsel evrede, devrimi ve devrimci birikimi kararlılıkla savunmak ve devrime hazırlanmak, hem geçmiş devrimci kuşaklara karşı bir borç, hem de Türkiye’nin devrimci geleceğini kucaklamının da biricik yoludur.”

Konuşmada “20. yüzyıla damgasını vuran Sosyalist Ekim devriminin, insanlık tarihinde yep yeni bir sayfa açtığı” belirtildi ve tarihe geçme süreci şu şekilde özetlendi:

“Onun açtığı çığırda halkların devrim için, ezilen ulusların da kurtuluş için mücadele yolunu tuttu, bu yüzyıl aynı zamanda bir devrimler yüzyılı olarak tarihe geçti.”

Konuşmanın devamında Ekim Dev-

rimi ve sonraki seyri bağlamında yaşananlar anlatıldı. Bunun yanı sıra konuşmanın devamında Ekim Devrimi’nden öğrenmenin her şeyden önce bu devrimde partinin oynadığı özel rolden öğrenmek demek olduğunun altını çizdi.

“21. yüzyılın ilk çөгüğüne bitmek üzere olduğu bugünkü aşamada insanlığın bugününü ve geleceğini yaşamsal önemde ilgilendiren çok yönlü ve son derece önemli gelişmeler yaşandığı” belirtilen konuşmada “21. yüzyılın da bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler yüzyılı olacağını” öne çıkan temel olgular üzerinden anlatıldı.

Yaşanan ekonomik, sosyal ve siyasal krizleri bu olgular arasında sıraladı. Bu krizleri, “kızıyan emperyalist rekabetin, derinleşen hegemonya bunalımının, çığırından çıkan bir silahlanma yarışının, militarizmin, çoğalan yerel veya bölgesel savaşların tamamladığı” söylendi. Bu gelişmelerin bir sonucu olarak da dünyada sınıf ve halk ayaklanmaları dalgasının giderek güç kazandığına dikkat çekildi. Gittikçe artan yeni bir emperyalist paylaşım savaşı tehlikesini, dünyanın güncel tablosu üzerinden özetlenen konuşmada Ortadoğu’daki gelişmeler aktarıldı. Seminerde gerçekleştirilen sunumun uluslararası gündemin odağında olan Filistin sorunu anlatıldı. Bölgedeki önemli sorunlardan biri olan Kürt ulusal sorunu, kazanımları ve akibetinin belir-

sizliği çeşitli yönleriyle aktarıldı.

Seminerde yapılan sunumda şunlar belirtildi:

“Dünyadaki tüm bu gelişmelerin zamanla dipten dibe patlayacak enerji biriktiriyor, sınıflar mücadelesinin her düzeyde ve biçimde boy vermesinin zemini hazırlıyor, sınıfın ve emekçilerin yeniden tarih sahnesine çıkışını hızlandırıyor.”

Konuşmanın devamında proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni bir tarihi evresinin başladığına, yeni bir devrimler dönemi içine girildiğine dikkat çekildi. Bu çerçevede devrime hazırlık sorunlarını tartışıldı

MLKP, TKEP/L, PDD, TKP/ML, TİKB, Devrimci Karargah, SYKP etkinliğe katılarak, partileri-örgütleri adına konuşma gerçekleştirdiler. Konuşmalarda TKİP VII. Kongresi samimi devrimci duygularla selamlandı. Parti ve örgütler konuşmalarında karşılıklı saygı, devrimci olgunluk ve dostluk içinde görüş ve düşüncelerini, eleştiri ve sorularını dile getirdiler. Katılımcılar arasında da söz alıp düşüncelerini paylaşanlar oldu. İkinci bölümde kapanış konuşmasıyla etkinlik sonlandırıldı.

KIZIL BAYRAK/ BASEL

Bilimsel sosyalizmin büyük savaşçısı 203 yaşında!

Engels ve anti-semitizme karşı mücadele

A. Eren

“Siyonist İsrail devleti, ABD merkezli emperyalist kampın Ortadoğu çıkarlarının bekçisi ve vurucu gücü olduğuna göre, Siyonizme karşı mücadele ancak tutarlı anti-emperyalist bir çizgiye otursa gerçek anlamını ve hedefini bulur, böylece başarıya ulaşma şansı kazanır. Bu, ilkel Yahudi düşmanlığına karşı da temel önemde bir ayırım noktasıdır. Anti-semitizm her zaman gerici egemen sınıfların bir silahı olmuştur ve tam da halk kitlelerinin dikkatini devrimci çözümlerden saptırmak, sahte hedeflere yöneltmek için kullanılmıştır. Bu nedenledir ki emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadele anti-semitizme karşı mücadeleden ayrılamaz.” (TKİP VII. Kongre Bildirgesi, Kasım 2023)

Anti-semitizmin tarihte tuttuğu yer, oynadığı rol bellidir: Yahudi düşmanlığı egemen sömürücü sınıflar tarafından, ezilen kitleleri demagojik politikalarla sınıf mücadelesinden uzak tutmak için farklı biçimlerde kullanılmıştır.

Anti-semitizm, ezenler ile ezilenler arasındaki bölünmenin toplumsal nedenlerini, emekçilerin acımasızca köleleştirilmesini gizlemenin etkili bir aracı olmuştur. Egemen sınıflar bu sorunu tarihin her döneminde ideolojik-politik bir araç olarak hep canlı tutmuşlardır. Anti-semitizm hiçbir zaman sınıfsal zemininden soyutlanmış bir olgu olarak var olmamıştır. Her zaman, egemen sınıfın temsilcileri tarafından somut siyasal ihtiyaçlar çerçevesinde bilinçli olarak kullanılmıştır. Sömürücü sınıflar Yahudi düşmanlığını sahneye koyarak ezilen sınıfları diğer ülkelere yönelik yağma planlarını uygulamak üzere harekete geçirmişlerdir. Anti-semitizm, sömürücü sınıfların iktidarlarını sağlamlaştırmak için kullandıkları en acımasız silahlardan biri olmuştur.

Bu gerçek Yahudilere yönelik nefretin yaşandığı tarihin tüm dönemleri için geçerlidir. Ortaçağ'da Almanya, İspanya ve Fransa'nın birçok gerçekleştiren kanlı pogromlar, Yahudilerin Avrupa'daki çeşitli feodal devletlerden kitlesel olarak kovulması, Rus Çarlığı'nın son yıllarındaki Yahudi karşıtı politikaları, Hitler faşizminin gerçekleştirdiği Yahudi kökenli tüm insanların planlı imhası... Tüm bunlar egemen sınıfın çıkarları adına gerçekleştirilmiş, acımasız bir ekonomik ve

siyasi zulüm uygulanmıştır.

ANTI-SEMITİZM: İŞÇİ SINIFI HAREKETİNE KARŞI DALGAKIRAN!

19. yüzyılın sonlarında gelişen işçi hareketini önünü kesmek, paralyze etmek amacıyla anti-semitizm egemen sınıflar tarafından etkili şekilde gündeme getirilmiştir. Klasik dinsel Yahudi düşmanlığından öte, ortaya çıkan siyasi anti-semitist hareketler sol söylemler de kullanarak işçi sınıfı içinde Truva atı rolü üstlenmişlerdir.

1873'teki ekonomik krizin ardından Avrupa'nın bütün merkezlerinde kent küçük burjuvazisi, memurlar ve çiftçiler arasında kitlesel bir karakter kazanan anti-semit dalga üzerinden yaygın şekilde anti-semitist dernekler ve partiler oluşmaya başlamıştı. Hıristiyan Sosyal İşçi Partisi gibi partiler, Bismarck'ın da "hayırsever" desteğiyle, sözde Manchester kapitalizmini anti-semitik eleştiri topuna tutarak, sosyal demokratlardan oy devşirmeye çalışıyordu. Bu anti-semitlerin ön saflarında, küçük esnaf ve zanaatkarları da yanlarına çeken ve alt sınıfların memnuniyetsizliğini genel bir nefrete dönüştürmek isteyen toprak sahipleri ve büyük sanayiciler yer alıyordu. Bu girişim Temmuz 1878 seçimlerinde başarısız oldu. Ancak Hessen ve Saksonya'nın bazı bölgelerinde anti-semitler 1880'lerin sonundan itibaren SPD'nin mücadele etmek zorunda kaldığı siyasi bir güç haline

gelmiş bulunuyorlardı.

Engels 1870'lerin ortalarından itibaren anti-semitizm sorununa dikkat çekmeye başladı. Almanya'da ekonomik krizleri ve ırk teorisini kullanan bu akım, sosyalist işçi hareketinin bazı kesimlerini de etkiliyordu. Teorik savunucularından biri, sosyal demokratlar arasında, özellikle de entelektüel çevrelerde önemli etkiye sahip olan Eugen Dühring'di. "İrksal, ahlaki ve kültürel bir sorun olarak Yahudi sorunu" başlıklı 1881 tarihli broşürüyle, siyasi bir hareket olarak anti-semitizm için sözde "bilimsel" kanıtlar ileri sürüyordu.

Engels, "Bay Dühring'in her fırsatta sergilediği gülünçlük derecesinde abartılmış Yahudi nefretine" dikkat çekiyordu. "Yahudilere karşı Ortaçağ bağnazlığından miras kalan halk önyargısının 'doğal nedenlere' dayanan 'doğal bir önyargı' olduğu" teziyle polemige girmişti. Dühring, "Yahudi sorunu"nu geri dönülmez bir ırksal karşıtlığın ifadesi olarak tanımlıyordu. Yahudilik doğası gereği kaçınılmaz olarak tüm medeni halkların düşmanıydı. Yok olmamak için kendilerini ona karşı savunmak zorundaydılar.

Engels, Marx'a yazdığı Ağustos 1876 tarihli mektubunda, Dühring için, "Tütün, kedi ve Yahudilerden nefretini, Yahudiler de dahil olmak üzere insanlığın geri kalanına genel geçer bir yasa olarak dayatmadan 'gerçeklik felsefesini' hayata geçiremez" diyordu.

Bu sorunu marksist perspektiften

açıklamak acil hale gelmişti. Zira anti-semit hareket giderek işçi sınıfının bazı kesimleri içinde de etkili olmaya başlamıştı. Dönemin işçi partilerinin saflarında konuya ilişkin politik muğlaklık egemendi. Anti-semitist hareketler yer yer "sol cehennem"tan bir akım olarak algılanıyordu.

Özellikle Avusturya'da Yahudi karşıtı hareket 1870'lerin sonundan itibaren sol içinde de etkili olmaya başlamıştı. Karl Kautsky 1884'te Zürih'ten Engels'e, anti-semitlerin artık en tehlikeli muhalifler olduğunu, Almanya'dakinden daha tehlikeli olduklarını, çünkü muhalif ve demokrat gördüklerini, işçilerin içgüdülerine seslendiklerini yazıyordu.

ENGELS'İN HALA YOL GÖSTERİCİ KISA MEKTUBU

Engels'in anti-semitizm üzerine 21 Mart 1890 tarihli mektubu, 9 Mayıs'ta "Arbeiter-Zeitung"da yayınlandı. Bu mektup, Avusturyalı banka çalışanı Isidor Ehrenfreund'un, Viyana Banka ve Kredi Kurumları Memurları Kulübü üyeleri ve Viyana halkının belli bir kesimi arasında Yahudi karşıtlığının yaygın olduğu ve Yahudi sermayesine karşı propaganda yapıldığına dair yazısına yanıt niteliğini taşıyordu.

Bu mektup ayrıca 13 Mayıs 1890 tarihli "Berliner Volksblatt" ve 28 Mayıs 1890 tarihli ve Münih merkezli "Das Recht auf Arbeit" gazetelerinde de yayınlandı.

Engels'in konuya ilişkin temel fikri suydur:

"Dolayısıyla anti-semitizm, esasen kapitalistlerden ile ücretli işçilerden oluşan ve yalnızca görünüşte sosyalist bir kisve altında gerici amaçlara hizmet eden modern topluma karşı, Ortaçağ'dan kalma gerileyen sınıfların tepkisinden başka bir şey değildir; feodal sosyalizmin bir çeşididir ve bizim bununla hiçbir ilgimiz olamaz..."

Ve şöyle devam ediyordu:

"Buna ek olarak, anti-semitizm konuyu çarpıtmaktadır. Aşağıladığı Yahudileri bile tanımıyor. Aksi takdirde, Doğu Avrupalı anti-semitler sayesinde İngiltere'de ve Amerika'da, İspanyol Engizisyonu sayesinde de Türkiye'de binlerce Yahudi proleter olduğunu ve bu Yahudi işçilerin en kötü sömürülen ve en sefil işçiler olduğunu biliyordu. Burada, İngiltere'de son on iki ay içinde Yahudi işçiler tarafından üç grev yapıldı ve şimdi bizim anti-semitizmi sermayeye karşı bir mücadele olarak mı uygulamamız gerekiyor?"

Son olarak ise Engels şunları söylüyordu:

"Ayrıca, Yahudilere çok şey borçluyuz. Heine ve Börne'den bahsetmiyorum bile, Marx Yahudi kanından geliyordu; Lassalle Yahudi'ydi. En iyi insanlarımızın çoğu Yahudi. Şu anda Viyana'da hapisnede proletarya davasına adanmışlığının kefareti ödemiş dostum Victor Adler, Londra Sosyal Demokrat'ın editörü Eduard Bernstein, Reichstag'ın en iyi üyelerinden Paul Singer - dostluklarından gurur duyduğum insan ve hepsi Yahudi! Ben de "Gartenlaube" (-haftalık bir dergi) tarafından bir Yahudi'ye dönüştürüldüm ve gerçekten de seçim yapmak zorunda kalsaydım, 'Herr von' olmaksızın bir Yahudi olmayı tercih ederdim!" (Friedrich Engels, "Über den Antisemitismus", 1890, Marx-Engels, Cilt. 22, s. 49)

Engels'in anti-semitizme ilişkin açıklayıcı düşünceleri, özellikle dönemin işçi sınıfı hareketi içindeki anti-semitist eğilimlere karşı mücadelede ve dönemin devrimci işçi partilerinin açık politik tutum almalarında önemli bir rol oynadı.

İŞÇİ HAREKETİNİN YAHUDİ SORUNU KARŞISINDAKİ TUTUMU

Daha önceleri esas olarak dini yorumlara dayalı Yahudi düşmanlığı, 19. yüzyılın ikinci yarısında sosyalist partilerin güçlenmesine paralel olarak siyasi anti-semitizme dönüşmüş ve yüzyılın sonunda ilk olarak Paris Dreyfus davasında somut bir biçim almıştı. Yahudi asıllı Fransız genelkurmay subayı Alfred Dreyfus, vatana ihanet suçlamasıyla 1894 yılında ömür boyu hapse mahkûm edilmişti. Monarşistler, Bonapartistler ve militan din adamları tarafından kullanılan

Dreyfus olayı, hem Fransız Yahudilerinin asimilasyonunu hem de cumhuriyet öncesi koşulları yeniden inşa etmek amacıyla Üçüncü Cumhuriyet'i hedefliyordu.

Fransız sosyalist hareketi Yahudi karıştı histeriye geçici olarak katılmaktan kurtulmasa da, Dreyfus olayının proletaryanın mesafeli durması gereken salt bir burjuva meselesi olduğu fikri hakimdi. İşçi hareketi içinde, burjuva şoven gericiğine karşı aktif mücadeleyi savunanlar Jaurès'in etrafındaki sosyalistler olurken, Guesdistler ise proletaryaya bu çatışmanın dışında kalmayı öneriyorlardı.

Almanya'da ise Engels'in özlü müdahalesi SPD parti kongresinde anti-semitizmin gündem maddesi olarak yer almasını sağladı. August Bebel, 1893 tarihli Köln kongresinde, "Anti-semitizm ve sosyal demokrasi" başlıklı bir konuşma yaptı. Anti-semitik hareket konusunda parti saflarında "kafa karışıklığı"nın olmasının rastlantı olmadığını vurgulayarak, konunun işçi hareketi için hayati olduğunu altını çizdi. Kongre işçi hareketinin anti-semitizme karşı tutumunu kamuoyuna duyurmayı politik bir görev olarak belirledi.

Weimar Cumhuriyeti'nin başlangıcında, KPD'nin bazı yöneticileri, Engels tarafından daha önce eleştirilmiş olan Yahudi kapitalistlere karşı popülist tepkiyi anti-semit klişelerle körüklemeye hatasına düştüler. Ernst Thälmann önderliğindeki KPD ise, 1932 yılında illegal olarak yaygın dağıtılan "Suçlu Yahudi'dir" broşüründe, anti-semitizmin, Hitler faşistleri tarafından sınıf mücadelesini zayıflatmak, işçileri etnik ve dini farklılıklar üzerinden ayrıştırarak, kapitalizme karşı esas mücadeleden alıkoymak için kullanıldığını vurguluyordu.

Engels'in anti-semitizme ilişkin berak görüşleri bugün de devrimci işçi sınıfının tutumuna ışık tutmaktadır:

"Komünistler için Siyonizme karşı mücadele, dünya ölçüsünde emperyalizme karşı verilen mücadelenin bir parçasıdır. Yahudi işçi ve emekçileri, bugünün ağır ortamında bile seslerini cesaretle yükseltebilen ilerici-devrimci Yahudi aydınları, bu mücadelenin asli unsurları arasında yer almaktadırlar. Onlarla dayanışma içinde olmak ve giderek birleşmek, bugün her zamankinden çok daha önemli ve gereklidir. Onların desteği ve katılımı olmadan Filistin sorununun az çok tatmin edici bir çözümüne ulaşmak mümkün değildir." (TKİP VII. Kongre Bildirgesi, Kasım 2023)

Friedrich Engels'i anma davasında yargı skandalı

Almanya'nın Wuppertal şehrinde her yıl yapılan Friedrich Engels'i anma yürüyüşü 2021 yılında polisin vahşi saldırısına maruz kalmış, 18 sınıf devrimcisi yaralanmıştı. Saldırı, sınıf devrimcilerinin yasakçı dayatmalara boyun eğmemesi ve komünizmin sembollerinin sokaklarda dalgalanmasına tahammülsüzlüğün bir sonucu olarak gerçekleştirilmişti. Polis sokakta terör estirmiş, yargı ayağında ise verilen hapis ve para cezaları ile sınıf devrimcileri üzerindeki baskı sürdürülmüştür. Her bir davada yaşanan "hukuk" skandallarından birisi de 23 Kasım Perşembe günü yapılan duruşmada gerçekleşmiştir.

2022 tarihinde duruşma bile yapılmadan verilen 8 aylık hapis cezasına itiraz eden bir yoldaşımızın davası yeniden görüldü. Polis tarafından çekilen videoların yine polisler tarafından manipüle edilerek hazırlanan ve savcılık tarafından "delil" olarak gösterilen bütün belgelerin boşa çıkarılmasına rağmen mahkeme beraat yerine yoldaşımızı cezalandırmak için elinden gelen bütün çabayı sarf etmiştir.

Polisin yasalara uygun şekilde yargılanmayacağı garanti altına alınmış olan Almanya'da sınıf devrimcileri sermaye devletinin mahkemelerini de mücadele alanına çevirdi. Mahkeme salonlarında teslimiyeti ve biat etmeyi dayatan sermayenin küppeli uşaklarına karşı politik çizgilerini açıktan savundu ve bu ülke solunun uzun zamandır mahkeme salonlarında sergilediği kötü geleneğe tabi olmadıklarını gösterdiler. Dün görülen davada yoldaşımız yaptığı savunmasında politik düşüncelerini dile getirerek eylemlerini şu ifadelerle savundu:

"Dünya işçilerinin devrimci öğretmeni ve büyük Alman bilim insanı olan Friedrich Engels'in eserlerinin çoğunu okudum. Friedrich Engels ve Karl Marx bilimsel sosyalizm düşüncesini yaratanlardır. Onlar bu eserlerinde sömürünün, açlığın, savaşların olmadığı bir dünyanın mümkün olduğunu ve bunun yolunu göstermişlerdir. Bundan dolayı insanlık onlara çok şey borçludur. Bende dünyadaki milyarlarca işçiden birisi olarak, öğretileri nedeni ile Friedrich

Engels'e çok şey borçluyum. Bu nedenlerden dolayı her yıl Wuppertal kentinde, Friedrich Engels'in anısını yaşatmak için düzenlenen bütün eylemlere katıldım....

Eğer iddia makamı her şeye rağmen vermiş olduğu cezada ısrar edecekse, bu benim suçlu olduğumdan değil, tam tersine o gün orada suç işleyen polisleri korumak amacıyla yapılacaktır. Bu cezada ısrar etmek, düşünce özgürlüğü hakkını kullanmak için sokağa çıkanlara, çıkmak isteyenlere bir gözdağı anlamına gelecektir. Ben bir birey olarak her şeye rağmen düşünce özgürlüğü hakkımı korumak ve kullanmak için her zaman bu tür eylemlere katılmaya devam edeceğim... Ben bilimsel sosyalizm düşüncesine inanan bir devrimciyim. Bilimsel sosyalizm düşüncesi ile Anarşizm arasında en küçük bir benzerlik yoktur. Ben hiç amaca hizmet etmeyen ve devrimci mücadeleye zarar veren anlamsız kör şiddete karşı olan bir devrimciyim, bu nedenlerden dolayı bu tür eylemlerde yüzümü saklamak için hiçbir nedenim yok."

Yapılan savunmaların ardından iddia makamının sunduğu delilleri yeterli bulmayan ve verilen cezayı düşürmek isteyen mahkeme hakimi savcılığa düşüncelerini sorduğunda savcının vermiş olduğu cevap, "demokrasi ve hukuk devleti" söyleminin ne kadar iki yüzlü olduğunu göstermeye yetmiştir. Yargılama boyunca tek bir söz etmeyen mahkeme savcısı daha önce verilen karar konusunda söz söylemeye yetkili olmadığını, kendisine verilen talimatlara uymak zorunda olduğunu ve verilen cezanın aynen kalması gerektiğini söyledi. Mahkeme savcısının itiraz niteliğindeki bu açıklaması Alman istihbaratının yönlendirmesi ve talimatlarıyla çalışan mahkemelerin ne kadar "bağımsız" ve "tarafsız" olduğunu göstermektedir. Yaşamın her alanında devrimci tutumda ısrar eden sınıf devrimcileri, sermayenin mahkemelerinde de aynı tutumu almaya devam edecekler.

Emperyalist-Siyonist barbarlığın Şifa Hastanesi “zaferi”

İrkçı-siyonist İsrail rejiminin Gazze’ye karşı başlattığı savaş 40’cı gününü doldurdu. ABD emperyalizminin bizzat içinde yer aldığı, diğer batılı emperyalistlerin ise her alanda destek verdiği bu savaşta saldırganların ulaşabildikleri askeri ya da siyasi bir zafer yoktur. İnsani ve ahlaki açıdan ise tam bir çöküş ve iflas içindedir.

Dünyanın en yıkıcı en barbar en ahlaksız güçleri tarafından oluşturulan bu geniş cephe, Filistin halkının ağır bedeller ödemek pahasına da olsa sergilediği olağan üstü direniş karşısında aciz kaldı. 18 yıldır kuşatma altında tutulan 365 km. kareden ibaret olan Gazze Şeridi’nin üstüne on binlerce ton bomba atıldı. İçindeki insanlarla birlikte evleri, hastaneleri, okulları, fırınları, sağlık merkezlerini, alt yapı tesislerini, kuyuları, ambulansları, Birleşmiş Milletler ofislerini, basın merkezlerini ve daha pek çok yeri bombalandılar. Soykırım savaşını gece gündüz aralıksız sürdürdüler. Bunun için milyarlarca dolar harcadılar. ABD sadece bir hamlede 14.3 milyar dolar para aktardı Siyonist cellat takımına. İngiltere, Almanya, Fransa, İtalya, Kanada, Avustralya, Japonya gibi emperyalistler ise siyonistlere akıttıkları silah, mühimmat ve parayı açıklamıyorlar.

Filistinli direnişçiler bu devasa vahşi ittifak karşısında geri adım atmadılar. Tersine, işgalci İsrail ordusuna her gün kayıplar verdiriyorlar. Tanklarını, zırhlı araçlarını yakıyorlar. Filistin halkı ise etnik temizlik planlarını, F16 savaş uçaklarının boca ettiği bombalara yalın haliyle direnerek bozdu. Elektrik, su, gaz, ekmek, ilaç gibi asgari yaşamın idame ettirilmesi için gerekli olan şeylerden bile yoksunken, gece/gündüz tepesine bomba yağarken, topraklarını terk etmeyerek vahşi cellatlarını acz içinde bıraktılar.

CELLATLARA SAHTE DE OLSA “ZAFER” LAZIM

Aksa Tufanı hareketi ile imajı derin bir çizik alan siyonist savaş makinesi, gözünü kan bürümüş bir histeri ile Gazze’ye saldırdı. Son teknoloji ürünü silahları kullandılar, depolarında bulunan ve emperyalist merkezlerden taşınan bombaları, füzeleri Filistin halkının üzerine boca ettiler. 40 gündür devam eden bu histeri sonucunda yüzde 40’a yakını çocuklardan oluşan 12 bin kişi öldürdüler.

Enkazlar altında kalan cesetlerin sayısını ise kimse bilmiyor. Binaları, toprağı, bitkileri yaktılar. Tüm bu yaptıkları ne kadar vahşi olduklarını dünyaya göstermiş olsa da askeri zafer kazanmadılar.

İlk günden beri özellikle sağlık merkezleri ve hastaneleri bombalayan, toplam 35 Hastanenin 25’inin bombalayarak, elektriğini/suyunu keserek devre dışı bırakan İsrail savaş makinesinin hedefinde son olarak Şifa Tıp Kompleksi vardı. Gazze şehrinde bulunan bu kompleks ve çevresi Gazze Şeridi’nin bir tür merkezi gibiydi. Sadece sağlık alanının değil bilimsel araştırmalar, sosyal-kültürel kurumların, medya kurumlarının da bulunduğu bir alandı. Siyonist çete başları Şifa Hastanesi ve çevresindeki hastane ve kliniklerde çalışan emekçileri defalarca tehdit ettiler. Ancak hekimler, hemşireler başta olmak üzere hem sağlık hem teknik alanda çalışan emekçiler kompleksi boşaltmayı reddettiler. Hastane ve kliniklerin bombalanmasına rağmen emekçiler geri adım atmadı.

Tehdit ve bombalarla hedefine ulaşamayan Tel Aviv’deki cellat takımı çileden çıktı. Tüm vahşetine rağmen sağlık emekçilerine geri adım atıramayan İsrail savaş aygıtı hava bombardımanı, tanklar

ve dozerlerle Tıp Kompleksi ve çevresini işgal etme hazırlığına başladı. Oysa F16 savaş uçakları, tanklar ve dozerlerle bir hastanenin işgali edildiği duyulmuş şey değildi. Dünyanın en vahşi orduları bile bu kadarını yapmamıştı. Bundan dolayı Tel Aviv’deki siyonist çete başları ile Washington’daki suç ortakları bir yalan hikaye uydurarak işleyecekleri savaş suçlarına güya kılıf uydurdular. Bu yalana göre Hamas’ın tüneller şebekesi ile direnişçilerin komuta merkezi Şifa Hastanesi’nin altında bulunuyor. Bu durumda hastaneyi işgal etmek siyonist savaş aygıtına ihtiyaç duyduğu “zafer” diye pazarlanabilirdi.

İĞRENÇ YALANLARI BİRKEZ DAHA DEŞİFRE OLDU

İsrail ordusunun sergilediği barbarlık, bu savaş aygıtının başındakilerin “ahlaklı” hakkında da fikir veriyor. Soykırım yaparken bile kendilerini “mağdur” göstermeye çalışacak kadar pişkin, yoz ve riyakarlıkta sınır tanımıyorlar. “Hamas’ın yeraltı karargahı Şifa Hastanesi’nin altında bulunuyor. Tüneller şebekesinin merkezi orası, askeri liderlerin komuta odası da orada bulunuyor” gibi yalanlar piyasaya sürdüler. Güya bu yalanlara dayanarak

yaptıkları vahşi saldırıya kılıf uyduracaklardı. Yalana dayalı bu propagandayı İsrail kamuoyuna da pazarladılar.

Sonunda hava bombardımanı ve tanklarla Şifa Tıp Kompleksi ve Şifa Hastanesi’ni işgal ettiler. Komplekste çalışan emekçiler binaları boşaltmayı reddettiler. İşgalci ordunun tehditlerine rağmen emekçiler kendi istekleriyle binaları boşaltmadılar. İsrail askerleri iğrenç bir zorbalıkla binaları boşalttılar. Bebekler dahil onlarca hasta hayatını kaybetti. Sürek avı başlatan işgalciler aralarında hekimler, sağlık çalışanları ve teknik elemanların bulunduğu onlarca kişiyi tutukladılar. Farklı kaynakların Gazze’den verdikleri haberlerde tutuklananların gözlerinin bağlandığı ve bilinmeyen bir yere götürüldükleri ifade edildi.

Ortalığı cehenneme çevirdikten sonra binaları didik didik ettiler ancak ne tüneller ağı ne Hamas’ın merkezi ne askeri liderliğin komuta odaları bulundu. Yani hikayenin yalan olduğu gözler önüne serildi. Soykırımın Beyaz Saray’daki suç ortakları, sözcülerine basın toplantısı yaptırarak güya hastanenin altında bulunanları açıkladılar. Ancak bir gazetecinin bu bilgilere nasıl ulaştıklarına dair sorusu karşısında ne diyeceğini şaşırın basın

sözcüsünün yüz ifadesi değişti. Laf kalabalığı yaparak soruyu savuşturmaya çalıştı. Gazeteci ile basın sözcüsü arasında gelişen diyalog, yalanlara dayalı iğrenç bir seremoninin düzenlendiğini ayan-beyan ortaya koyacak nitelikteydi.

Göründüğü kadarıyla işgalcilerin yalanları yutan tek kişi Joe Biden oldu. Zira CNN kanalı bile İsrail'in iddia ettiği gibi hastanenin altında tünel ağı veya komut merkezi bulunmadığı haberini yaptıktan sonra, siyonistlerin yalanlarını medya önünde tekrarlayan Biden birkez daha kendini rezil etti.

İşgalci ordu iddia ettiği şeyleri hastane altında bulamadığı için, silah sergiledikleri uyduruk bir mizansen düzenleyip medyaya servis ettiler. Yalanların ortaya çıkması, İsraililere vaat edilenlerin şeylerin de sahte olduğunu deşifre etti. Bu ise, Aksa Tufanı hareketi karşısında hezimetle uğrayan siyonist savaş aygıtının İsraililer nezdindeki güvenilirliğini daha da sarstı. Birkez daha kuduran Tel Aviv'deki siyonist çete başları Gazze şehrindeki merkezi mahalleye ağır bir bombardıman yaparak yüzlerce sivil öldürdü ya da yaraladı.

SOYKIRIM SÜRÜYOR AMA HİÇBİR HEDEFLERİNE ULAŞAMADILAR

16 Kasım'da Şifa Hastanesi'ni işgal ettiler, çevresinde pek çok binayı yıktılar, işgalci ordunun buldozerleri yıkıma devam ediyor. Öte yandan hava bombardımanları da soykırım da sürüyor. Ancak ilan ettikleri hiçbir hedefi gerçekleştiremediler. Başarabildikleri şey, dünyanın gözleri önünde soykırım yapacak kadar vahşi ve pervasız olduklarını dünya aleme göstermek oldu.

Filistin halkının direniş iradesini kırıp Mısır'daki Sina çölüne süreceklendi. Hamas'ın askeri kanadı İzzeddin El Kassam Tugayları ortadan kaldırılacaktı. Filistinli direnişçilerin elindeki esirler kurtarılacaktı. Aradan 40 gün geçti ancak bunların hiçbirini gerçekleştiremediler. Filistin halkı topraklarını terk edeceğine ölümü tercih ediyor. Tek bir İsraili esir bile kurtaramadılar. Filistinli direnişçileri ortadan kaldırmak ya da direnişin belini kırmak bir yana, Tel Aviv'e füze atılmasını bile önleyemediler. İşgalci siyonist ordu yüzlerle ifade edilen tank, zırhlı araç ve dozer kaybetti. İşgalci askerler ölü ya da yaralı her gün kayıplar veriyor. Kara saldırısı başlatıldıktan sonra onlarca işgalci asker esir alındı.

Askeri ve siyasi alandaki başarısızlıkları devam ettikçe, siyonist çete başları kuduruyor. Giderek derinleşen bir histeri ile sivil halkın üzerine daha çok bomba yağdırarak intikam alıyorlar.

Dünyada Filistin'le dayanışma eylemleri

PORTO RİKO'DA FİLİSTİN İLE DAYANIŞMA EYLEMİ

Latin Amerika genelinde olduğu gibi Karayip adası Porto Riko'da da Filistin halkıyla dayanışma eylemleri arttı. "Porto Riko Filistin'in yanında" sloganıyla oluşturulan geniş ittifakın bugüne kadar en büyük gösteri pazar günü başkent San Juan'da gerçekleştirildi.

Porto Riko'da sürgünde yaşayan çok sayıda Filistinli de eyleme katıldı. Kitle Gazze Şeridi'ndeki soykırımı kınamak için Porto Riko hükümet binasından ABD Federal Adliyesi'ne yürüdü.

Venezuela merkezli yayın kuruluşu Telesur haberlerinde eyleme geniş yer verdi. Eylemde konuşan Porto Riko Filistin Dayanışma Ağı sözcüsü Ricardo Santos Ortiz, "Filistinliler dört haftadan fazla bir süredir İsrail ordusunun kanlı bombardımanının kurbanı oldular" dedi.

Eyleme katılan örgütlerden biri olan Feminist Kolektif örgütü ise, "Porto Riko'dan Filistin'e kadar tüm ezilen halkların kurtuluşu için mücadele" çağrısında bulundu.

ABD'DE BİNLERCE KİŞİ ACİL ATEŞKES İÇİN YÜRÜDÜ

New York Manhattan'da "Gazze için acil ateşkes yapılması", "ABD'nin İsrail'e yardımlarına son vermesi" çağrılarının yapıldığı kitlesel bir yürüyüş düzenlendi.

Binlerce kişinin katıldığı yürüyüşün çağrısı, "Filistin'in devam eden kolonizasyonu ve Gazze'deki soykırımın durdurulması" şiarlarıyla sosyal medya üzerinden yapıldı. Yürüyüşe İsrail asıllı ABD vatandaşları da katılarak destek verdi.

ABD'nin başkenti Washington'da da binlerce kişinin katıldığı bir gösteri düzenlendi. Göstericiler, İsrail'in Gazze'ye yönelik vahşi saldırılarını protesto etti ve sivil halkı hedef alan savaşın hemen durdurulmasını talep ettiler.

ALMANYA'DA FİLİSTİN İLE DAYANIŞMA EYLEMLERİ

Almanya'da yapılan Filistin halkıyla dayanışma yürüyüşlerine binlerce kişi katıldı.

Düsseldorf'ta yapılan İsrail saldırılarına tepki ve Filistin halkıyla dayanışma eylemine, yağmur yağışının şiddetli olmasına rağmen farklı uluslardan binlerce

kişi katıldı.

"Filistin'e özgürlük!" ve "Almanya finanse ediyor, İsrail bombalıyor!" sloganlarını sıkça haykıran göstericiler Filistin bayrakları, çeşitli sloganlar içeren dövizler ve öldürülen bebeklerin fotoğraflarını taşıdılar. Yapılan konuşmalarda, İsrail hükümetinin Filistin halkına uyguladığı zulüm teşhir edilirken, buna sessiz kalıp siyonist savaş aygıtına destek veren Alman hükümetinin politikası da mahkum edildi.

Polis, birkez daha yasakçı bir zihniyetle eylemi zayıflatmaya çalıştı. İsrail'in Gazze Şeridi'ne karşı işlediği suçlara dair sloganların atılmasını yasakladı. "Soykırım" teriminin kullanılmasını engellemeye çalıştı. Ancak siyonistlerin soykırımını protesto eden göstericiler, polis dayattığı gerici yasakları fiilen deliyorlar.

Berlin'de ise cumartesi günü İsrail'in Gazze'ye karşı devam eden vahşi saldırıları protesto edildi. Yürüyüşe 5 bini aşkın kişi katıldı. Eylemde "Gazze'ye özgürlük!", "Filistin'e özgürlük!" sloganları atıldı. Pek çok eylemci Filistin bayrağı taşıdı. "Almanya finanse ediyor İsrail bombalıyor!", "Katliamı durdurun!", "Alman Basını yalan söylüyor, Aldanmayalım!" sloganları da eylem boyunca sıkça atıldı.

Eylemden önce polisi, yürüyüş için dayattığı koşulları duyurdu. Siyonistlerin vahşetine kalkan olmaya çalışan Alman polisi diğer şeylerin yanı sıra "hiçbir bayrak veya başka nesne yakılamaz. Her türlü şiddet çağrıları özellikle İsraililere karşı şiddet ya da İsrail Devleti'nin yıkılması çağrıları" yapmanın yasak olduğunu ilan etti.

Gericilikte başı çeken Münster polisi ise Filistin'le dayanışma yürüyüşüne sıkı yasaklar dayattı. Yalnızca belirli koşullar altında yapılacak bir mitinge izin verildi. Münster'de yapılan eylemde bayrak taşınmasına bile izin verilmedi.

İsrail'in işlediği savaş suçlarını örtme

telaşıyla hareket eden Alman devletinin gerici baskılarına rağmen Filistin halkıyla dayanışma eylemleri devam ediyor.

AVRUPA PARLAMENTOSU(AP) MİLLETVEKİLLERİNDEN İSRAİL'E SOYKIRIM TEPKİSİ

Avrupa Parlamentosu milletvekilleri, İsrail'in Gazze'de soykırım yaptığını söyleyerek, duruma sessiz kalan Avrupalı hükümetlerin suç otağı olduğuna vurgu yaptılar. Basına yansıyan haberlere göre Avrupa Parlamentosunun İrlandalı milletvekillerinden Clare Daly, yaptığı konuşmada şunları söyledi: "Bu kesinlikle bir soykırım. Açıkça ilan edilmiştir, niyet ortadadır. Bu yeni bir Nekbe'dir, Gazze halkını topraklarından söküp atmaktır"

AP üyesi Milletvekili Wallace ise, "AB, hala İsrail'in Hamas'a karşı bir savaş içinde olduğunu iddia ediyor. Bu bir yalan. İsrail, sivilleri hedef alıyor" dedi.

AP üyelerinin bir kısmı Gazze'ye karşı savaşın durdurulması için ateşkes çağrısı yapmış, ancak AB şefleri siyonist rejimin savaş suçlarına ortak olma politikasında ısrarlarını sürdürüyor.

İTALYA'DA GENEL GREV

İtalya'da en büyük iki sendika olan CGIL ile UIL faşist Giorgia Meloni hükümetinin bütçe taslağını protesto etmek amacıyla cuma günü ülke çapında greve gitti.

Grev, özellikle kamu sektöründe, okullarda ve postanede gerçekleştirildi. Yerel toplu taşıma araçlarında çalışanlar da sabah 9'dan 13'e kadar iş bıraktı.

Sendikalar, vergi indirimi yerine eğitim ve sağlık gibi alanlara daha fazla kaynak aktarılmasını talep ediyor.

Şi Cinping'in ABD ziyaretinden kalanlar!

Y. Kenan

ABD Başkanı Joe Biden ile Çin lideri Şi Cinping bir yıl aradan sonra yüz yüze görüşme fırsatı buldular. Resmi kaynaklar, San Francisco'daki Asya-Pasifik Ekonomik Topluluğu (APEC) zirvesine katılan Şi'nin oturum aralarında Biden ile görüştüğünü bildirdi.

ABD ile Çin arasındaki ilişkiler uzun zamandır oldukça gergin. Tayvan üzerinden gerilen ilişkiler, daha genel planda Çin'in kuşatılması için ABD'nin Pasifik'te birçok ülke ile askeri anlaşmalar yapması, ilişkileri kopma noktasına getirmişti. Biden ile Şi, Kasım 2022'de Bali'de düzenlenen G20 zirvesinden bu yana görüşmemişlerdi. APEC zirvesi iki liderin görüşmesi için vesile oldu.

Biden, ABD ile Çin arasında sorumlu ilişkiler kurulması çağrısında bulunarak, "İki ülke arasındaki rekabetin çatışmaya dönüşmemesi gerektiğini" söyledi. Dünyadaki en önemli ikili ilişkiden söz ederek, kendisi ve Biden'ın şahsında iki ulusun, dünya ve tarih için taşıdıkları büyük sorumluluğa vurgu yapan Şi ise şunları ifade etti: "Çin ve Amerika Birleşik Devletleri gibi iki büyük ülkenin birbirlerini daha iyi anlaması lazım. Bir tarafın diğerini yeniden şekillendirmesi ya da birinin diğerine üstün gelmesi hiçte gerçekçi değildir. Çatışma ve karşı karşıya gelmenin her iki taraf için de dayanılmaz sonuçları olacaktır."

ABD'nin Tayvan'ı kullanarak giriştiği provokasyonlardan dolayı kesintiye uğrayan iki ülke arasındaki askeri iletişimin yeniden tesis edileceği ve iki devlet başkanı arasındaki kanalların açık hale getirilerek olası kazaların önüne geçilmek istendiği açıklandı. Bu adımın "çok önemli" olduğunu söyleyen Biden, "Görüş alışverişi olmadan kazalar ve yanlış anlamalar meydana gelebilir" dedi. Amerikan basınında yer alan haberlere göre, ABD Savunma Bakanı Lloyd Austin ile Çinli mevkidaşının görüşmesi de planlandı. Yanı sıra her iki ülkeden üst düzey askeri liderler arasında operasyonel görüşmelerin yapılacağı, ABD Pasifik Hava Kuvvetleri Komutanı'nın da bu görüşmelere katılacağı bildirildi.

Biden'in, "Rekabetin çatışmaya dönüşmemesini sağlamalıyız... ABD bunu istiyor, bizim niyetimiz de bu. Bence dünya kamuoyunun da her ikimizden istediği budur" açıklamasının riyakarca

olduğu aşıkardır. Zira ABD emperyalizmi iddia edildiği gibi muhtemel bir çatışmayı önlemek istemiyor. Tersine, geçen yılın Kasım ayında Bali'de gerçekleşen G7 zirvesinden bu yana Çin'e karşı (hem ekonomik hem de askeri) saldırganlığını daha da yoğunlaştırmış durumdadır. Biden yönetimi, Trump yönetimi tarafından Çin'in yıllık 370 milyar dolar değerindeki ihracatına getirilen yıkıcı gümrük vergilerinin devam ettirilmesinin yanı sıra, Çin'deki yatırımlara yeni sınırlamalar da getirdi. Bu arada askeri üretimin yanı sıra, ekonominin ve toplumun temelleri için kritik öneme sahip gelişmiş yarı iletken çiplere, diğer yapay zeka ve yüksek teknoloji ürünlerine uygulanan kısıtlamalar da arttırıldı.

ABD'nin bu manevraları doğal olarak Çin'i rahatsız ediyor. Zira teknoloji sektörü zaten tökezlemekte olan ekonominin önemli itici güçlerinden biridir. Kimi yorumlara göre Çin lideri bu sebepten dolayı ABD'yi ziyaret etti. Bu bağlamda Şi'nin ziyareti, yabancı yatırımcıları Çin pazarına tekrar çekme çabası olarak değerlendiriliyor. Biden ile yaptığı görüşmenin ardından Şi'nin aralarında Apple, BlackRock, Visa gibi dev Amerikan şirketlerin temsilcileriyle bir araya gelmesi bu savı güçlendiriyor.

Biden yönetimi sadece ekonomik alanda değil askeri alanda da provokasyonlara başvuruyor. Bu kapsamda geçtiğimiz ağustos ayında ABD, Endonezya ve beş Güneydoğu Asya ülkesi ile askeri manevralar gerçekleştirmiş, "Super Garuda Shield 2023" adı verilen iki hafta süren bir tatbikat organize etmişti. Tatbikata Avustralya, Japonya, Fransa, İngiltere ve

Singapur'dan yaklaşık 5 bin asker katılmıştı.

Çin, askeri manevraları bir tehdit olarak değerlendiriyor ve ABD'yi Pekin'in bölgede artan askeri ve diplomatik etkisini sınırlamak için NATO benzeri bir Hint-Pasifik ittifakı kurmakla suçluyor. Nitekim Biden-Şi görüşmesinden sadece birkaç gün önce ABD Güney Kore ve Endonezya ile yeni askeri ortaklıklar kurulduğunu duyurmuştu. Amaç, bu ülkeleri Çin'in stratejik kuşatmasına daha yakından entegre etmek. Quad ve AUCUS ittifakları ile ABD yakın geçmişte Filipinler, Japonya, Hindistan ve Avustralya ile de benzer anlaşmalar imzalamıştı. AUCUS anlaşmasındaki yakın savunma işbirliğini, Avustralya, Hindistan, Japonya ve ABD arasında bir ittifak olan Dörtlü Güvenlik Diyalogu/Quad'ı (Quadrilateral Security Dialogue) tamamlamaktadır.

Hem Dörtlü hem de AUCUS, Çin'in Hint-Pasifik bölgesinde giderek artan etkisine set çekmek için planlanmıştır. AUCUS ittifakını daha özel kılan şey ise, ABD'nin bu militarist oluşumdaki ortaklarıyla diğerlerinden daha çok gizli askeri teknoloji alışverişinde bulunmasıdır.

"Güvenlik ittifakı" adı altında oluşturulan bu "savaş paktı" şu hususları içeriyor:

-ABD uçaklarının Avustralya'da konuşlandırılması ve ilgili uçak-egitim ve tatbikatları yoluyla hava gözetiminde işbirliğinin arttırılması,

-Avustralya'daki ABD gemileri ve denizaltıları için lojistik desteğin genişletilmesi yoluyla denizde işbirliğinin arttırılması,

-Bölgedeki müttefik ve ortaklarla kara kuvvetleri işbirliği ve manevralarının arttırılması,

-Zorlu muharebe ve birleşik askeri operasyonları desteklemek için birleşik bir lojistik, bakım ve onarım kuruluşunun kısa sürede hayata geçirilmesi.

Çin'e karşı provokasyonların esas aparatı ise Tayvan'dır. Nitekim ABD Tayvan'ı tepeden tırnağa silahlandırmaya devam ediyor. Biden yönetimi kısa bir süre evvel Tayvan rejimine Amerikan askeri teçhizatı alımı için 80 milyon dolarlık hibe vereceğini açıkladı. Tayvan son dönemde 14 milyarı aşan hacimde ABD askeri teçhizatı sipariş etmişti. Ancak bu son hibe geçmişte olduğu gibi bir kredi değil, "hibeler" için emsal teşkil etmesi beklenen bir adımdır.

Özel yetkilerini kullanan Biden geçtiğimiz temmuz ayında Tayvan'a 500 milyon dolarlık askeri araç ve teçhizat satışına izin vermişti. Önümüzdeki beş yıl içinde Tayvan'a yapılan "hibelerin" toplamının on milyar dolara ulaşabileceği tahmin ediliyor. Bu arada, Tayvan yönetimi 1970'lerden bu yana ilk kez iki tabur kara birliğini eğitim için ABD'ye göndermek istiyor. Tüm bunları yapan ABD yönetimi Çin'le gerilimi kasıtlı olarak tırmandırıyor.

Hal böyleyken Şi ile görüşmesinin ardından Biden'ın "kanalları açık tutmanın önemine" vurgu yaparak "aksi takdirde kazalar olur" demesi aba altından sopa göstermekten başka bir şey değildir. Bütün bir Pasifik bölgesini askeri açıdan kuşatıp barut fıçısına çevirenler, bırakınız "kaza önlemeyi" bizzat kaza çıkarmak için oraya çörekleniyorlar. Fırsatını buldukları anda ise devasa bir kapışmanın kaçınılmaz olacağı satır aralarına serpiştirilen ifadelerden anlaşılabilir.

İki liderin görüşmesinde üzerinde mutabık kaldıkları bir başka konu ise iklim krizidir. Yapılan açıklamaya göre liderler, "İklim krizine ilişkin ortak mücadeleye kararı aldı." Biden ve Şi'nin iklim değişikliğiyle mücadelede daha fazla önlem alınması konusunda anlaşmalarını söyledi. Oysa ki Çin ve ABD küresel karbondioksit emisyonlarının %40'ından fazlasının sorumlusudur. Tablo bu iken Biden ve Şi'nin alınacak somut önlemler konusunda tek kelime etmemeleri, "iklim krizine karşı ortak mücadele" iddiasının temelden yoksun olduğuna işaret ediyor.

ABD'nin "ulusal güvenliği" ve Siyonistlere desteği

A. Engin Yılmaz

Filistin halkının katliamı üzerinde Ortadoğu'da bölgeyi yangın yerine çevirme potansiyeli taşıyan büyük bir uluslararası kriz yaşanıyor. Batlı emperyalistlerin Siyonist İsrail ile birlikte Filistin halkına karşı yürüttüğü soykırım, dünyada büyük etki ve yankılar yaratmış durumda. Bu gelişme, hemen tüm güçleri tutum almaya zorluyor. Başka şeylerin yanı sıra, bunun gerisinde bölgenin giderek kızışan emperyalist rekabet ve nüfuz mücadelesi alanı olmasıdır. İsrail savaş makinası toplu cezalandırma yıkımını sürdürürken, ABD Akdeniz'de uçak gemileriyle devasa bir askeri müdahale gücü topluyor. Biden yönetimi, Lübnan'daki direniş hareketi Hizbullah'ın kapsamlı bir şekilde savaşa girmesi durumunda müdahale etme tehdidinde bulunuyor. Emperyalist/Siyonist saldırganların pervasızlığı, bölgede felaketle sonuçlanabilecek bir savaşın fitilini ateşleme riskini arttırıyor.

ABD için "yaşamsal çıkar alanı" ilan edilen Ortadoğu'da İsrail, ABD için "hayati önemde" bir mevzidir. İsrail'i ziyaret ettikten sonra yaptığı konuşmada Biden, Ukrayna ve Gazze'deki savaşlar arasında paralellik kurarak her iki savaşın da ABD'nin "ulusal güvenliği" açısından taşıdığı hayati öneme dikkat çekti. 105 milyar dolarlık bir yardım paketi için ABD Kongresi'ne başvuran Biden, bunun "Amerika'nın güvenliğine nesiller boyunca fayda sağlayacak akıllı bir yatırım" olacağını iddia etti. Yardım paketinin "İsrail'e benzeri görülmemiş bir yardım" içerdiği gerektiğini söyleyen Biden, "Bölgedeki diğer düşman aktörlerin İsrail'in her zamankinden daha güçlü olduğunu bilmesi" gerekir demişti. Paketin, Ukrayna'nın Rusya'ya karşı kendisini savunmaya devam edebilmesini sağlamak için de gerekli olduğu propaganda ediliyor. Çatışma ve savaşlara benzin dökmek için bir kalemden 105 milyar dolar harcamaya hazırlanan ABD, hegemonya savaşını daha da tırmandırma niyetinde olduğunu gösteriyor.

ABD ve NATO'nun Ukrayna'da Rusya'ya karşı sürdürdükleri savaşı genişletmeyi, İsrail'in Gazze'yi yakıp yıkması ve Filistin halkını hedef alan katliamlarına devam etmesi için devasa kaynaklar aktarmaya hazırlanıyor. İsrail'in soykırımı dönüşen Gazze saldırısıyla Filistin direnişi kırılmak, halka boyun eğdirilmek ve

işgal genişletilmek isteniyor. Siyonist rejimin sergilediği vahşet, ABD'nin bölgedeki çıkarlarının da bir gereğidir. Zira Ortadoğu halklarının kalbine saplı bir hançer olan İsrail'in ABD için işlevsel bir aparat olduğu açıktır. Biden'ın İsrail parlamentosunda konuşurken kullandığı "Her zaman şunu söyledim. İsrail olmasaydı, onu icat etmek zorunda kalırdık" ifadesi, ABD'nin Siyonist aygıtı neden önem verdiğini de anlatıyor.

Filistin halkına karşı sürdürülen imha savaşı ABD ile AB'deki suç ortakları tarafından desteklenmektedir. Gazze halkının çocuklarla birlikte katliamlardan geçirildiği bir ortamda emperyalist liderler İsrail ile dayanışmalarını ilan ediyorlar. Dahası dosdoğru İsrail ile birlikte Filistin direniş güçlerine ve halkına karşı savaşıyorlar. ABD Başkanı, İngiltere, Almanya Başbakanları ile Fransa Cumhurbaşkanı sırayla İsrail'i ziyaret ettiler. Sözüm ona Yahudi halkına "derin şefkat" duygularını göstermek için kuyruğa girdiler. Siyasi kökeni Benito Mussolini'ye dayanan İtalya'nın faşist, yani antisemitist Başbakanı Giorgia Meloni de İsrail'e giderek Netanyahu ve Siyonist rejimle dayanışma ilan etti. Ukrayna savaşıyla birlikte ABD'nin arkasında saf tutan emperyalist şefler, Yahudi halkı için değil, Ortadoğu'daki gerici çıkarları için savaşa benzin döküyorlar. Oysa bu savaşın Yahudi halkı için yeni felaketler yaratma ihtimali yüksektir. Çünkü savaş bölgeye yayılırsa, İsrail dahil hiçbir taraf yıkımdan muaf olma-

yacak.

Kanlı geçmişlerini ve Nazilerin Holokost lekesini alınlarından sözümona temizlemek gibi beyhude çaba içine girenler, Ukrayna'daki Yahudilerin imhasında Nazilerle iş birliği yapan Stephan Bandera'yı kahraman ilan eden Zelenski rejimiyle kol kolalar. Geçtiğimiz ay Kanada Parlamentosu'nda Waffen-SS'de Nazi müttefiki olarak görev yapan Ukraynalı faşist Jaroslaw Hunka'yı ayakta alkışlayanlar, ülkelerinde Nazi örgütlerini koruyup kollayanlar sözümona Yahudi halkına derin şefkat duyuyorlar. Bunlar yapılrken tiksinti uyandıran yalan bir yalan ve ikiyüzlülük kampanyası yürütüyorlar. İsrail'in Filistinlilere karşı yürüttüğü soykırım savaşını meşru göstermeye çalışan propaganda kampanyasını yürütürken her türlü insani ve ahlaki değeri ayaklar altında çiğniyorlar. Bu aynı şeyleri Ukrayna savaşı üzerinden de sergiliyorlar.

BATI DEVLETLERİ VE HAVUZ MEDYASININ SUÇ ORTAKLIĞI

Bütün bir Filistin halkına karşı yürüttüğü savaşta İsrail, batı emperyalizminin tam koruması altındadır. 75 yıldır devam eden bir suç ortaklığı hikayesi. Batı devletleri ve medyası şimdi de İsrail'in savaş suçlarının ortaklarıdır. İsrail ordusu üç haftayı aşkın bir süredir Gazze'nin her tarafını bombalıyor. Siyonist cellatlar El Ehli el Arabi hastanesine düzenlenen korkunç saldırıdan önce de 17 hastane ve sağlık kuruluşunu bombalamıştı. Şimdi de Kudüs Hastanesi'ni yok etme tehdidinde bulunuyorlar. Erkeklere, kadınlara

ve çocuklara yiyecek, su ve elektrik verilmemesinin "uluslararası hukuka" göre suç olduğu söyleniyor. Ama İsrail Savunma Bakanı Gallant, "Gazze Şeridi'nin tamamen kuşatılması emrini verdim. Elektrik olmayacak, yiyecek olmayacak, yakıt olmayacak. Her şey engellendi" derken efendilerinden tam destek gördü. Rusya'nın Ukrayna'da bunu yaparak savaş suçu işlediği yalanını yayıp histerik bir Rus düşmanlığı körükleyenler, sıra İsrail'e gelince bunun açık bir savaş suçu olduğunu, soykırım içerdiğini gizlemeye çalışıyorlar. Dahası, "İsrail'in kendisini savunma hakkı var" yüzüzlüğüyle suç ortak oluyorlar.

İsrail rejimi, "insani hayvanlar" dediği Filistin halkının yok edilmesi saldırısını bütün bir dünyanın gözleri önünde sürdürüyor. ABD-AB-İngiltere şefleri ve onların medyası bu suça ortak oluyor. Kurbanlar saldırgan, saldırganlar da mağdur gösteriliyor. İsrail Devleti'nin bayrağı kamu binalarına asılırken, giderek büyük bir dalgaya dönüşen Filistin'le dayanışma amaçlı tüm miting ve eylemler, semboller ise yasaklanıyor, şiddetle bastırılıyor. Frankfurt'taki Uluslararası Kitap Fuarı, Filistinli yazar Adania Shibli'ye edebiyat ödülünün verilmesini askıya alma gibi bir rezalete imza attı. Ünlü müzisyen Roger Waters, Filistin halkını savunduğu için Yahudi düşmanlığıyla suçlanıyor. İsrail'in Filistinlilere yönelik katliamlarını eleştiren, sorgulayan, ifşa eden herkes "antisemitizm" yapmakla suçlanıyor. Devletler ve medya cephesinde durum bu iken liberal sol partiler de skandal bir şekilde

bu rezalete boyun eğmiş bulunuyorlar. “Her iki taraftaki şiddeti” kınıyorlar. Ancak yasa/kural tanımayan bir savaş makinasının mazlum bir halkı bombaladığı koşullarda, her iki tarafa da sözüm ona mesafe koymak, özünde barbarlığın tarafını tutmaktır.

Benzer bir rezalet Ukrayna savaşı vesilesiyle de yaşandı. Avrupa’da ırkçılık adeta zirve yaptı. Ukrayna savaşıyla birlikte Rus olan her şeye düşmanlık yapan histerik bir ırkçılık açığa çıktı. Bu ırkçı histeri batılı kapitalist hükümetlerce izlenen mülteci politikasında da kendini gösterdi. Savaştan kaçan Ukraynalılara kapılarını cömertçe açanlar, bizzat kendilerinin kışkırttığı savaşların mağdurlarına kapılarını kapattılar.

Ukrayna savaşı da emperyalist batının o çok övündüğü liberal demokrasinin gerçek sınırlarını ve sahteliğini göstermişti. Savaşın patlak vermesinin hemen ardında Rus medyasından haber alma hakkı fiilen ortadan kaldırıldı. Yanı sıra Ukrayna’dan yana tutum almayan herkes Putinci diye suçlandı. Batı emperyalizmi “işgal altındaki halkın kendini savunma hakkı olduğu” bahanesiyle Ukrayna’yı kendisi adına Rusya’yla savaşın diye tepeden tırnağa silahlandırıyor. Filistin’de ise tersini yapıyor. İşgalci Siyonist savaş makinasını silahlandırmakla kalmıyor suçlarına da ortak oluyor.

Batılı emperyalistler “antisemitizm” yalanlarıyla bedellerle kazanılan ifade ve toplanma özgürlüğüne saldırıyorlar. Miting, çeşitli türden gösteri ve yürüyüşlerin yasaklanması, geçerli yasaların ayaklar altına alınması anlamına geliyor. Bugün sokakta “Özgür Filistin” pankartı, Filistin bayrağı ve Filistin şalı taşıyan herkes polis tarafından “suçlu” muamelesi görüyor. İsrail devletini eleştiren her ses bastırılıyor. Siyonist vahşet karşısında alınan bu tutum, “batı demokrasisi” denen şeyin maskesini düşmüş bulunuyor.

İnsani yardım kuruluşları tarafından “dünyanın en büyük açık hava hapishanesi” ve “mezarlık” olarak tanımlanan Gazze, gündelik olarak bombalanırken, çocuklarda dahil siviller katledilirken “uygar batı” ve onun medyası siyonist cellatlara şakşakçılık yapıyor, mazlum Filistin halkına ise kin kusuyorlar.

Batılı emperyalistlerden ve onların medyasından gelen bu histerik tepkiler, güçlüğün değil fakat aczin göstergesidir. Zira bu tutumla ne Siyonistlerin suçlarını örtebiliyor ne Filistin halkıyla dayanışma eylemlerinin önüne geçebiliyorlar. Başardıkları şey ise, taktıkları “demokrat” maskesini çöpe atıp çirkin suratlarını sergilemekten ibarettir.

Dünyada 25 Kasım eylemleri

25 Kasım vesilesiyle dünyanın pek çok ülkesinde eylemler yapıldı. Eylemlerde eşitsizliğe, baskıya, şiddete sömürüye ve savaşa karşı ses çıkartıldı.

Almanya’nın onlarca kentinde binlerce kişi 25 Kasım’da sokaklara çıkarak, etkinlikler düzenledi, kadına karşı şiddeti protesto etti.

25 Kasım Cumartesi günü **Köln**’deki “Turuncu Günler” kapsamında 25 Kasım-10 Aralık tarihleri arasında sürecek eylemlerde kadına şiddet ve kadın cinayetlerine dikkat çekiliyor. Cumartesi akşamı yürüyüş düzenlendi. Şiddetsiz, eşit, özgür ve kendi kaderini tayin edecek bir yaşam hakkı isteyen kadınlar taleplerini şöyle sıraladılar:

“İstanbul Sözleşmesi uygulansın ve uyulsun!

Kadın sığınma evleri, şiddetten etkilenen kadın ve kızlara yönelik danışmanlık ve destek hizmetleri için fon sağlansın!

Uygun fiyatlı konutlara eşit erişim!

Savaş ve kriz bölgelerinden kadınlara özgü kaçış nedenlerinin tanınması, kalma hakkı, korumalı konaklama ve kadın ticaretinden etkilenenlerin korunması,

Yaş, yoksulluk, ikamet durumu, engellilik, işsizlik, ten rengi, köken, cinsiyet, sınıf, din ve cinsel yönelime dayalı ayrımcılığa son verilmesi!”

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü’nü sendikalar da 190 Sayılı Uluslararası Çalışma Örgütü’nün (ILO) Sözleşmesi’nin her düzeyde hızlı bir şekilde uygulanması için baskı yapmak amacıyla kullanıyor.

Hamburg’da 25 Kasım’da sendika salonlarının önüne bayraklar çekildi. ver.di sendikası kadınları da 8 Mart ittifakı ile birlikte eylem yaptı.

İspanya’da da 25 Kasım’da kadın örgütlerinin çağrısı ile binlerce kadın sokaklara çıktı. En kitlesel gösterilerden biri Madrid’de gerçekleşti.

İngiltere’de 25 Kasım’da kadınlar aşağılanmaya ve şiddete karşı etkinlikler yaptı.

İtalya’da Roma başta olmak üzere Milano, Torino, Perugia ve Napoli gibi diğer kentlerde onbinlerce kişinin katıldığı kitlesel yürüyüşler yapıldı.

Roma’da kitlesel bir eylem gerçekleşti. “Non Una di Meno”nun (Bir Kadın Daha Eksilmesin!) çağrısı üzerine düzenlenen yürüyüşe 50 bin kişi katıldı. Yürüyüş, Circo Massimo alanında Giulia Ceccettin ve öldürülen tüm kadınlar anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Yürüyüşte, çok sayıda Filistin bayrağı da taşındı. Bir grup kadın, Kolezyum’un duvarlarının dibine kadar giderek burada meşaleler yakıp, dövizler açtı ve kadınlara yönelik şiddeti protesto etti.

Güney Amerika’da 25 Kasım’da eylem ve yürüyüşler gerçekleştirildi.

Guatemala’da 25 Kasım eylemlerinde bu yıl şu ana kadar öldürülen 438 kadının için 438 mum yakıldı.

Şili’nin başkenti Santiago de Chile’de göstericiler öldürülenlerin posterlerini taşıdı. Kadına yönelik şiddetin yaygın olduğu diğer Latin Amerika ülkelerinde (Peru, Meksika, Ekvador) da büyük kitlesel gösteriler düzenlendi.

Peru’da kadınlar yürüyüş sırasında cinsiyete dayalı şiddet mağdurlarının isimlerinin yazılı olduğu sahte bir tabut taşıdı.

Meksika’da kadın örgütlerinin yanı sıra kaybedilen çocuklarını arayan aileler de 25 Kasım’da gösterilere katıldı.

Arjantin’in başkentinde binlerce kadın mücadelelerle kazandıkları haklarını savunmak amacıyla, 25 Kasım’da ülke çapında sokaklarda ve meydanlarda toplandı, gösteriler düzenledi. “Ni un paso atrás” (Bir adım geri değil) ve “Ni un derecho menos” (Bir doğru eksik değil) şiarları altında gerçekleşen protestolar özellikle yeni seçilen Javier Milei’ye yönelikti.

Faşist Milei, cumhurbaşkanlığı ikinci tur seçimlerini şaşırtıcı bir şekilde kazandı. Sert kemer sıkma politikalarına ek olarak bakanlık sayısında da azaltmaya gideceğini duyuran Milei Kadın, Cinsiyet ve Çeşitlilik Bakanlığı da kaldırılacak. Milei ayrıca kürtaj haklarına karşı çıkıyor ve mevcut kürtaj yasasıyla ilgili referandum yapılacağını duyurdu.

Bu, 10 Aralık’ta göreve başlayacak olan cumhurbaşkanına karşı ülke çapındaki ilk gösterilerdi.

Nikaragua Hükümeti, başta İsrail kuşatması altındaki Filistinli kadınlar olmak üzere tüm cesur, dik ve militan kadınlara bir mesaj gönderdi. Nikaragua başkan yardımcısı Rosario Murillo, yaptığı açıklamada, Birleşmiş Milletler’in Gazze’de her saat başı iki annenin öldürüldüğünü bildirmesinin ardından “yeni bir tarih yazılması” çağrısında bulunarak Filistin halkının kadınlarına destek gönderdi ve şunları dedi:

“En derin kardeşlik ve dayanışma duygularımız, her şeyden önce, emperyal, sömürgeci, yeni-sömürgeci ve faşist güçler tarafından dayatılan acımasız saldırıya ve anlatılmaz soykırımı maruz kalmaya devam eden bu kahraman ve büyük Filistin ülkesinin kadınlarına yöneliktir.”

Parasız, nitelikli, ulaşılabilir barınma hakkı!

Dinci-gerici AKP-MHP iktidarının er-telemesi nedeniyle üniversiteler Ekim ayının başında açıldı. Türkiye'nin dört bir yanında son yıllarda yaşamaya/görmeye alışık olduğumuz üniversitelilerin "barınma krizi" bir kez daha gündeme oturdu. Yetersiz yurt kapasiteleri ve yüksek ev kiralari yüz binlerce işçi ve emekçi çocuğunu bir kez daha "kalacak yer bulma" telaşına soktu. Pandemi sonrası derinleşerek devam eden barınma krizi on binlerce öğrenciyi üniversite eğitimini bırakmaya, okullarını dondurmaya yahut kayıtlarını ailelerinin olduğu şehre almaya zorladı. Geriye kalanların bir kısmı ise (görece şanslı olanlar) niteliksizliği ve yüksek ücretleri ile gündeme gelen KYK yurtlarına yerleşti. KYK yurdu çıkmayan büyük çoğunluk ise emlak simsarlarına, fahiş ücretli özel yurt ve apartlara, tarikat ve cemaat yurtlarına mahkûm edildi. Yüksek barınma giderleri ve paralı eğitim uygulamaları üniversitelileri kampüslerden çok işyerlerini doldurmaya zorladı. Eğitim hakkının en temel birleşeni olan "parasız, nitelikli ve ulaşılabilir barınma hakkının" gaspı bu açıdan bu eğitim döneminde de gençliğin en temel sorun alanlarından biri oldu.

KYK yurtlarının açılmasının üzerinden daha bir ay bile geçmeden 26 Ekim akşamı Aydın Güzelhisar KYK öğrenci yurdunda bir cinayet yaşandı. Bakımı, onarımı yapılmayan, neredeyse her gün şikâyet edilen yurt asansörü içinde onlarca öğrenci ile beraber düştü. Sıra arkadaşımız Zeren Ertaş katledildi. Zeren'in katledilişi daha ilk andan itibaren gizlenmek istendi. Ancak Güzelhisar KYK yurdundaki yüzlerce öğrenci bu cinayete karşı sesini çıkardı. Yurt ve okul arkadaşları Zeren Ertaş'ın "en güvende" olması gereken yerde katledilmesine tepki göstererek harekete geçti. Yüzlerce öğrenci saatlerce yurt bahçesini terk etmedi. Kent meydanına yürüyüş gerçekleştirdi. Üstelik ihmaller ve alınmayan önlemlerle Zeren'in katledilmesinde yadsınamaz bir rolü olan yurt müdürlüğünden valisine daha ilk anda büyük bir yüzüzlük örneği sergileyerek yaşamını yitiren arkadaşımızı suçladılar. Hiç utanmadan asansörün "fazla öğrenci" binmesi nedeniyle düştüğünü iddia ettiler. Zeren'in katledilmesine tepki gösteren arkadaşlarına polis saldırdı, öğrenciler gözaltına alınmak ve

yurttan atılmakla tehdit edildi! Ertesi gün Türkiye'nin birçok şehrinde birçok KYK yurdunda binlerce öğrenci eylemler, yürüyüşler gerçekleştirdi. Her bir KYK yurdunda öğrenciler kendi yaşadıkları barınma sorunlarını dile getirdi. "Yaşamak istiyoruz!" şiarı bütün KYK'lardan yükseltildi. Zeren'in katledilmesi müferrit bir olay değil, bir sistem sorunuydu. Gözler önüne serildi ki; neredeyse bütün KYK'larda öğrenciler asansörde kalıyor, yurt yemeğinden zehirleniyor, alınmayan önlemler ve ihmaller ile kazalar geçiyor. Üstelik Zeren için eylem gerçekleştirmeye giden öğrenciler dahi, eylemler sırasında bindikleri KYK ve okul asansörlerinde kaldı, "kaza" geçirdi.

Eylemler vesilesiyle KYK'ların durumu bir kez daha gündem oldu. On binlerce işçi ve emekçi çocuğunun kaldığı KYK yurtlarının her geçen gün ne kadar da niteliksiz hale geldiği görülüyor. Yetersiz altyapıya rağmen arttırılan kapasiteleri ile KYK yurtları adeta birer toplama kampını andırıyor. Kimi yurtlarda 2 kişilik odalarda 6 kişi kalıyor. Yurtların yemekhanelerinde saatlerce sıra bekleyen öğrenciler kurtlu, böcekli yemeklere mahkûm ediliyor! Fahiş yurt zamları en niteliksiz hali ile KYK yurtlarını dahi giderek ulaşılmaz bir hale getiriyor. 1001 odalı saraylarda yaşayan, işçi ve emekçilerin alın terinden soygun düzeni ku-

ranlar, milyonlarca emekçi çocuğuna işte bunu layık görüyor. Daha fazla kâr için üç kuruşluk bakımı-onarımı yapılmayan, denetlenmeyen asansörde gencecik bir üniversiteli katlediliyor!

Ekonomik kriz, artan faşist baskı ve yasaklar, geleceksizlik, eğitim hakkının gaspı, savaş ve saldırganlık politikaları bugün gençlik kitlelerinin en yakıcı sorun alanlarını oluşturuyor. Genç intiharlar her geçen gün artıyor. Her gün bir KYK yurdundan ya da üniversiteden yaşamını yitiren öğrenci haberi geliyor. Zeren'in katledildiği günlerde iki haftada 4 öğrenci kaldıkları yurtlarda ya da üniversitelerde yaşamına son verdi. Gençliği çaresize sürükleyen, bunalıma iten, amaçsızlaştırılan ise bu barbarlık düzeninin kendisidir. Yalnızca bir avuç asalak için toplumsal yaşamın bütün alanları sınırsız sömürüye açılmış durumda. Bu düzen "geleceksizlik" dışında bir şey vermemektedir. Toplumun ezilen, sömürülen geniş kesimlerinin bugün büyük oranda örgütsüz oluşu, bu düzen karşısında insanların yalnız hissetmesine, çaresizlik duygusuna kapılmasına neden olmaktadır. Sömürü ve barbarlık düzeni bugün için gençliğin geniş kesimlerinin örgütsüz olmasından yararlanmaktadır. Bu örgütsüzlük sayesinde gençliğin eğitim hakkını, beslenme, barınma gibi haklarını ve

daha da fazlası yaşam hakkını elinden alabilmektedir. Bu örgütsüzlük KYK yurtlarında bakımı yapılmayan asansörde Zeren'in katledilmesinin, öğrencilere kurtlu yemek verilmesinin önünü açmaktadır. Bu örgütsüzlük gencecik üniversitelilerin yurtlarda, üniversitelerde "gelecek kaygısı" ile çaresizliğe itilip yaşamlarına son vermesine neden olmaktadır. Üniversitelerde eğitim hakkımıza sahip çıkmak, parasız, nitelikli, ulaşılabilir barınma hakkımızı sağlamak ve en önemlisi de cinayet gibi "kazalarda" yaşam hakkımızın elimizden alınmasını engellemek için bu düzene karşı örgütlenmekten başka bir seçeneğimiz yoktur!

ZEREN ERTAŞ EYLEMLERİ VE GÖSTERDİKLERİ

Zeren'in katledilmesi sonrası onlarca KYK yurdunda ve üniversitelerde eylemler gerçekleştirildi. Aydın, İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Dersim, Diyarbakır, Çanakkale, Balıkesir, Sivas, Antalya, Muğla, Malatya, Zonguldak, Trabzon, Kastamonu, Kayseri, Bartın ve daha birçok ilde onlarca KYK yurdundan binlerce öğrenci "ölmeye değil, okumaya geldik", "yaşamak istiyoruz" dedi. Eylemler çoğunlukla yurt içlerinde ve kampüslerde yürüyüşle gerçekleştirildi. Devrimci-ilerici gençlik öznelerinin olduğu yerlerde ise kent meydanlarında eylemler yapıldı. Söz konusu eylemler "tepkî" olarak açığa çıktı. Her KYK yurdunda o yurda özgü yaşanan (çoğunlukla da tüm KYK yurtlarının ortak/benzer sorunu olan) nitelik sorunları dile getirildi. Yurtların onarımı ve bakımının yapılmaması, denetlenmemesi, yemekhanelerin niteliksizliği, yetersiz alt yapıya rağmen kapasitenin arttırılması, yurda giriş-çıkış saatleri sorunu en çok öne çıkan ve dile getirilen sorunlardı.

Eylemler karşısında dinci faşist iktidar temkinli davrandı. Kuşkusuz bu iktidar direnen işçi ve emekçiye, kadına, gence büyük bir nefret duyuyor. Bunu Haziran Direnişi'ne, Boğaziçi Üniversitesi Direnişi'ne ve kadın eylemlerine azgınca saldırmış ve sürekli hedef göstermesinden biliyoruz. Bilhassa tek adam rejiminin en çok yakındığı şeylerden biri ise gençlik içerisinde tam anlamıyla "kültürel iktidar" kuramamaktır. Zira, yirmi yıla yakındır eğitim sistemini adım adım gericileştirse de üniversitelerde devrim-

ci-ilerici birikimi tasfiye etmeye çalışsa da dinci tarikat ve vakıfları eğitim alanına taşısa da tüm bu dayatmalar gençliğin geniş kesimleri tarafından kabul görmüyor. Son dönemde iktidarını tehdit eden, kimyasını bozan bir dizi eylemli süreçte gençlik hep en önde idi. Zeren Ertaş eylemlerine karşı görece temkinli davranmasının gerisinde ise toplumsal mücadeleden ve gençlik hareketinden duyduğu büyük korku yer alıyor. Yaşamlarını çaldığı, eğitim hakkını gasp ettiği, geleceksizliğe mahkûm ettiği gençliğin büyük öfkesinden korkuyor. Şimdilik bu öfke ve tepki doğrudan sermaye iktidarına yönelmiş ve onu hedef alan bir durumda değil. Eylemlere katılan on binlerce öğrencinin talebi çok basit; “nitelikli barınma hakkı”. Ancak “nitelikli barınma hakkı” her şeyin odağına daha fazla kâr ve rantı koyan bu düzen tarafından sağlanamaz. Yap-ışlet-devret modeli ile yapılacak yurtlar, inşaat tekellerine kazandırılacak paralar ve rant, yandaşlara dağıtılacak kadrolar sermaye iktidarı için artık vazgeçilemez durumda. Dolayısıyla eğitim alanındaki her sorun esasen toplumsal bir mahiyet kazanmış durumdadır. Bu nedenle gençliğin yaşadığı sorunların kalıcı çözümü sermayeyi ve onun daha fazla kârını değil, toplumun ihtiyaçlarını esas alan bir düzende sağlanabilir. Elbette günümüz koşullarında, rant ve soygun düzeninde dahi gençlik bir ölçüde daha nitelikli yurtlarda kalabilir. Ancak bunun kendisi gençliğin vereceği mücadeleye elde edilebilir. İster barınma sorunu olsun ister beslenme, ulaşım ya da demokratik hak ve özgürlükler sorunu olsun; tüm bu alanlarda kazanım elde etmenin yolu temel talepler etrafında mücadeleyi büyütmekten geçmektedir. Elde edilen kazanımları koruyabilmek de öyle. Zira, sermaye düzeni ilk fırsatta yine inşaat tekellerini, özel okul kodamanlarını ve eğitim alanında faaliyet gösteren sermayedarların çıkarlarını önemsenecek, ilk krizde gençliğin haklarını ve geleceğini gözden çıkarılacaktır. Bugün olduğu gibi eğitim alanı baştan sona sermayenin insafına terk edilecektir.

Bugün geniş gençlik kesimlerinin yaşadığı geleceksizlik, temel haklarının gasp edilmesi ve baskıcı gerici dayatmalar bütünlüğü içerisinde bir “sistem” sorunudur. Bu sorunların kaynağında kapitalist sistem yer almaktadır. Zeren’in yurttan katledilmesi de Resul’ün ve Elif’in çaresizlik içinde ölüme sürüklenmesinin de gerisinde işte bu kapitalist sistem vardır. O yüzden bugün KYK yurtlarından patlayan öfkenin “sisteme karşı” örgütlenmesi önemli bir yerde durmaktadır. Ortaya çıkan tepki ve eylemlerden geriye kalacak örgütlülükler; okul, yurt meclisleri vb. gençlik mücadelesi açısından

önemli kazanım ve mevziler olacaktır.

Devrimci-ilerici gençlik güçlerinin omuzlarında bu kapsamda önemli sorumluluklar duruyor. Öncelikle, “yaşam hakkı” ve “barınma hakkı” için harekete geçen bu dinamik gençlik kesimleri ile yurtlarda, okullarda temas kurmak, hareketin içinde onu ileriye çekecek bir bakış açısı ile yer almak gerekmektedir. Eylemler sonrası yurtlarda, üniversitelerde kalıcı zeminler yaratmak için çaba sarf edilmelidir. Bu zeminler meclis, birlik, topluluk vb. esnek zeminler olabilir. Zira bu zeminler daha sonraki süreçlere de hazırlık anlamına gelmektedir. Bunun yanında, okul ve yurtlarda “barınma sorunu” başta olmak üzere, gençliğin yaşadığı bir dizi sorunun kapitalist sistemle bağını kuracak bir çalışma yürütülmelidir. Zira bugün gençliğin geniş kesimlerinin örgütsüz olması, yaşanan sorunlarla kapitalist sistemin bağını kurmasını zorlaştırmaktadır. Devrimci-ilerici gençlik özneleri olarak sürece bakarken, gençliğin bugünkü geri bilincine yaslanarak değil, tersine bilincini ve eylemini ileriye taşıyacak, sorunların siyasal muhtevasını gözler önüne serecek bir bakış açısı ile hareket etmek zorundayız.

Zeren Ertaş’ın katledilmesi ve yurtlarda-okullarda yaşanan intiharlar üzerine başlayan eylemler bize bir kez daha gençliğin “haklar, gelecek ve özgürlük” sorunlarının katmerlendiğini, gençliğin bunun karşısında öfke biriktirdiğini gösterdi. Ortaya çıkan tepki ve eylemler elbette süreç içerisinde sönmülenebilir. Ancak yaşanan sorunlar yerli yerinde durmaktadır ve bunun kendisi gençlik içerisinde öfkenin giderek büyümesine vesile olmaktadır. Bundan sonraki süreçte bu öfkeyi birleştirmek, örgütlemek ve ileriye taşımak için omuzlarımızda önemli sorumluluklar duruyor! Gençliğin yaşadığı çok yönlü sorunlara karşı yurtlarda, kampüslerde, sokaklarda ve gençliğin olduğu her alanda yaratıcı ve inisiyatifli bir şekilde devrimci faaliyeti güçlendirmek ve olası hareketli dönemlere çok yönlü bir şekilde hazırlanmak bu sorumlulukların en temel halkasını oluşturuyor.

İnsanca bir yaşam hakkı!

Parasız, nitelikli, barınma hakkı!

Yurtların bakım, onarım ve denetimleri sağlansın!

Yurtlarda ve okullarda söz, karar, yetki mekanizmalarında yer almak hakkı!

Yurtlarda ve okullarda her türlü yasağcı, baskıcı, gerici uygulamaya son!

Söz, basın, ifade ve örgütlenme özgürlüğü hakkı!

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
KASIM 2023

Söz, yetki, karar üniversite bileşenlerine!

İçerisinde yaşadığımız kapitalist sistem, sıra sıra yıkılan domino taşları misali, kendi ürettiği bir felaket sonucu başkalarını da mağdur etmeden durmuyor. 6 Şubat ve sonrası depremler büyük bir felakete yol açtı. Sebep? Kar amacıyla depreme dayanıklı binaların yapılmaması, imar aflarıyla sorumluların aklanması, deprem vergisi ve diğer isimlerle toplanan bütçenin depreme hazırlıkta kullanılmaması vesaire. Sonuç? Akıl almaz düzeyde bir yıkım, feci can kaybı ve evsiz barsız kalan bir kitle. Elbette, barında sorunu çeken bu kitleye konut tahsis edilmesi, başlarını sokabilecekleri yerlerin bulunması lazım. Peki, mevcut rejim çözümü nerede buluyor? Yurtta kalmak zorunda kalan öğrencileri mağdur etmekte! “Ama, herkes elini taşın altına koymak zorunda!” diyenlere sorulması gereken soru ise şu: bu felaketin baş sorumluları, çürük bina inşa etmekten ve sonrasında katliamdan servet devşirenler, deprem yardımı adıyla toplanan paraları cebe indirenler, kısacası içinde yaşadığımız bu cehennem burjuva mühendisleri ellerini hangi taşın altına koymuşlardır ki, biz öğrencilerin mağdur edilmesine, barınma hakkımızın elimizden zorla alınmasına ses çıkartmamamız bekleniyor? Boğaziçi’ndeki son gelişmelerin bağlamı işte tam da bu.

Gidecek başka yeri olmayan öğrenciler arap topar yurtlarından atılırken, kayyım yönetimi yurt kapasitesini artırma sorununa çözüm yolları arıyor. Ancak dedim ya, yıkılan domino taşları misali, bu sorunun çözümünü başka öğrencileri mağdur etmekte buluyor. Kayyım rejimi öğrencilere danışmadan, farklı çözüm önerilerini dinlemeden, bu sefer kulüp odalarına göz dikti. Uçaksavar lojmanlarından depreme dayanıklı

D bloğunun açılması, Kuzey kampüste depreme dayanıklı idari binaların yurda çevrilmesi, Superdorm karşısındaki alana prefabrik yurt yapılması ve Superdorm’un güçlendirilmesinin şimdilik ertelenmesi önerilerinin hepsini reddeden kayyım rejimi, kulüp odalarını apar topar boşaltarak 15 kişilik odalar ve 3 katlı ranzalarla fiili koğu sistemi kurmayı planlıyor. Bu koğu sistemi ne öğrencilerin barınma sorununu çözebiliyor, zira kulüp odalarının mağdur edilen öğrenci sayısını karşılaması mümkün bile değil, ne de zaten konut hakkı gaspedilmiş öğrencilere kulüpler aracılığıyla sosyalleşme, öğrenme ve araştırma hakkı tanıyor.

Boğaziçi Üniversitesi’nin köklü bir kulüp kültürü var ve bu kültürün idame ettirilebilmesi, kulüplerin toplanabileceği ve etkinliklerini gerçekleştirebileceği alanların tanınmasını gerektiriyor. Eğer kayyım rejimi mekansız da işlerin idame ettirilebileceğini düşünüyorsa, buyursun kendi idari binalarını yurtsuz kalan öğrencilere açsın. Eğer buna inanmıyorlarsa, o halde öğrencilere danışılmadan, yaptım oldu minvalinde kulüp odalarının öğrencilerin ellerinden alınmasının, bu odaların son derece uygunsuz 3 ranzalı 15 kişilik koğuşlara çevrilmesinin, yurtlarından edilen en az 1400 öğrenci fahiş kira ödemeye zorlanırken okulun en ufak bir maddi yardımda bulunmamasının, kampüs yaşamında önemli bir yer tutan kulüplerin ücra bir köşedeki BÜMED binasına taşınmasının mantığı nedir? Biz üniversite öğrencileri neden sizin sömürü rejiminizin sert faturalarını ödeyelim?

Söz, yetki, karar üniversite bileşenlerine!

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ’NDEN BİR DGB’Lİ

Küba Devrimi'nin büyük önderi Fidel Castro'yu ölümünün 7. yılında saygıyla anıyoruz...

“İşçi sınıfı yaratıcı sınıftır. İşçi sınıfı bir ülkede maddi refahın gerektirdiği her şeyi üretir, iktidar işçi sınıfının elinde olmadığı sürece, işçi sınıfı, iktidarın sömürücü toprak sahiplerinin, haksız kazanç sağlayanların, tekel-lerin, yerli ve yabancı çıkar gruplarının elinde kalmasına izin verdikçe, silahlar işçi sınıfının değil de, çıkar gruplarına hizmet edenlerin elinde oldukça, bu çıkar gruplarının ziyafet sofralarından dökülmesine göz yumduğu kırıntılar ne denli çok olursa olsun, işçi sınıfı yoksul bir hayat sürmeye zorlanacaktır.”

Fidel Castro